

பாடிப்பு

ஊற்று: 1 | நதி: 5 | செப்டம்பர் 2018 | தீங்களிதழ்

துகவு

கலை விளக்கிய மின்னிதழ்

www.paddippu.com

கவிஞர்
குத்து ஞாபியு
- படைப்புக் குழுமம்
இரண்டாமாண்ணு விழா

பிறவமாழிப்
யடைப்புலகம்
- பேராசிரியர்
எச்.பாலசுப்பிரமணியம்

உயர்த்தியது
தமிழ்!
- முனைவர்
ஹாஜா கனி

ஊற்று: 1 | நதி: 5 | செப்டம்பர் 2018

நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர்:
ஆசிரியாதாரா

நிர்வாக மேலாளர்:
சகா (சலிம் கான்)

நிருபர்கள் குழு:
முனைவர் கோ.நித்தியா
ஸ்டெல்லா தமிழரசி
தனபால் பவானி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர்:
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு: ஜிச்க்

ஒவியக் கலைஞர்கள்:
கெ.கா.வடிவேல்
அழ.ரஷினிகாந்தன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப
வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி:
padaippugal@padaippu.com

இணையதள முகவரி:
www.padaippu.com

அலுவலக முகவரி:
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்,
குத்துப்பாக்கம்,
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002
✉ admin@padaippu.com
📞 9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள்
அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின்
கருத்துக்கள் கற்பனையே,
படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- தலையங்கம் - பக். 04
- கவிதை புத்த ஞாயிறு - படைப்புக் குழு இரண்டாமாண்டு விழா சந்திரு - பக். 05
- மொழி, வைக்கியத்திலும் சுயமரியாதை என்னிய பெரியார் - முனைவர் மு.க.கண்மணி - பக். 09
- அகத்தீவிருந்து மேலமும்பும் நெருப்புப்பொறிதான் கவிதை - கவிஞர் தமிழச்சி தங்கபாண்டியன் - பக். 14
- ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு புத்தகம் - கவிஞர் மு. மேத்தா - பக். 15
- பாஷோவின் பழைய குளம் - முகம்மது பாட்சா - பக். 22
- ஈரிருநாள் வைங்கை - தமிழ்பாரதன் - பக். 28
- நான் ஊர் ஒதுங்கின “படைப்புத் திருவிழா” - ஆண்டன் பெணி - பக். 33
- கோலாலம்பூரிலிருந்து சென்னை அன்னை நூற்றாண்டு நூலகம் நோக்கி... - முனியாண்டிராஜ் - பக். 34
- தெயங்களை கிணாத்த ரெண்டாம் ஆண்டுவிழா - ஜி ராஜன் - பக். 35
- நெந்திச் சாயாவாதக் கவித்துாண்கள்- பிறமொழிப் படைப்புகலகம் - பேராசிரியர் எ.பாலசுப்பிரமணியம் - பக். 36

- பெரியார் மொழிகள் - பக். 42
- எங்கள் நெஞ்சில் அமர்ந்தவன் குகன்! - ரூபிபஸ் வி ஆண்டனி - பக். 43
- உயர்த்தியது தமிழ்! - முனைவர் ஹாஜாகனி - பக். 45
- பக்கீர் அசுரத் - மானசீகன் - பக். 50
- கவிஞர்கள் உலகின் காவல்காரர்கள்! - கருத்துக் துளிகள் - பக். 56
- நாடக வழவில் சங்கலைக்கியம் - பழனியப்பன் கிருஷ்ணமூர்த்தி - பக். 63
- நூல் அறிமுகம் - பக். 20, 40, 49
- படைப்புக் குழுமம் இரண்டாமாண்டு விழா - புகைப்படங்கள் - பக். 31, 55, 62

சிறுகதைகள்

- மச்சு பிச்சு - பிரேமபிரபா - பக். 16
- ஒருநாள் கூத்து - கவிஜி - பக். 26
- இனி - முரளி - பக். 59

கவிதைகள்

- போகதக் காளான்கள் தீங்பவர்கள் வாழும் நகரம் - நேசமித்தீரன் - பக். 13
- காற்றின் பொழுதுபோக்கு - ஏ.நஸ்புள்ளாஹு - பக். 32
- யெலாமையின் ரூப்பு - யாழ்தன்னிவிகா - பக். 48
- முருகன். சுந்தரபாண்டியன் - பக். 58

**UNIQUE
ANGLE**
360 MARKETING SERVICES COMPANY

அட்டைப்பட ஓவியம்:

- ரவி பேலட்

தலையங்கம்

படிப்பு முறைகள்
விடைகள் 52/2018

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' ஜூந்தாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் ஓளிவீசிப் பரந்துவிரிந்திருக்கிறது. உயர்தனிச் செம்மொழியான தமிழைக் காலந்தோறும் முளைத்தெழுந்த பல அமைப்புக்கள் செவ்வனே வளர்த்துவந்துள்ளன. நேரடியாய்ப் புலவர்கள் கூடிய அன்றைய சங்கம் முதல் முகநூலில் கவிஞர்கள் கூடும் இன்றைய குழுக்கள் வரை அமைப்புக்களின் இயக்கங்கள் நிலைத்த இலக்கியங்களாகப் பதியப்பட்டுவருகின்றன. அவ்வழி, இம்மாதத்திற்குரிய தகவு முகநூலில் இயங்கும் படைப்புக் குழுமம் சென்னை அண்ணா நூற்றாண்டு நினைவு நூலகத்தில் நடத்திய இரண்டாம் ஆண்டுவிழாவை முன்னிறுத்திச் சில கட்டுரைகளைத் தாங்கிவந்துள்ளது.

படைப்புகள் வாசிக்கப்பட வேண்டியன மட்டுமல்ல. விவாதிக்கப்படவும் வேண்டியன. பன்முகப் பார்வைகளை வெளிக் கொணரும் விவாதங்கள்தாம் படைப்புகளை மெருகேற்றும் பணியை முன்னெடுப்பன. முகநூல் பதிவுக் கவிதைகளுக்கு எழும் உடனடி விமர்சனங்கள்.. அலசி ஆராயப்படும் கருக்கள்.. ஒத்த சிந்தனையொடும் மாற்றுச்சிந்தனை யொடும் தத்தம் எண்ணம்வழிப் பலரும் அப்படைப்பை அனுகூம்முறை.. என விவாதக்களம் விரிவடைகிறது. சிறுகவிதையெனினும் அதன் உள்ளார்ந்த விருட்சத்தைப் புலனாக்கும் இத்தளங்களின்வழிதான் இலக்கியங்கள் தரமாய் உருக்கொள்ளும். படைப்புக் குழுமம் போன்று பல குழுக்கள் உருவாகித் தமிழ் வளர்க்கவேண்டும் என்னும் பேராவலை இத்தருணத்தில் வெளிப்படுத்தி மகிழ்கிறது தகவு

பெரியார் பிறந்த மாதம் இது. சமூகத்தைச் சிதைக்கும் எதற்கெதிராகவும் தன் பேச்சால், எழுத்தால் குரல் கொடுத்தவர் பெரியார். ஊர்ஊராகச் சென்று எளிய நடையில் பேசி, விடுதலையில் எழுதி ஆழமான தன் வார்த்தைகளை அபத்தச் சமூகத்தின்மீது வீசி ஏறிந்தார். அவ்வீசலுக்கு எதிர்நிற்க முடியாமல் பல அநீதிகள் பற்றி எரிந்தன. அதனால்தான் இச்சமூகம் இன்று சற்றே தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது. பெரியாரைப் போற்றும் கடப்பாடு இச்சமூகத்தின் எவ்விதமுக்கும் உண்டு. தலைநிமிர வைத்த பெரியாரைத் தலைகுனிந்து வணங்குகிறது தகவு.

இதழை வாசியுங்கள்.. விமர்சனம் செய்யுங்கள்.. விவாதப்படுத்துங்கள்..

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

படிப்பு முறைகள்
விடைகள் 52/2018

படிப்பு முறைகள்
விடைகள் 52/2018

படிப்பு முறைகள்
விடைகள் 52/2018

படிப்பு முறைகள்
விடைகள் 52/2018

• சந்திரு

கவிதை பூத்து நூயிறு

கோட்டுருபுரம்.. காந்தி பூங்கா சாலை...
அயிரங்காலத்து நூல்களைத் தாங்கி நிற்கும்
அண்ணா நாற்றாண்டு நூலகம் அன்று
கவிஞர் களின் காலடித்தடங்களால்
நிறைந்திருந்தது. உணக்கமாய் இருக்க
வேண்டிய ஆவணி மாதச் சூரியன் ஏனோ
உக்கிரம் குறையாமல் இருந்தது. வெயில்
பருகி தமிழ் பருக வந்தவர்களை
வாருங்களோன அந்த அண்ணாந்து பார்க்கும்
அண்ணா நூலகம் அழைத்தது. கவிதைகளை
ரசிப்பவர் கரும்... கவிதைகளைப்
படைப்பவர்களும் அலையலையாய்

அரங்கத்துக்குள் அடிவைத்து நகர்ந்துவர
கடந்த ஆண்டின் அதே பழைய அரங்கம்
இன்று மீண்டும் புதிதாய்ப் பூக்கத்
தொடங்கியது. விழா அரங்க வாயில்
நுழைவில் வரவேற்பும்... வருகைப்பதிவேட்டில்
கையெழுத்திடுபவர்களுக்குப் படைப்புக்
குழுமத்தின் சாவிக்கொத்து தாங்கும்
வளையமும் வழங்கப்பட, கடந்த முறை
உள்ளரங்கில் வைக்கப்பட்டிருந்த புதிய
படைப்புகள் இப்போது நுழைவு வாசலின்
முகப்பிலேயே புத்தகங்களாய் அடுக்கி
வைக்கப்பட்டிருந்தன.

முகநூலில் மட்டுமே முகங்காட்டிய கவிதை உறவுகள் ஒருவரையொருவர் அடையாளங்கண்டு ஆனந்தப்பட்டுக்கொண்டது தமிழகம் காணாத ஓர் அபூர்வ நிகழ்வாகும். கடந்த முறை அறிமுகமானவர்கள் நெருக்கமாய் அளவளாவ... அடையாளம் கண்டுகொண்ட புதியவர்கள் தங்களுக்குள் இன்னும் கூடுதல் நெருக்கங்களை உருவாக்கிக்கொள்ள விழைந்தனர். படைப்பு இரண்டாமாண்டு விழா நேரம் நெருங்குவதற்குள் படைப்புப் புதிப்பகம் அறிமுகம் செய்யும் புதிய படைப்பாளிகளின் கவிதை நூல்களை வந்திருந்தவர்கள் அவதானித்துப் பின் அரங்குக்குள் நுழைய சான்றோரைக் கண்ட பிரம்மாண்ட சபை கவிஞர்களுக்கும் கற்றுணர்ந் தோர்க்கும் இருக்கைகளில் இடம் தந்து அழைத்தது.

விழா மண்டபத்தின் குளிருட்டப்பட்ட அறையின் குளிர்ச்சியைவிட விருது பெற வந்த கவிஞர்களின், புதிய புத்தகவெளியீடு செய்யவிருப்ப பவர்களின் மனங்கள் கூடுதல் குளிர்ச்சியில் மகிழ்ந்திருந்தன.

துவக்கமாய்... தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தொலிக்க... எல்லோரும் எதிர்பார்த்த இரண்டாமாண்டு விழா படைப்புக் குழுமத்தின் நிர்வாகி தோழர் ஜின்னாவின் குரல்வழியே வழிந்து அறிமுக உரையோடு ஒலிக்கத்தொடங்கியது. முதல் நிகழ்வாய்க் கவிஞர்களின் சுயஅறிமுகம் மலேசியக் கவிஞர் முனியாண்டிராஜ் அவர்களைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொருவரும் ஒலிவாங்கியில் தங்கள் முகநூலின் அடையாளங்களையும் படைப்புத் தளத்தில் இயங்குவது குறித்தும் இயம்பத்தொடர்களைர். அந்தச் சுவையிக்க சுய அறிமுகம் தாங்கள் இருக்கும் சூழலின் தன்மையை இன்னும் இலகுவாக்கித் தந்தது. ஒரு சிலரின் அறிமுகத்தின்போது முகம்பார்த்தவர்கள் அவரா இவர்... இவரென்று நினைக்கவேயில்லையே எனச் சில ஆச்சர்யங்களை மனசுக்குள் அன்னி வீசிக்கொண்டனர்.

கவிஞர் பேச்சாளர் ரூபஸ் வி ஆண்டனியும் பேராசிரியர் கவிஞர் மேரி டயானாவும்(நெய்தல்) நிகழ்ச்சியைத் தொகுக்க... முதல் நிகழ்வாய் முனைவர் சூரியகாந்தன் சிற்றிலக்கியங்களின் இன்றைய அன்றைய நிலை குறித்த தனது பார்வையை வெளிப்படுத்தியவர், தகவு

திங்களிதழின் இலக்கியத் தரம் குறித்துச் சிறப்புரையாற்றினார்.

அடுத்து... விழாவின் மறக்கமுடியாத சிறப்பம்சமாக... நூல் வெளியீடு.

எவர் வேண்டுமானாலும் கவிதை படைக்கலாம்.. ஆனால் அதைத் தொகுத்து எத்தனைபேர் புத்தகமாய் வெளியிடமுடியும்.. என்ற ஏக்கம் காலகாலமாய்ப் படைப்பாளர்கள் பலரையும் தூத்திக்கொண்டிருக்கும் வழமையான சூழலில் மின்னிதழ்களில் வெளிவந்த பல கவிஞர்களின் கவிதைகளை 'நீர் வீதி' எனும் தலைப்பில் தொகுப்பாகவும்.. கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டியில் பங்கேற்ற சிறந்த கவிதைகளைப் 'பாதங்களால் நிறையும் வீரு' எனும் தொகுப்பாகவும்.. அம்மையார் ஹெநான்பீவி நினைவுப் பரிசுப்போட்டியில் பங்குபெற்ற கவிதைகளை 'உயிர்த்திசை' எனும் கவிதை நூல் தொகுப்பாகவும் படைப்புக் குழுமம் வெளியிட்டது.

இந்த முன்று நூல்களுடன் தனி நபர் கவிதைத்தொகுப்புகளாக வெட்கச்சலனம் - அகராதி, சிண்டரெல்லாவின் தூரிகை - குறிஞ்சி நூடன் தியாகு, அசோகவனம் செல்லும் கடைசிரயில் - அகதா, என் தெருவில் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாலம் - கோ. ஸ்ரீதரன், அஞ்சல மவன் - கட்டாரி, கடவுள் மறந்த கடவுச்சொல் (கஸல் கவிதைகள்) - ஜின்னா அஸ்மி, கை நழுவும் கண்ணாடிக் குடுவை (ஹெக்க கவிதைகள்) - கவி விஜய் என ஏழு நூல்களும் சேர்ந்து தரம் மிக்க பத்துக் கவிதைதால்களைப் படைப்புக் குழுமம் வெளியிட்டது.

துவக்கமாய், 'கை நழுவும் கண்ணாடிக்குடுவை ஹெக்க கவிதை நூலை வெளியிட்ட கவிஞர் மு.முருகேஷ் தனது உரையில் ஹெக்கவின் தோற்றங்களையும் அதன் மாறுபட்ட வடிவங்களையும், பாஷோ தொடங்கி ஜப்பானியக் கவிதை வடிவம் மேற்கு லக எழுத்து நடையிலிருந்து தன்னைச் சுருக்கிக்கொண்டு சுவை மிக்க அடர்த்தியான கவிதைகளை எப்படித் தருகிறது என்பதையும் பற்றி விரிவாகக் கூறினார். மேலும், நூலாசிரியரின் மூன்று ஹெக்கக் களையும் சிலாகித்துச் சொன்னதும்.. அனைவரும் குறைந்தபட்சம் மூன்று நூலாவது வாங்கிச் செல்லப் பணித்ததும்.. அற்புதக்காட்சியாய்

அமைந்தது. இயக்குனர் பிருந்தாசாரதியின் ஒரு தொகூரைக்கூவோடு அவர் தன் உரையை நிறைவு செய்தது நிறைவாய் இருந்தது.

கட்டாரி சரவணா அவர்களின் ‘அஞ்சல மவன்’ நூல் மற்றெல்லாவற்றையும்விடச் சுற்றே வித்தியாசமாய் இருந்தது... காரணம் சமீபத்தில் மறைந்த தன் தாயின் நினைவாக எழுதப்பட்டது அந்த நூல். அந்த நூலினை விமர்சனம் செய்த கவிஞர் ஆண்டன் பெனி, கவிஞர் கட்டாரியின் தாயாராகிய ஒரு கிராமத்து மனுசியின் வெள்ளந்தி மனசைக் கோர்த்துச் சுருக்கமாய் மிக அழுத்தமாய்க் குறிப்பிட்டபோது வார்த்தைகளில் இருந்த ஈரம் அனைவரின் கண் களில் அமர்ந்ததைக் காணமுடிந்தது. இந்த நூலில் ஒவ்வொரு கவிதையும் தமிழ், மலையாளம், ஆங்கிலம் என மூன்று மொழிகள் தாங்கி வந்திருப்பது குறிப்பிட்டத்தக்கது.

அடுத்து, ‘பாதங்களால் நிறையும் வீடு’ கவிதைத் தொகுப்பினை வெளியிட்ட முனைவர் பி.மு.மன்குர் அவர்கள் தமக்கேயுரிய மெல்லியல்பான நடையில் உரையைத் துவங்கினார். தமிழை அழிக்க எத்தனை முயற்சிகள் மேற்கொண்டாலும் தமிழினி சாகாது. அது மேலும் மேலும் வளரும். தமிழ் மொழியில் முதுமைக்காதலைக்கூட அழகாய்ப் பாடிய பாவேந்தர், கவிக்கோ போன்ற மாபெரும் ஆளுமைகள் வாழ்ந்த நிலமிது... சிகரம் தாண்டிச் செல்லவும் வெல்லவும் வீரியமிக்க இளைஞர்கள் இங்கே இருப்பதால் மெல்லத் தமிழினி சாகாது.. அது மேலும் வாழும்.. என வாழ்த்தி அமர்ந்தார். அவரது உரை சிந்தனைகளின் எல்லைகளை விரிவடையச் செய்வதாய் அமைந்தது.

அடுத்து, கவிஞர் அகதாவின் ‘அசோகவனம் செல்லும் கடைசி ரயில்’ நூலை ஊடகவியலாளர் கரோடு மகேஷ் விமர்சித்துப் பேசும்போது இயலாமைகளில் தவிக்கும் அப்பாக்களின் தலையணையின் கனம் கண்ணோரால் நிறைந்திருக்கும் என்பதையும் அகதாவின் கவிதைகள் ஆழம் மிக்கதெனவும் மாபெரும் கவியானுமைகள் மிக்க இச்சபையில் கவிதை பற்றித் தான் ஏதுமற்றவனாய் நிற்புதாகவும் கூறிப் பாராட்டினார்.

அடுத்து, படைப்புக் குழும நிர்வாகி கவிஞர் ஜின்னா அவர்களின் ‘கடவுள் மறந்த கடவுச் சொல்’ கஸல் கவிதைத்தொகுப்பு குறித்து வழக்கறிஞர் தமிழன் பிரசன்னா பேசும்போது கஸலுக்கும் தனக்குமுள்ள புரிதலையும் ஒரு மழைக்காலத் தனிமையில் வாசிக்கும் ருசியை அது அற்புதமாய்த் தருமென்பதையும் அழகாய் வெளிப்படுத்தினார். தொடர்ந்து ஏற்புரையில் பேசிய கவிஞர் ஜின்னா கஸல் எழுதுவதற்குத் தனித் திறமை வேண்டும். கஸலை ரசிப்பதற்குத் தனித் தகுதியே வேண்டுமெனக் கவிக்கோ தன்னிடம் சொன்னதை நினைவுகூர்ந்தார். அப்போது எங்களின் முகம்மது என்ற கேடையும் தாங்கிய அங்புப்பரிசைக் கவிஞர் கதிரவன் மூலம் சிலர் வழங்கினர்.

‘உயிர்த்திசை’ மற்றும் ‘வெப்பச்சலனம்’ நூல்களை வெளியிட்ட கவிஞர் பிருந்தா சாரதி, அந்நூல்களை விமர்சனம் செய்தார்... முத்த கவிஞர் மு.மேத்தா அவர்களின் கண்ணோர்ப் பூக்களின் கைபிடித்துத் தான் கவிதை எழுத வந்ததாகவும் அவர் மேடையில் ஒர் வாய்ப்பு கிடைத்துவிடாதா என ஏங்கியதாகவும்

அவ்ஆதங்கம் தற்போது பூர்த்தியடைந்து விட்டதாகவும் கூறியவர் வெப்பச்சலனம் கவிதை நூலின் ஒரு சில கவிதைகளை, அதன் அழகியலை அற்புதமாய் விவரித்தார்.

அடுத்து, கவிஞர் கோ. முத்தேரன் அவர்களின் 'என் தெருவில் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாலம்' என்னும் நூல் விமர்சனத்தைக் கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடன் அவர்கள் தனது கம்பீரக்குராவில் விமர்சித்து உரையாற்றியது அனைவரையும் கவர்ந்தது... முதலில் தலைப்பு பற்றித் தான் குழம்பியதாகவும் பிறகு வாசிக்கும்போது கவிதைக்குள் தான் கரைந்ததாகவும் மகிழ்ச்சி யோடு பகிர்ந்தார்.

அடுத்து, கவிஞர் குறிஞ்சி நாடன் தியாகுவின் 'சிண்ட' ரெல்லாவின் 'தூரிகை' நூலைப் பேராசிரியர் அழுபெக்கர் அவர்கள் அழுத்தமாக, ஆனால் தன் வேகமான நடையில், கவிதைகளின் தன்மைகளுக்கேற்ப, சூடாகவும் சுவையாகவும் விமர்சனம் செய்ய கவிதைக்குள் தீப்பிடித்துக்கொண்டது போலிருந்தது. தியாகுவின் சமூகம் சார்ந்த கவிதைகள் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டுவரும் என்ற அவரது நம்பிக்கை அவரது அற்புத விமர்சனத்தில் இருந்ததை எளிதில் விளங்கிக்கொள்ள முடிந்தது.

விழா சிறப்பு அழைப்பாளர் கவிஞர் தமிழ்ச்சி தங்கபாண்டியன் உனர்ச்சிப்பெருக்கோடு தனது உரையைத் தொடங்கித் தமிழ்க் கவிச்சூழல், உலகக் கவிச்சூழல் குறித்த அருமையான கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

இறுதியாக... சிறப்பு அழைப்பாளர் நம் மண்ணின் முத்து கவிஞர் முமேத்தா அவர்கள் தனது உரையில்... முதல்நாலை வெளியிடத் தான் பட்ட பாடுகளையும், சிறந்த கவிதைத் துளிகளையும் எடுத்துரைத்து மிகச் சிறந்த உரையினை வழங்கினார்.

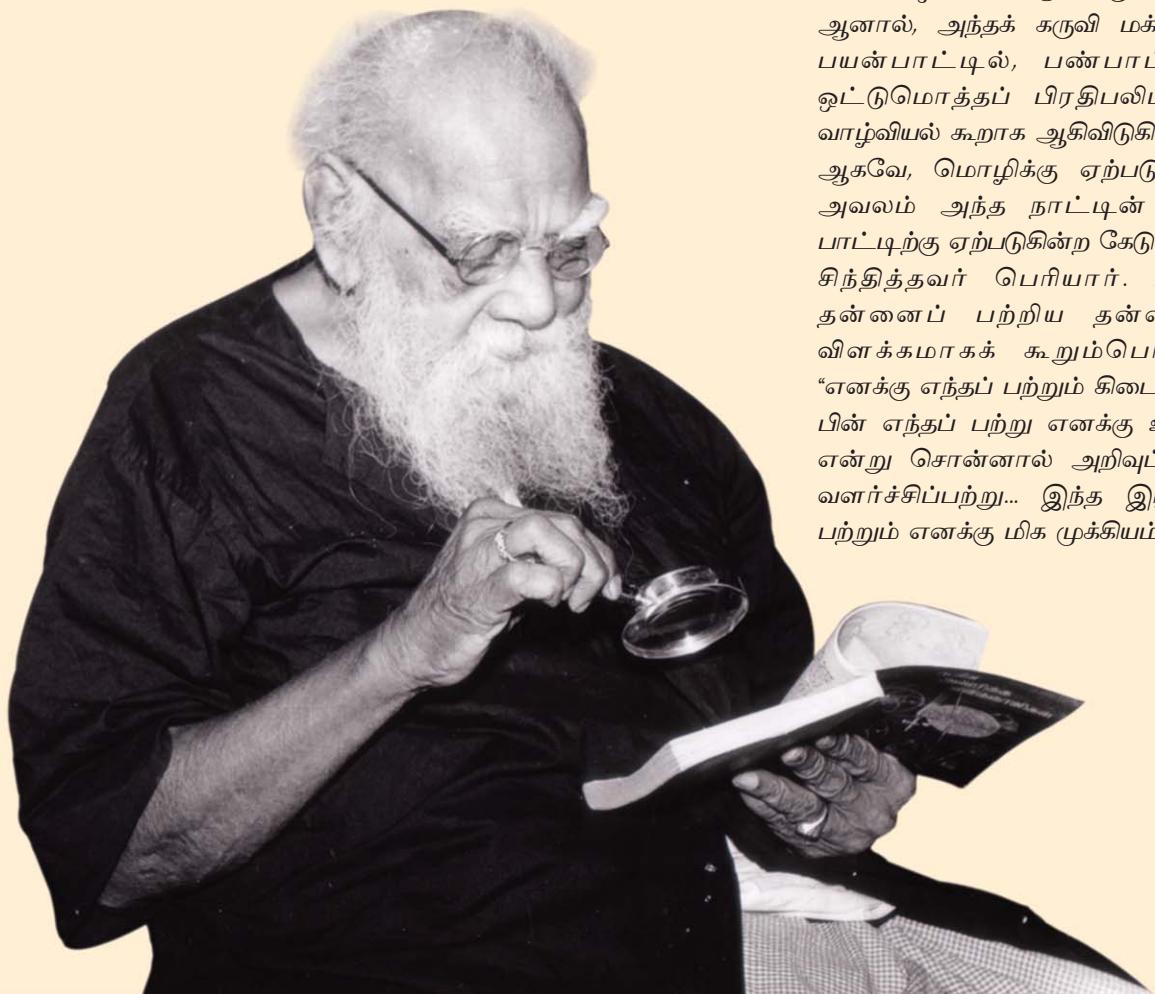
அடுத்த நிகழ்வாய்.. இலக்கிய விருது, கவிச்சுடர் விருதுகள், படைப்பாளி விருதுகள் என ஒவ்வொரு விருதும் அறிவிக்கப்பட விருதுபெற்ற அனைவரும் ஆனந்தமாய் அதனைப் பெற்ற காட்சி, தமிழை ஆரூரமை மிகக் குழம் மொழியை மேலும் மேன்மைப்படுத்துவதாய் அமைந்திருந்தது.

விழாவின் இறுதிக்கட்டமாக வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது முத்து கவிஞர் முமேத்தா அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. ஆசியாவின் ஆக்சிருந்த நூலுக்கு வழங்கிச்சென்ற மறைந்த முன்னாள் முதல்வர் கலைஞர் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தும்விதமாக ஒரு நிமிட மௌன அஞ்சலியுடன் நாட்டுப்பண் இசைக்க, படைப்பு இரண்டாமாண்டு விழா இனிதே நிறைவெப்பற்று.

இந்த மாபெரும் விழா முடிந்து விருதுகளை அனைத்துபடி பலரும் விழாவின் இனிமையை மனதில் சுவைத்துபடி விழா அரங்கம் விட்டு வெளிச்செல்லும் வேளையில்... அத்தனை மனமும் ஒன்றை மட்டும் உள்ளூர் அசைபோட்டபடி சென்றிருக்கும் என்பதை உறுதியாய்ச் சொல்லலாம். அது அடுத்த ஆண்டு விழா நோக்கியும்.. அடுத்ததோர் மதிப்புமிக்க படைப்புக் குழுமத்தின் விருதுகள் நோக்கியுமான அவர்களின் சிந்தனை என்பதை உறுதியாய் நம்பலாம். ■

மொழி, நூல்கியத்திலும்
சுயமரியாதை எண்ணீய

பெரியார்

தந்தை பெரியார் ஆகச்சிறந்த
மனிதனை நேய மாண்பாளர் ;
தலைசிறந்த பகுத்தறிவாளர் .
விருப்பு வெறுப்பு ஏதுமற்ற
அறிவியல், சமுதாயப் பார்வை
கொண்ட விஞ்ஞானி. சுயமரியாதை
மனிதர்க்கு எவ்வளவு முக்கியமோ,
அந்த அளவுக்கு மக்கள் பேசுகின்ற
மொழி, இலக்கியத்திலும்
சுயமரியாதை இருக்கவேண்டு
மென்று எண்ணியவர்.

மொழி என்பது கருவிதான்.
ஆனால், அந்தக் கருவி மக்களின்
பயன்பாட்டில், பண்பாட்டின்
ஒட்டுமொத்தப் பிரதிபலிப்பாக,
வாழ்வியல் கூறாக ஆகிவிடுகின்றது.
ஆகவே, மொழிக்கு ஏற்படுகின்ற
அவலம் அந்த நாட்டின் பண்
பாட்டிற்கு ஏற்படுகின்ற கேடு எனச்
சிந்தித்தவர் பெரியார். அவர்
தன்னைப் பற்றிய தன்னிலை
விளக்கமாகக் கூறும்பொழுது
“எனக்கு எந்தப் பற்றும் கிடையாது.
பின் எந்தப் பற்று எனக்கு உண்டு
என்று சொன்னால் அறிவுப்பற்று,
வளர்ச்சிப்பற்று... இந்த இரண்டு
பற்றும் எனக்கு மிக முக்கியம். மற்று

பற்றெல்லாம் எனக்குக் கிடையவே கிடையாது”. மேலும், அவரிடம் “உங்களுக்கு நாட்டுப்பற்று கூடக் கிடையாதா?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு “எனக்கு நாட்டுப்பற்றுகூடக் கிடையாது. மனிதப் பற்று ஒன்றுதான் உண்டு” என்று தெளிவு படுத்தினார்.

தந்தை பெரியார் அனைத்தையும் கடந்த மனநிலை கொண்டவராகப் ‘பரி நிர்வாண’த் தன்மையுடன் விளங்குகிறார். எனினும் தமிழ் மொழிச் சீர்திருத்தம் குறித்து மிகுந்த அக்கறையுடன் சிந்திக்கின்றார். இது குறித்து நீண்ட உரையும் நிகழ்த்தியுள்ளார். அவரின் மொழி குறித்த பார்வை தமிழ்மொழிக்கு மட்டுமன்றி, ஒட்டுமொத்த மொழிகளுக்குரியதாக விரிவுபடுத்திப் பார்க்கத்தக்க தகுதியான விளக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது.

‘மொழி’ குறித்து ஆய்வதற்குத் தனக்கு மொழி மீது மிகப்பெரிய இலக்கண, இலக்கிய அறிவோ, பாண்டித்தியமே இல்லை என்பதை நேர்மையாக ஒப்புக்கொள்கிறார்.

பறவை, விலங்குகள் ஓலிக்குறிப்புகளையும் சில சமிக்ஞங்களையும் செய்து தம் உள்ள உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனால், பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் ஓலியைப் பேச்சாகவும், எழுத்தாகவும் மாற்றித் தன் உணர்வுகளை, குறிப்புகளை, செய்திகளைப் பரிமாறிக்கொள்கிறான்.

ஒரே மொழியாக இருப்பினும் இடத்திற்கு இடம், பகுதிக்குப் பகுதி, நாட்டிற்கு நாடு மாறுபடுகிறது. தமிழ்மொழியை எடுத்துக் கொண்டால், யாழ்ப்பாணத் தமிழும், கொங்குத் தமிழும் ஒன்றாக இருப்பதில்லை என்று சான்று கூறுகிறார். ஒரு மொழியைப் பேசகின்ற மக்களிடம் இடைவெளி கூடும்பொழுது ஒலியும், மொழியும் மாறுபடும் என்று ஒரு மொழியில் அறிஞர் போல விளக்கமளிக்கிறார். ஒரு இடத்திலுள்ள தட்பவெப்பம், வேலைப்பனு போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் மொழியில் மாற்றம் ஏற்படுவது இயல்பே என்று ஆராய்ந்து உரைக்கிறார்.

இது போலவேதான் திராவிட மொழிகளான தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், துரு, மலையாளம்

போன்றவை ஒவி வடிவ மாற்றம் அடைந்தன என்பதைப் பல்வேறு எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் முன்வைக்கிறார். தெலுங்கு, கன்னடம் மலையாளம் போன்ற திராவிட மொழிகளைல்லாம் தமிழே என்பதைப் பல்வேறு எடுத்துக்காட்டுகளால் உணர்த்துகிறார்.

ஆங்கில மொழியில் உள்ள வரிவடிவ எழுத்துச் சுருக்கத்தால் ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்வது எளிமையாக உள்ளது. இதனால் இன்று அம்மொழியைப் படிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம். அதுபோலத் தமிழ்மொழி வளர் வேண்டும் என்றால் அதன் எழுத்து வரிவடிவத்தில் மாற்றம் ஏற்படுத்த வேண்டுவது அவசியம் என்கிறார்.

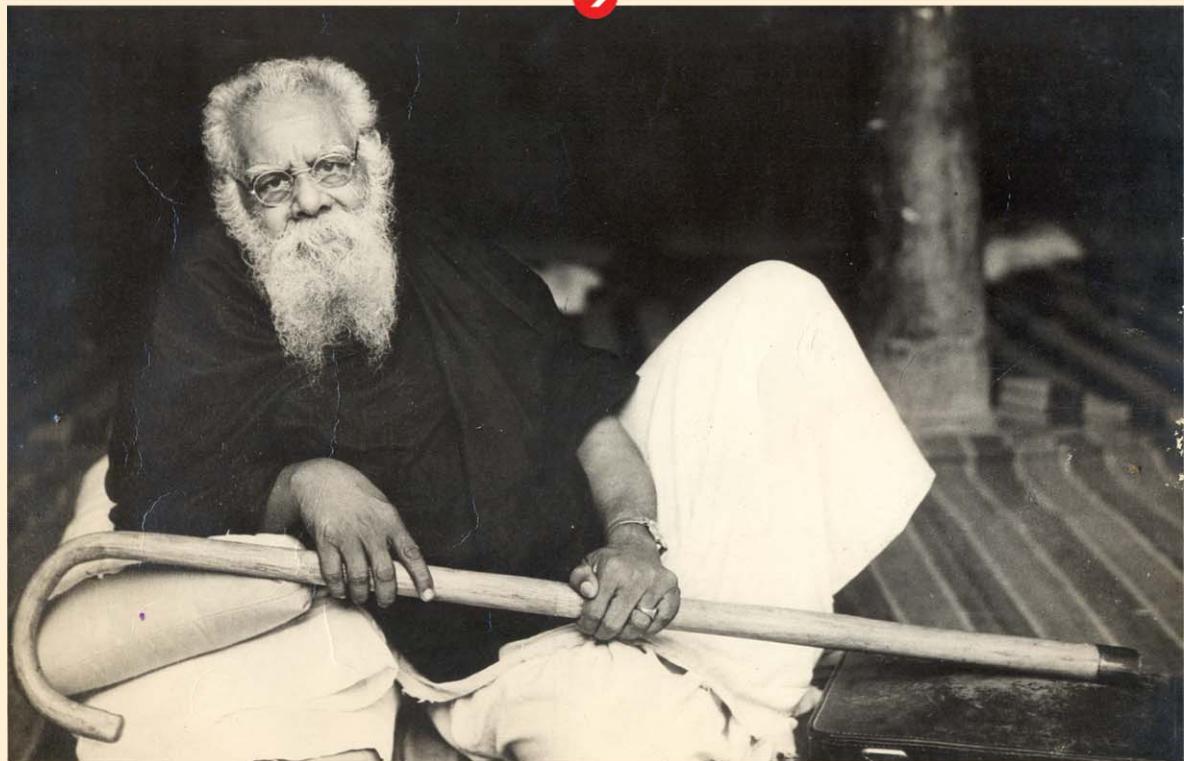
எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தைப் பல பண்டிதர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கினர். மரபாக வந்த மொழியை எப்படி மாற்றுவது என்று கேள்வி எழுப்பினர். அதற்குப் பெரியார் நீண்ட நெடிய விளக்கத்தை அறிவுபூர்வமாக அளித்துள்ளார்.

“தமிழ் சிவனும் சுப்ரமணியனும் பேசிய மொழி, உண்டாக்கிய மொழி என்று பண்டிதர்கள் கூறுகிறார்கள். அதே சிவனும் சுப்ரமணியனும் உபயோகித்த போர்க்கருவிகள் இன்று நம் மக்களுக்குப் பயன்படுமா? அவைகளை நாம் இன்று பயன்படுத்துவோமா? அல்லது அவர்களே இன்று போரிட நேர்ந்தால் அவைகளைப் பயன்படுத்துவோமா? சிந்தித்துப் பாருங்கள்”.

“பிறர் சுலபமாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்றுக்கொள்வதற்காகவும் சுலபமாக அச்சக் கோர்க்கவும், டைப் அடிக்கவும் தமிழ் எழுத்துக்களில் சில சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவர வேண்டும்”.

தமிழ்மொழியின் மொத்த எழுத்துக்களில், 135 எழுத்து உருவங்களைத் தனித்தனியாக ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டி இருக்கிறது. மேலும், “தமிழ் எழுத்துக்கள், ஆங்கிலம் முதலிய சில அந்திய மொழி எழுத்துக்களைவிட, எடுத்துக் கூட்டுவதற்கு ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கிய நேர்மையைக் கொண்டதனாலும் எழுத்துக்களைக் கற்க வேண்டியது கஷ்டமாகிறது”, என்று கூறுகிறார். இத்தகு விளக்கங்களின் ஊடே

எழுத்தின் வரிவடிவத்தை ஒலிக்குறிப்புகள் மாற்றமடையாமல் செப்பனிடும் வேலையையும் அவரே செய்துள்ளார்.

தமிழ் உயிர் எழுத்துக்களில் ஐ, ஓள் ஆகிய இரண்டு எழுத்துக்களைக் குறைத்துவிடலாம் என்றும் அதற்கான விளக்கத்தையும் தெளிந்த முறையில் ஆய்வு செய்து விளக்குகிறார். இந்த எழுத்து மாற்றத்தை 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தான் கண்டதாகவும், அது ஒரு திருக்குறள் புத்தகத்தில் இருந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார். அதனை, ‘அய், ‘அவ் என்றும் எழுதலாம் என்ற முடிவினைத் தெளிவாக முன்வைக்கிறார்.

“மெய் எழுத்துக்களின் இகரம், ஈகாரம், உகரம், ஊகாரம் ஆகிய நான்கு குறில் நெடில் எழுத்துக்கள்கொண்ட $4 \times 18 = 72$ தனிக்குறவு எழுத்துக்களை நீக்கிவிட்டுத் தனிச் சிறப்புக் குறிப்பை. அதாவது க்காரத்திற்கு ஆகாரம் நெடில் உருவும் காட்ட ஒரு கால் போட்டு விடுவது போல் க்காரத்திற்கு எகரம், ஏகாரம் காட்ட... ஒத்தச்சுழிக்கொம்பு... இரட்டைச் சுழிக்கொம்பு போடுவது போல் மற்ற, இகர ஈகாரத்துக்கும்,

உகர ஊகாரத்துக்கும் சில குறிப்புகளை உண்டாக்கி, உயிர்10 மெய்18குறில் நெடில் குறிகள் 9 ஆயுதம் 1 ஆகிய 38 தமிழ் எழுத்துக்களாக்கிச் சுருக்கிவிடலாம்”.

மேலும் மெய்யெழுத்துக்களில் ந், ங், ஞ் ஆகிய மூன்று எழுத்துக்களை நீக்கிவிட்டு உயிர் எழுத்துக்களில் ‘அய்யும்’, ‘அவ்வும்’ போலக் கூட்டெட்டழுத்துக்களாக எழுதிவிடமுடியும் என்கிறார். அதற்குப் பல சான்றுகளையும் எடுத்தாள்கிறார்.

இது போன்ற சீர்திருத்தங்களைச் செய்தால் தனி உருவ எழுத்துக்கள் குறைந்து படிப்பதற்கும், நினைவில் நிறுத்துவதற்கும் எளிமையாகவிடும் என்று ஒரு மொழியியல் வல்லுநர் போலக் கூறுகிறார். அதுபோல உயிர் எழுத்துக்களில் நெட்டெட்டழுத்திற்குக் கால் போட்டு எழுதினால் அதன் எண்ணிக்கையும் குறைந்துவிடும் என்று கூறுகிறார். பின் மெய்னழுத்துக்கள் (ந், ங், ஞ் தவிர) 15 எழுத்துக்களில் மேலே புள்ளி வைக்காமல் பக்கத்தில் கோடு போட்டு உணர்த்தலாம் என்கிறார்.

இப்பொழுது உயிர் 5 மெய் 15 சிறப்புக்குறி 8 ஆய்தம் 1, ஆகமொத்தம் 29 எழுத்துக்கள் என்று தனது ஆய்வுமுடிவினைச் சிறப்பானதொரு முறையில் வெளியிடுகிறார்.

மிகச்சிறந்த மொழியில் வல்லுநரைப்போல மொழியினை ஆய்வுசெய்து அதற்கான தீர்வினையும் கண்டறிந்து மக்கள் பயன் கொள்ளத்தக்க வகையில் எழுத்துக்களை வடிவமைத்திருப்பதை நாம் உற்று நோக்கினால் இவர் தொடக்கக்கல்வி மட்டும் பயின்றவரா என்ற அப்போடு எழும்.

தமிழ்மொழியின் வளர்நிலைக்குறித்துப் பேசுவது மட்டுமே அல்லாமல் அதன் மாற்றம் குறித்தும் பயன்பாடு குறித்தும் மக்கள் பயன் படுத்தும்வகைக் குறித்தும் மற்ற மொழியாளர்களும் படிக்கும் எளிமையான முறையிலும் எழுத்துக்களை வடிவமைத்துக் கொடுத்த தந்தை பெரியார் இலக்கியம் தொடர்பான கருத்துக்களை முரண்பட்ட விதத்தில் வைக்கிறார்.

தமிழைக் காட்டுமிராண்டி மொழி என்று கூறியுள்ளார் என்ற குற்றச்சாட்டு அவரின் முன் வைக்காதவர்களே இல்லை. அதற்கு அவர் இல்லை.. நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை என்று மறுப்பு கூறவில்லை. மாறாக நான் தமிழைக் காட்டுமிராண்டி மொழினஞ்சாங்க சொன்னேன் என்று தானே முன்வந்து ஒப்புக்கொள்வதுடன் அதற்கான விளக்கத்தினையும் நேர்மையான முறையில் முன்வைக்கிறார். இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற புராண இதிகாசங்கள் வர்ண பேதத்தைக் கற்பிக்கின்றன. அதுபோலச் சிலப்பதிகாரம் பெண்ணடிமைத்தனத்தையும், சாதி வேற்றுமையையும், சங்க இலக்கியம் பரத்தமை ஒழுக்கத்தையும் கற்பிப்பதாகவே உள்ளன. சமுதாயத்தொண்டு செய்பவனுக்குக் கடவுள், மதபக்தி, மொழிபக்தி இருக்கக்கூடாது. சமுதாய பக்தி மட்டுமே இருக்கவேண்டும். 2000 அல்லது 5000 வருடங்களாகத் தமிழ்மொழியில் பேதங்களும், உயர்வு தாழ்வும், மனிதநேயமற்ற தன்மையில் செயல்களும் பெண்களை அடிமைப் படுத்தும் சிந்தனைகளும் அடிப்படையாக உள்ளன.

காலத்திற்குத் தகுந்தாற்போலப் பேராயுதங்களையும் வாழ்க்கைமுறைகளையும் மாற்றிக் கொள்வது போல மொழியையும் அறிவியல், பகுத்தறிவினை நோக்கிக் கொண்டுசெலுத்த வேண்டும். அப்போதுதான் மொழியினைச் செறிவாக்கமுடியும் என்ற கருத்தினை மையப் படுத்தி விடை அளித்துள்ளார். பகுத்தறிவு கொண்டு சிந்திக்கக்கூடிய வகையில் மொழியினை ஆக்குவதன் மூலம்தான் அறிவார்ந்த உலகத்தைப் படைப்பதுடன் ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமத்துவ நிலையும் சுயமரியாதையும் நிலைக்கும் என்பதே அப்யாவின் கருத்து.

மொழிப்பற்று இல்லை என்றும் தமிழைக் காட்டுமிராண்டி மொழி என்றும் கூறியதற்குக் காரணம் சமுதாயப்பற்றே ஆகும்.

“மனிதப்பற்று என்பது என்னுடைய மக்களிலிருந்துதான் தொடங்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் அவர்களை மய்யப் படுத்தினேன்”.

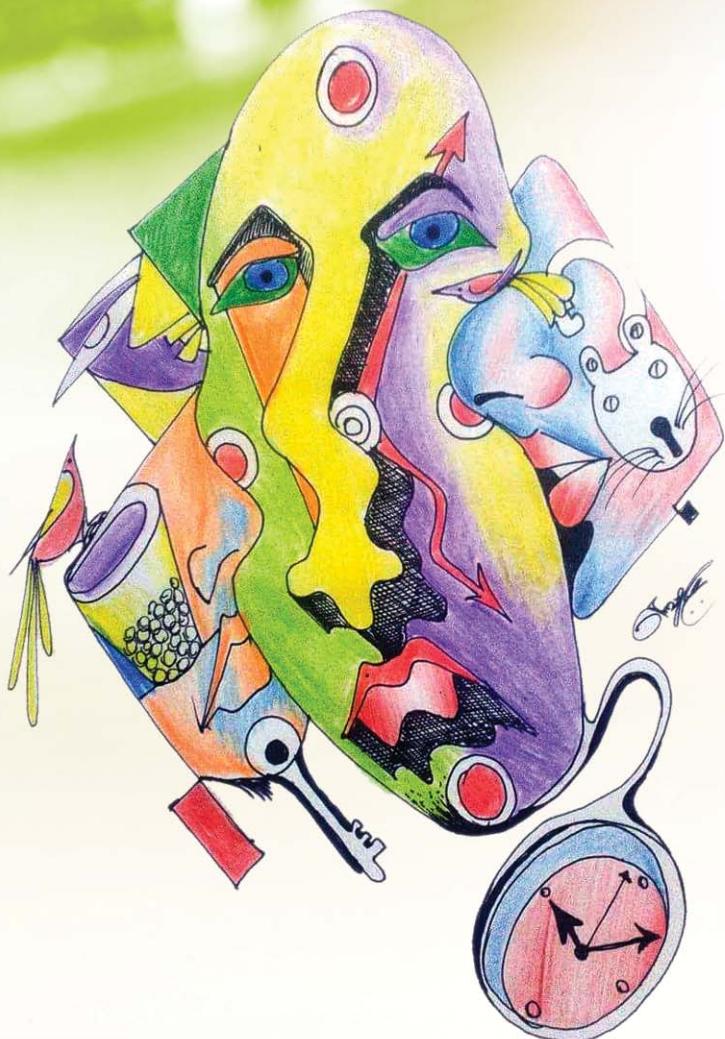
தந்தைபெரியாரின் இக்கருத்துவழி இனம் மொழி சாதி நாடு எனும் எல்லைகளைக் கடந்த அவரின் மனிதப்பற்றையும் சமுதாயப்பற்றையும் அறியமுடிகிறது. சீர்திருத்தம் முதலில் தனிலிருந்து ஆரம்பமாகவேண்டும் என்பதை எவ்வளவு நுட்பமாக உணர்த்தியுள்ளார் என்பதிலிருந்து அவரின் உயரிய மனப்பாங்கினை அறியலாம்.

விலங்கிலிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்துவது பகுத்தறிவு, அந்தப் பகுத்தறிவுகொண்ட மனிதனுக்கு மட்டுமே உள்ள பண்பு மனித நேயம். அந்த மனிதநேயத்துடன் வாழ மனிதன் தலைப்படவேண்டும். அதற்குத் தடையாக இருக்கும் எதனையும் களைந்து அகற்றிவிட்டு மனிதத்தைப் போற்றவேண்டும் என்பதே அப்யாவின் கொள்கை.

இந்த மனிதநேயக் கொள்கையை மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்க மேடைதோறும் ஊர்கள் தோறும் தன் துன்பங்களைப் பொருப்படுத்தாது முழங்கினார். தான் வாழ்ந்த காலத்திலேயே தன் கொள்கைக்கான வெற்றியைக் கண்ட ஒரே தலைவர் தந்தை பெரியார் மட்டுமே. ■

போனதை காணான்கள் இப்பூர்வன் பாடும் நூரம்

நகர்மைய நான்முக மணிக்கண்ணடப்
பழுது பார்த்தவன் ஜந்து நியிடம்
தாமதமாய்க் கடிகாரங்களை
இயங்க வைத்தான்
ஒரு தூக்கு தண்டனைக் கைத்தையைப்
பரிசோதிப்பவர் தாமதமாய்ப் போகட்டும்

ஏதேனும் ஓர்
அற்புத்தீர்கான சுகுனங்களுக்கு
ஒரு மூடிய பதுங்கு குழியிலிருந்து
காது கொடுத்திருப்பவர்கள்
கண் மலர்கிறார்கள்

தன் தும்மலுக்குத் தானே பயந்து
அழும் குழந்தையை ஒரு தாய்
தேற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள்

சதுரங்கத்தில் மெளனமாய் வெட்டுபெடும்
சிப்பாய்கள் குறித்து எந்த இதிகாசமும்
இல்லை

தற்செயல் கணத்தீர்குக்
காத்திருப்பவர்கள் நிரம்பிய
நகரத்தில் மீன்மழை பெய்கிறது
யாரும் எதிர்பாராமல்.

அகத்தியிருந்து மேலெழும்பும் நெருப்புப்பொறிதான் கவிதை

நெடுநாள் பிரிந்து தாய் வீட்டுக்கு வந்த உணர்வில் இருக்கிறேன். படிக்கட்டு தொடங்கி நூற்றாண்டு நூலகத்தின் தளமனைத்தும் பார்த்துப்பார்த்துச் செதுக்கிய கலைஞர் அவர்கள் தற்போது இல்லாத வெறுமையை நினைவு கூர்கிறேன். இதில் எனது குடும்பத்தின் பங்களிப்பையும் உழைப்பையும் எண்ணும்போது பேருணர்ச்சியின் நிலையில் இருக்கிறேன்.

விழிகள் நட்சத்திரங்களை வருடனாலும் விரல்கள் என்னவோ ஜன்னல் கம்பிகளோடுதான் எனும் கவிஞர் முமேத்தாவின் கவிதைகளைப் பதின்பருவக் கல்லூரிக் காலத்திலேயே ரசித்திருக்கிறேன். இதோ அந்தி முடிந்து இரவு நெருங்கும் வேளையிலும் பல புத்தகங்களின் வெளியீடுகளும் அது குறித்த உரையாடல்களும் என இயங்குவதைப் பார்க்கும்போது இலக்கிய உலகம் இனி பிழைத்துக்கொள்ளும் எனும் நம்பிக்கை வருகிறது. இங்கே சரிபாதி பெண்கள் விழாவில் பங்கேற்பதும் முக்கியமானது. எழுதுவதற்கு இணைய வடிவங்கள் ஏகமாய் இருந்தாலும் இன்று பிரசரங்கள் என்பது அதிகார மையங்களாய் மாறிவிட்டிருக்கும் சூழலில் அந்த அபாயத்திலிருந்து படைப் பாளிகளைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும். கோழுஷ்ரவனின் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாலம் நூலை அவர் வில்லியம் வோர்ட்ஸ்வொர்த்தின் கவிதையுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து இங்கிருக்கும்

தமது வாழ்வியலோடு எழுதியிருப்பது பாராட்டுக்குரியது. தனது மொழியடையாளங்களையும் வட்டார அடையாளங்களையும் தொலைத்துப் பொது மொழியில் எழுதிச் சர்வதேசப் படைப்புகளாய்ப் படைக்கும் எதுவும் ஆகச்சிறந்த படைப்பாய்க் கருதமுடியாது. வாழ்வியல் இயல்புகளை மண்ணின் அடையாளங்களைத் தொலைக்காமல் நவீன மொழியடையாளங்களோடு புனைவுதே அடிப்படை இலக்கியமாய்க் கருதுகிறேன். அகத்தியிருந்து மேலெழும்பும் நெருப்புப் பொறிதான் கவிதை. அந்தக் கணத்தில் மற்றவரிடமிருந்து உங்கள் கவிதையின் மொழியானுமை எப்படி வேறுபடுகிறது என்பதில்தான் உங்கள் கவிதையின் அடையாளமிருக்கிறது.

நிலம் சார்ந்த இடங்களிலிருந்தோ வாழ்வ சார்ந்த சூழல்களிலிருந்தோ வடிப்பதே கவிதை. அதை வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாலம் கவிதையில் மிக அழகாய்க் கவிஞர் வடித்திருப்பது ரசனைக்குரியது. சிண்ட்ரெல்லாவின் தூரிகை தொகுப்பில் அப்பத்தா என்ற கவிதை வாழும் காலத்தின் சாட்சியாக நிற்கிறது. வாழும் சூழலைப் பிரதிபலிப்பது எதுவோ அதுதான் கவிதை.

உலகைப் புரட்டிப்போட்ட புத்தகங்கள் பல உண்டு. கருப்பின விடுதலையை முன்னிறுத்தி அமெரிக்கக் கருப்பினப் பெண் எழுதிய புத்தகம் பிரசரம் செய்ய ஆளில்லாமல் பின் அது பிரசரம் செய்யப்பட்டபோது மாபெரும் விடுதலை எழுச்சியை உருவாக்கியது. அதுபோலத்தான் இங்கே பிரசரமாகும் உங்கள் புத்தகம் ஏதோ ஒர் மூலையில் வாசிப்பவருக்கு ஒரு தீப்பொறியை உருவாக்கலாம். ஒரு எழுச்சியை ஏற்படுத்தலாம். எந்த ஒரு புத்தகத்திற்கும் விலை நிர்ணயிக்க முடியாது. அச்சுக்கூலி மட்டுமே அதற்கான விலை.

தொகுப்பு : நிருபர்களும் ■

வீவ்வொரு மனிதனும் வீவ்வொரு புத்தகம்

அர்த்தம் புரிந்த, அர்த்தம் புரியாத,
அர்த்தத்துக்குள் அர்த்தம் வைத்திருக்கின்ற
புத்தகங்களே.. இங்கே நான் புத்தகங்கள் என்று
சொல்வது உங்களைத்தான். ஒவ்வொரு மனிதனும்
ஒவ்வொரு புத்தகம். ஒரு மனிதனை இன்னொரு
மனிதனுக்குப் புரியவில்லையென்றால் அது
வேறுமொழிப் புத்தகம் என்று அர்த்தம். நாங்கள்
ரொம்ப நெருங்கிய நண்பர்கள் என்று
சொன்னால் ஒரே மொழிப் புத்தகம் என்று
அர்த்தம். அவர்களுக்குள் எத்தனைப் பக்கங்கள்
இருக்கின்றன என்று அவர்களுக்கே தெரியாது.
கம்பனின் காவியம் மாதிரி ஏராளமான
பக்கங்களோடும் போகலாம், நமது அண்மைக்
காலத்துச் சிறுகதைகள் போல மூன்று
பக்கங்களிலும் முடியலாம். அந்தப் புத்தகங்களில்
எத்தனைப் பாத்திரங்கள் வரும் என்றும் நமக்குத்
தெரியாது. சிலசமயங்களில் போதும் எழுந்து போ
என்று சொல்லிவிடுவார்கள்.. அதைத்தான் நாம்
பிரிவு என்று சொல்கிறோம்.

படைப்பாளிகள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு
விதமாக இருப்பார்கள். இப்போது பெரும்பாலும்
வலைத்தளங்களில்தான் பேசிக்கொள்கிறோம்.
முகம் பார்த்துப் பேசாமல் முகநூலில்
பேசுகிறோம். அக்கம்பக்கத்தில் இருப்பவர்கள்
யாரென்றுகூடத் தெரிந்துகொள்ளாமல்
இருக்கிறோம். முதலில் முகம் பார்த்துப்
பேசுவோம், பிறகு முகநூலில் பேசுவோம்.
இல்லை நாங்களெல்லாம் முகநூலில்தான்
பேசுவோம் என்றால் நீங்களெல்லாம்
அறிவுஜீவிகள் என்று அர்த்தம். உங்களுக்கு
ஏராளமான மூளைகளை ஆண்டவர்

கொடுத்திருக்கிறார்.. ஆனால் நாங்கள்
ஒருமூலையில் இருப்பவர்களைப் பற்றித்தான்
யோசித்து கொண்டிருக்கிறான் நாங்கள் எழுதுகிறோம்,
அவர்களுக்காகத்தான் நாங்கள் பேசுகிறோம்.
இந்த விஞ்ஞானம் சமயங்களில் எங்களை
உதைக்கிறது, எங்களை அச்சுறுத்துகிறது.
என்றைக்காவது ஒருநாள் என்ன ஆவேணோ
என்று எண்ணைவக்கிறது. எத்தனையோ
விதமான கவிதைகளைப் படைப்பாளிகள்
எழுதுகிறார்கள். சமயங்களில் வித்தியாசமான
கவிதைகளும் எழுதப்படுகின்றன.

$E=mc^2$ ஒரு கவிதை, இது அனுவிஞ்ஞானி
ஐன்ஸ்டெட்டின் அவர்களின் குறியீடு. $E=mc^2$ என்று
ஐன்ஸ்டெட்டின் எழுதினார்.. ஹிரோவிமாவும்,
நாகசாகியும் அழிந்தது. அறிவியல் ஒரு பிசாக,
நீங்கள் அதை வேலைக்காரர்களாக மாற்றியிருக்கிறீர்கள்.

எல்லாக் கவிஞர்களும் எல்லா எழுத்தாளர்
களும் தங்கள் முதல் புத்தகம் கொண்டுவரப் படும்
கஷ்டங்கள்சாதாரணமானது அல்ல. என்னுடைய
மனச்சிறு என்னும் கவிதைத்தொகுப்பை என்
நண்பர்கள் எனக்குத் தெரியாமலே பணம்
போட்டு அச்சடிக்கக் கொடுத்துவிட்டார்கள்.
ஆனால் அதில் எனக்கு விருப்பமில்லை, என்
நண்பர்களைக் கஷ்டப்பட்டது நான் வெளியே
தெரியவேண்டுமென்று எனக்கு விருப்பமில்லை.
நான் நேராக அச்சகத்திற்குச் சென்று வெறும் 12
பக்கங்கள் மட்டுமே அச்சாகியிருந்த புத்தகத்தை
அப்படியே நிறுத்திவிடச் சொல்லிவிட்டேன்.
ஏனென்றால் என் நண்பர்கள் படும் சிரமங்களை
என்னால் பார்க்கமுடியவில்லை.

பிறகு கொஞ்ச காலம் கழித்து என்
மனைவியின் கைவளையல்களை விற்று என்
கண்ணீர்ப்புக்கள் வெளிவந்த கதையைச்
சுருக்கமாக ஒரு கவிதையில் சொல்லியிருப்பேன்.

**கண்ணகி கால் சிலம்பைக் கழற்றினாள்
சிலப்பதிகாரம் படித்தேன்**

நீ கை வளையல்களைக் கழற்றினாய்

**நன் பர் கள் கண்ணீர் ப்பூக் களை
வாசிக்கின்றனர் என எழுதியிருந்தேன்.**

அனைவரது கவிதைகளையும் தனித்தனியாய்ப்
பாராட்ட ஆவலிருந்தும் நேரமின்மையால்
முடிக்கிறேன்.

தொகுப்பு : தனபால் பவானி ■

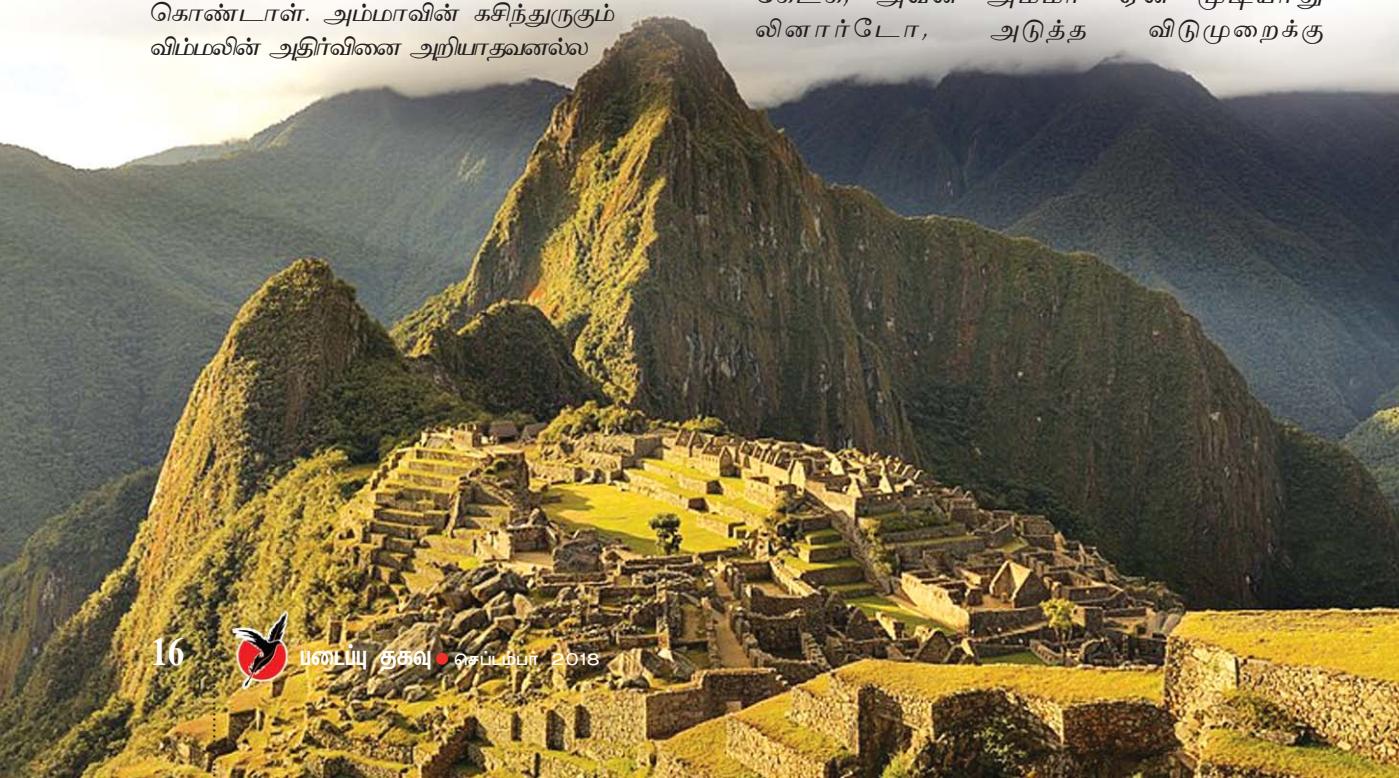
மச்சு மிச்சு

குவிர்கால விடுமுறையின் முதல் நாள். லினார்டோ தன் விளையாட்டுப் பொருட்களை அடுக்களை மேஜையில் பரப்பினான். அவனின் தாயார் காலை உணவைத் தயார் செய்வதில் முழுமுரமாக இருந்தாள். அடுக்களை, நடுக்கூடம், ஒரு சிறிய அறை மற்றும் படுக்கை அறையென ஒரு நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதாக இருந்தது ஏழாவது மாடியில் இருக்கும் லினார்டோவின் இல்லம். சிறிது நேரம் விளையாட்டுப் பொருட்களைக் கலைப்பதும், மீண்டும் அடுக்குவதுமாக இருந்த லினார்டோ அம்மாவை நோக்கி, “அம்மா, நாமெல்லாம் அரசு குடும்பத்தின் வழி வந்தவர்கள் என்று கூறினாயே.. பிறகு ஏன் நாம் இந்தச் சிறிய வீட்டில் இருக்கிறோம்?” என்று கேட்டான். லேசான புன்னகையுடன் வேகமாக அடுக்களைத் தொட்டியில் கைகளைக் கழுவியவன், மகனின் தலைமுடியைப் பாசமாகக் கோதிக்கொடுத்து, இறுக அணைத்துக் கொண்டாள். அம்மாவின் கசிந்தாருகும் விம்பலின் அதிர்விணை அறியாதவனாலை

வினார்டோ. அம்மாவை இறுகத் தன் இரு கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டு “அழாதே அம்மா, நான் பெரியவனாகி, சண்டை போட்டு, நாம் இழந்ததை நிச்சயம் ஒருநாள் உனக்கு மீட்டுக்கொடுக்கிறேன்” என்று வாக்குறுதியளித் தான்.

பாட்டி வீட்டிலிருந்து எடுத்து வந்து நடுக்கூடச் சுவற்றில் மாட்டி இருக்கும் குழிப்பைத் தன் கைகளினால் ஆகரவாகத் தடவிக்கொடுத்த லினார்டோ அதனருகில் வந்து அசையாமல் வெகுநேரம் நின்றான். ஒரு மீட்டர் கம்பளாக் கயிற்றின் தலைப்பகுதியில் இரண்டு முடிச்சகள். சாட்டை போல் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் கயிற்றின் நுனியில் பல நிறங்களில் மணிகள் கோர்க்கப்பட்டிருந்தன. அதைப் பார்த்தவனுக்குப் பாட்டியின் ஞாபகம் அதிகம் வந்தது.

“நாம் மறுபடியும் மச்ச பிச்சவிற்குப் போகவே முடியாதா அம்மா?” என்று தேம்பிய சூரிலில் கேட்க, அவன் அம்மா “என் முடியாது லினார்டோ, அடுத்த விடுமுறைக்கு

யாத்திரிகர்களாக அனைவரும் போகலாம்” என்று சமாதானப்படுத்தி, பேச்சைத் திசை மாற்ற வினார்டோவை மைதானத்தில் நண்பர்களுடன் விளையாட அனுமதி கொடுத்தாள்.

ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு மச்ச பிச்சுவிலிருக்கும் பாட்டியைக் காண வினார்டோ ஆயத்தமானான். அம்மாவின் தொடர் அறிவுரைகள். அதைத்தவிரபாட்டிக்கென்று அம்மா மிக அக்கறையுடன் செய்து கொடுத்த மிருதுவான இனிப்புப் பலகாரங்கள். வழியனுப்ப அம்மா வந்திருந்த போது சக பயணிகளிடம் அவனைப் பத்திரமாக மச்ச பிச்சுவில் இருக்கும் சூரியனார்க் கோயிலிற்கு அருகில் இறக்கிவிடுமாறு கூறிவிட்டு அரைமனதுடன் கையசைத்தாள்.

ஆறு மணி நேரப் பிரயாணத்திற்குப் பிறகுதான் லேசான குளிர் காற்று வீச ஆரம்பித்தது. பேருந்தின் மேற்கூரையில் பயணிகளின் நடுவில் அமர்ந்திருந்த வினார்டோ வழி நெடுகக் கடந்துபோகும் மரங்களை எண்ணிக்கொண்டே வந்தான். பசுமையான பள்ளத்தாக்குகள். உயர்ந்த மரங்கள். பசுமைபோர்த்திய மலைச் சிகரங்கள். ஆங்காங்கே ஆரஞ்சு மரங்களின் வாசம். மச்ச பிச்சுவினை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதாகப் பயணிகள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பனிமூட்டங்கள் வினார்டோவின் முகத்தில் பட்டுக் கடந்துபோனது. மச்ச பிச்சுவின் சூரியனார்க் கோயிலிற்கு அருகில் இறங்கியவன் அம்மா கொடுத்தனுப்பிய பொருட்களைத் தன் இரண்டு கைகளிலும், தொங்கு பையினைத் தோளிலும் கமந்துகொண்டு இயற்கையை ரசித்துபடி அருகில் இருக்கும் பாட்டிவீட்டை நோக்கி நடத்தான்.

பெருவில் இருக்கும் உருபாமா என்ற பள்ளத்தாக்கில் அமைந்திருக்கும் மச்ச பிச்சு உலக அதிசயங்களில் ஒன்று. ஐந்து சதுரமைல்கள் சுற்றாவில் சுருங்கித் தற்போது ஐந்தோ ஆறோ குடியிருப்புகள் தான் இருந்தன. அவர்கள் எல்லோரும் இன்கா வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இங்கு வாழ்ந்த பலர் போரில் மாண்டுபோனார்கள். பொருளாதாரத் தேடலில் இடம் பெயர்ந்தவர்கள் பலர். எஞ்சியவர்களில் சிலர் அங்கேயே தங்கிவிட்டார்கள். இன்றும் சிலர் தங்களை இன்கா அரசப்பரம்பரையின் வழித் தோன்றல்களாகக் கருதுகிறார்கள்.

1400 வருடங்களுக்கு முன்பு மச்ச பிச்சுவில் கட்டமைக்கப்பட்ட குடியிருப்புகளில் சமார்

இருநாறு குடும்பங்கள் இருந்தன. கடல் மட்டத்தில் இருந்து 8000 அடி உயரத்திலிருப்பதால் வருடம் முழுவதும் இதமான குளிர்க்காற்று வீசிக்கொண்டே இருக்கும். இரண்டு பக்கமும் அழகிய பள்ளத்தாக்குகள். மறுபுறம் வானளாவிய மலைகள். ஆங்காங்கே தாகம் தணிக்கும் குளிர் ஓடைகளின் சலசலப்பு. இடிபாடுகளுடன் கூடிய அரண்மனைகள், தானியச் சேமிப்புக்கூடங்கள் மற்றும் சூரியனார்க் கோயிலை வேட்க்கை பார்த்துக்கொண்டே மிகச் சுலபமாக அரைமைல் தூரத்தைக் கடந்தான் வினார்டோ. பிறகு குடியிருப்புகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. எண்ணிக்கொண்டே வந்தவன் சிமெண்ட் பலகையால் வேலியடைத்த வீட்டின் முன் நின்றான். வீட்டினால் இருக்கும் உயர்ந்த ஒக்மரத்தின் உச்சியில் மஞ்சள் ரிப்பன் கட்டப்பட்டிருந்தது. சிறிய பொறிக் கதவைத் திறக்கும் சப்தத்தைக் கேட்ட அவனின் பாட்டி “வினார்டோ” என்று அழைத்துக்கொண்டே வேகமாகத் தடுமாறியபடி வந்தாள். பட்டணத்தில் வாழ்ந்தவனுக்கு இது போன்ற கிராம அனுபவங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தன.

அவன் வீட்டிற்குள் வந்தவுடன் பாட்டி கேட்ட முதல் கேள்வி “எத்தனை நாட்கள் விடுமுறைக்கு வந்திருக்கிறாய்?” என்பதுதான். தன் பேரன் தன்னுடன் பதினைந்து நாட்கள் இருப்பதாகக் கூறியவுடன், ஒரு ஆழகான கம்பளக் கயிற்றினை எடுத்துப் பதினைந்து முடிச்சுக்கள் போட்டு, மேலும் அதை அழகூட்ட அதன் நுனியில் மணிக் குஞ்சங்களை இணைத்துச் சுவற்றில் மாட்டினாள். ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு முடிச்சு அவிழ்க்க, பேரன் தன்னுடன் தங்கப்போகும் மீதி நாட்களை எஞ்சிய முடிச்சுக்களை எண்ணித் தெரிந்துகொள்வாள். வினார்டோவைக் கைக்குழந்தையாக இருந்தபோது பார்த்தவள் பன்னிரண்டு வருடங்கள் கழித்து இப்போதுதான் முதன்முதலாகச் சந்திக்கிறாள். பேரனின் மஞ்சள் பூத்த முகத்தையும், அகன்ற விசாலமான நெற்றியையும், சூரிய மூக்கையும் ரசித்தவள், தன் இன்கா வம்சாவளியினரை மீட்டெடுக்கப் போகும் ஒரு ரட்சனாகத்தான் பார்த்தாள்.

மாலை நேரங்களில் பேரனை மடியில் கிடத்தி இன்கா வம்சத்தவர்களின் வீர வரலாற்றைக்

கதையாக மிகவும் எளிமையாகக் கூறுவாள். இடையிடையே “லினார்டோ, நீ ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன். இவர்கள் எல்லாம் உன் மக்கள். இது உன் பூமி. பாழாய்ப்போன ஸ்டெயின்காரர்கள் மட்டும் இங்கு வராமல் இருந்திருந்தால்” என்று மௌனமாகிவிடுவாள். இன்கா வம்சாவளியில் வந்த புகழ்பெற்ற பேரரசன் பச்சா குட்டெக்கின் வீரக் கதையைத் தன் பேரனுக்குக் கூற ஆரம்பித்தாள். கம்பளாக் கயிற்றில் இன்னும் பத்து முடிச்சுகள் இருந்தன.

அறுநாறு வருடங்களுக்கு முன்பு வீர கோச்சா என்ற ஒரு மன்னன் இருந்தான். அவனுக்கு இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள். முத்தவன் பெயர் பச்சா குட்டெக். இளையவனின் பெயர் உற்கோ. கொஞ்சம் மந்த புத்திக்காரன். ஆனால் சல்லாபவாசி. வீர கோச்சா தன் முதுமைக் காலத்தில் தன் ராஜ்ஜியப் பொறுப்பை இளைய மகன் உற்கோவிடம் ஒப்படைத்தான். முறைப்படி பட்டாபிஷேகமும் செய்தான். ஏற்கெனவே உல்லாசவாசி. இப்போது புதுவியுடன், பணம் மற்றும் அதிகாரம் வேறு. கேட்க வேண்டுமா? மக்களை மறந்தான். இருபத்தி நான்கு மணி நேரமும் கேளிக்கையும் கும்மாளமுமாக இருந்தான். அரசாங்கக் கஜானாவும் காலியாகிக் கொண்டே வந்தது. அந்தப்புரத்தில் இளவரசி களின் எண்ணிக்கையும் கூடிக்கொண்டே போனது. கொதித்துப்போன மக்கள் திரண்டெழுந்தார்கள். அண்டை நாட்டவர் களுடன் பக்கமை வேறு. பூர்வகுடி மக்களின் எதிர்ப்பு மறுபறும். தினறிப்போனார்கள் இளையவனும், வீர கோச்சாவும்.

பச்சாக் குட்டெக் தன்னால் இயன்றவரை மற்ற நாடுகளின் உதவி கோரி நின்றாலும்,

வீர கோச்சா மற்றும் அவன் தவப் புதல்வன் உற்கோவின் மீது அண்டை நாட்டவருக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையின்மையால் எந்த விதமான உதவியும் கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக அண்டை நாட்டவருடன் போராட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் தன் சிறிய படைகளைப் பெரிதாகக் காட்டி எதிரிகளைத் திக்குமுக்காடச் செய்ய மலையடிவாரத்தில் இருக்கும் பாறைகளுக்கெல்லாம் போர் உடைகளை அணிவித்தான் பச்சாக் குட்டெக். தொலைவில் இருந்து பார்த்த எதிரிகளின் கண்களில் அச்சம் கலந்த ஆச்சர்யம். திகைத்து நின்றவர்களை வீரத்துடன் போராடி ஜெயித்தான் பச்சா குட்டெக். பிறகு அரியணையை விட்டுக்கொடுக்க மறுத்த தமிழ் உற்கோவுடன் போரிட்டு அவனைக் கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். இன்கா மக்களும் மதிழ்ந்து ஆரவாரமாக அந்த நாளினைக் கொண்டாடினார்கள்.

1438ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1471ஆம் ஆண்டுவரை ஆண்டவனின் காலம் இன்கா மக்களின் பொற்காலம். பச்சாக் குட்டெக்கின் ஆட்சியின் போது தான் எல்லைகள் விரிவடைந்தன. செல்வமும் செழித்தது. அவருடைய ஆட்சியின்சீழ்த் தீயவர்களோ, திருடர்களோ கிடையாது. தனி மனிதனுக்கான சொத்துக்கள் முறையாகப் பரிசீலிக்கப்பட்டுச் சரிசமாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டதால், சட்டச் சிக்கல்களோ, சமூக வெறுப்புணர்வுகளோ அறவே இல்லை. என்னதான் வசதியானவர்களாக இருந்தாலும் அவனிடம் ஒரு லட்சம் தங்கக் காசுகள் இருந்தாலும், வீட்டை விட்டு வெளியே செல்லும்போது வீட்டைத் தானிட்டு அதன் குறுக்காகச் சிறிய

வெளியே செல்லும்போது வீட்டைத் தானிட்டு அதன் குறுக்காகச் சிறிய

குச்சியை மட்டும் வைத்துவிட்டுப் போவான். இதுவும் கூட வீட்டிற்குத் தன்னைக் காண வருபவர்களுக்குத் தான் வெளியே சென்றிருப்பதான் அடையாளக் குறியீட்டிற்கு மட்டும்தானே தவிர மற்றபடி பாதுகாப்பிற்கு இல்லை.

கதையைக் கேட்டு வேசாகக் கண் அயர்ந்துபோன லினார்டோவின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டவள், அப்படியே அவனைப் படுக்கையில் கிடத்திக் குளிருக்கு இதமாகக் கம்பளி போர்த்தி அணைத்துப் படுத்துக்கொண்டாள்.

லினார்டோவிற்குப் பல நண்பர்கள் கிடைத்தார்கள். இன்கா பரம்பரையின் ரத்த வழி சொந்தம் வேறு. அவன் பேச்சுத் திறமையும், அணிந்திருந்த உடைகளும் அவனுக்கென்று ஒரு ரசிகர் வட்டத்தை ஏற்படுத்திக்கொடுத்திருந்தன. நண்பர்கள் கூட்டத்தின் தலைவனாகும் அணைத்துத் தகுதிகளும் அவனுக்கு இருந்தது.

அன்று காலையில் தாமதமாக எழுந்து நடுக்கூடத்தில் இருக்கும் கம்பளக் கயிற்றினைப் பார்த்த லினார்டோ பாட்டி, எஞ்சிய முடிச்சுகள் மூன்று மட்டும் இருந்ததைக் கண்டு மிகவும் சோகமானாள். இன்றிலிருந்து ஒன்பதாவது நாள் நடக்க இருக்கும் இன்டி ரோமியென்ற பண்டிகையைக் காணத் தன் பேரன் தன்னுடன் இருக்கமாட்டான் என்பதை அவளால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியவில்லை. நாவிற்கு ருசியான உணவு வகைகள், கேளிக்கை, கொண்டாட்டம் என்று ஊரே இரண்டு படும்.

முதுமையின் தாக்கத்தால் மூச்சிறைத்தபடி அடுக்களையில் நுழைந்தாள் லினார்டோவின் பாட்டி. இன்று அளவிற்கு மீறிய களைப்பாகக் காணப்பட்டாள். லினார்டோவை அழைத்துக்

கொண்டு சந்திரக் கடவுள் கோயிலிற்குச் சென்றவள், அங்கிருக்கும் சிதைந்த தூணிற்கருகில் நின்று கண்ணீர் வடித்தாள். இன்கா இன மக்களின் கடைசி அரசரான டுபெக் அமாருவைப் பற்றித் தன் பேரணிடம் நடுங்கிய வலுவிழந்து குலில் கூற ஆரம்பித்தாள்.

“நம் கடைசி அரசரைத் துளிகூட இரக்கக் கீல்லாமல் கொன்றவர்கள் இந்த ஸ்பானியர்கள். அவருடன் அழிந்துபோனது நம் அரசும், அதிகாரமும். பிறகு எங்கெங்கோ திசையறியாப் பறவைகளெனச் சிதறிக் காணாமல் போய் விட்டோம். இனிமேல் அணைத்தும் உன் கைகளில்தான் இருக்கிறது லினார்டோ. நம் மக்களை ஒன்றிணைத்து மீண்டுமோர் பேரரசை அமைக்கவேண்டும்”. நீண்ட பெருமுச்சடன் சிறிது நேரம் மௌனமானாள். நடுங்கும் கைகளால் லினார்டோவை அணைத்து முத்தமிடத் துடித்த பாட்டியின் வினோதப் போக்கைக் கண்ட லினார்டோ “பாட்டி, தயவுசெய்து அதிகம் உணர்ச்சியைப்பாடாதே. எனக்கு மிகவும் பயமாக இருக்கிறது” என்று அவனை இறுக அணைத்துக்கொண்டான். சிறிது நேரம் சுவாசத்தினரலுடன் உயிருக்குப் போராடியவள் “லினார்டோ, இது உன் நாடு. இவர்கள் உன் மக்கள்” என்று பேரணின் அணைப்பிலேயே கண் முடி இறந்துபோனாள். ■

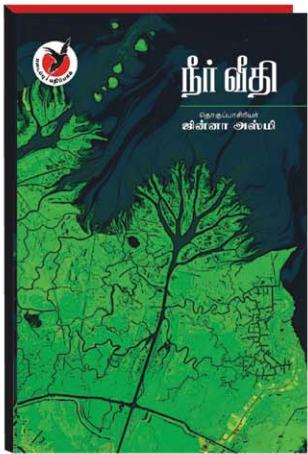
கம்பளக் கயிற்றில் அவிழ்க்கப்படாமலிருக்கும் இரண்டு முடிச்சுகள் லினார்டோவிற்கு இன்றும் நினைவுட்டிக்கொண்டே இருக்கின்றன.. பாட்டி இறந்துபோகும் சமயத்தில் அவனுக்கு நம்பிக்கையுடன் தான் கொடுத்த வாக்குறுதியின் எதிரொலி. ■

நூல் அறிமுகம்

படைப்புக் குழுமம்

பட்ட சிறந்த கவிதைகளை மொத்தத் தொகுப்பாக்கித் தருவதே இந்நூல்.

நீர்த்தடக் கவிதைகள்

நூல்: நீர் வீதி

தொகுப்பு:

மின்னிதழ்களில் வந்த கவிதைகளின் தொகுப்பு

தொகுப்பாசிரியர்: ஜின்னா அஸ்மி

அட்டைப்படம்: கமல் காளிதாஸ்

உலைவழிப்பாதையொன்றில் ஒரு மழைக்காலத்தில் பயணப்படுகிறோம். வழியெங்கும் இன்னவென்று வரையறுத்துச் சொல்லமுடியாத நிறங்களில், வடிவங்களில் ரம்பியமான மலர்வனங்களைக் கடந்து வருகிறோம். அள்ளிச் சேமித்துக்கொண்டால் நன்றாக இருக்குமே என நாம் விழைவதும் உண்டு. ஆனால் இயந்திர வாழ்க்கையின் நிர்பந்தங்களினால் அது நடைமுறைக்குச் சாத்தியமாவதில்லை. இனைய வசதிகள் பெருகிவிட்ட இந்நாட்களில் சமூக வலைத்தளங்களில் குழுக்களாகவும் அமைப்புகளாகவும் தமிழ் வளர்க்கும் நவீனத் தமிழ்ச்சமூகத்தில் தனக்கென ஒரு பாணியையும் குறிக்கோணையும் கொண்டு தனித்துவமாக இயங்கிவரும் படைப்புக் குழுமம் பெருமையுடன் வெளியிடும் தொகுப்பு “நீர் வீதி”. எங்கெல்லாம் நீர் தன் வழித்தடங்களை அமைக்கிறதோ அங்கெல்லாம் வனப்பு மிகுந்த மலர்வனங்கள் சாத்தியம். அதனைப்போலவே படைப்பு தன் நீர் வழித்தடத்தில் அமைத்த, படைப்பாளர்களால் குழுமத்தில் பதிவேற்றப்

மைல்லிய உணர்வலைகளின் வலி!

நூல்: அசோகவனம் செல்லும் கடைசி ரயில்

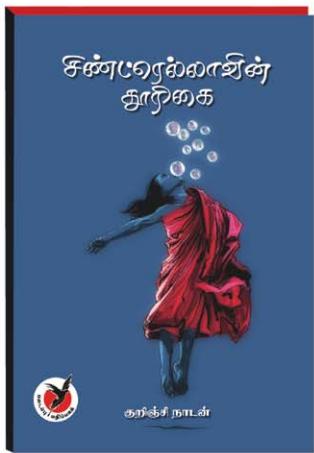
நூலாசிரியர்: அகதா

அட்டைப்படம்: கமல் காளிதாஸ்

நீண்டுகிடக்கும் இந்தத் தமிழ் இலக்கிய நிலைப்பரப்பில் கவிதைப் பயிர் செய்வதென்பது பிரியங்களின் பிரயத்தனம். வடிவங்களாகச் சூழ்ந்துநிற்கும் இந்த வாழ்வை இலகுவான அர்த்தங்களையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அறுவடை செய்து இருப்பதே இந்த “அசோகவனம் செல்லும் கடைசி ரயில்”.

படைப்பாளி “அகதா” அவர்கள் தன் ஆசிரியர்(ர்)க் கண்களோடு ஓர் உலகத்தையும், ஆச்சரியக் கண்களோடு மற்றோர் உலகத்தையும் பார்க்கிறார். அதனால்தான் ஓரிரவில் வரும் விண்மீன்களை ஓராயிரம் இரவாணாலும் கண்களால் கணக்கிட இயலாது எனத் தெரிந்து வரிகளையே வானமாக்கி வாழ்வியலையே விண்மீன்களாக்கிக் கவிதையால் கணக்கிட்டுக் கடைசி ரயிலையும் முன்னால் கொண்டுவந்து முதல் நடைமேடையில் முன்னிறுத்தி இருக்கிறார். சாமானியர்களுக்கும் சட்டெனப் புரியும் எளிய மொழியில் இயல்பாக எடுத்துச்சொல்லும் மெல்லிய உணர்வலைகளே இவரது கவிதைகள். பெரம்பலுரை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட தமிழ்த்துறை முனைவரான இவருக்கு இது முதல் தொகுப்பு. மேலும் படைப்புக் குழுமத்தால் கவிச்சுடர் விருதும் பெற்றவர்.

കവി ഓവിയാൻകാരാ ഉന്നർവ്വലൈകൾ..

நூல்: சின்டரெல்லாவின் தூரிகை

நூலாசிரியர்: குறிஞ்சி நாடன்

அணிந்துரை: பழநிபாரதி

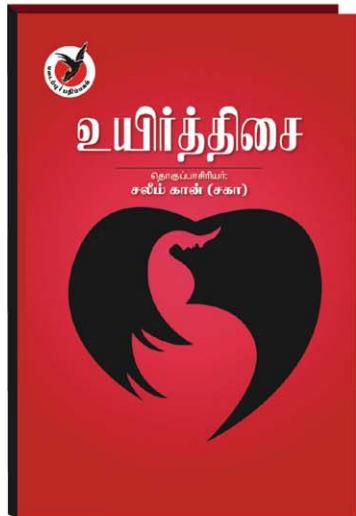
അട്ടൈപ്പടම്: റവി പേരട

முன்று பக்கம் நீராலும் ஒரு பக்கம் நிலத்தாலும் அமையப்பெற்ற தீபகற்ப இந்திய நாட்டை, மூன்று பக்கம் வாழ்வியலாலும் ஒரு பக்கம் ஆழகியலாலும் சூழ்ந்து நிற்கும் தீபகற்ப இலக்கிய நாட்டைப் போல வரிகளால் வடிவமைத்துக்கொண்டார் படைப்பாளி குறிஞ்சி நாடன் அவர்கள். பின்பு அதன் (மா)நிலங்களைக் கவிதைகளாய் வரைந்தும் அதற்குள் மானுடச் சமூகத்தை வரையறுத்தும் பல ஒவியங்களாகத் தீட்டினார். கடைசியாக அந்த ஒவியங்களை யெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி

ஒட்டுமொத்த ஒரே கவிதைத் தேசமாக
ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு இருப்பதே
“இண்ட்ரெல்லாவின் தூரிகை”.

படைப்பாளி "குறிஞ்சி நாடன்" அவர்கள் தன் பார்வைத் தூரிகை மூலம் இப்பிரபஞ்சத்தைத் தொடுகிறார். அதில் ஏற்படும் உணர்வுகளை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி ஒவியமாககி "எங்கே எடுக்கப்பட்டதோ அங்கேயே கொடுக்கப்படும்" என்பதைப் போல மீண்டும் இப்பிரபஞ்ச மானுடத்திற்கே திருப்பித் தருகிறார். ஆனால் உணர்ச்சிகளாக இருந்ததை எல்லாம் உருமாற்றி உணர்வுகளாகத் தருகிறார். சென்னையை வாழிடமாகவும் துபாயை வசிப்பிடமாகவும்

கொண்ட முதுகலைப் பட்டதாரியான இவருக்கு இது முதல் தொகுப்பு. மேலும் படைப்புக் குழுமத்தால் கவிச்சுடர் விருதும் பெற்றவர்.

தாய் தந்த கரு..

നൂல്: ഉമിർത്തിക്കൈ

தொகுப்பு: ‘அம்மையார் வைநூன்பீவி’
நினைவுப் பரிசுப்போட்டிக் கவிதைகள்

தொகுப்பாசிரியர்: சலீம் கான்(சகா)

வாழ்த்துரை: பழநிபாரதி

அட்டைப்படம்: கமல் காளிதாஸ்

நும் மனித சமூகம் எவ்வளவோ மகத்தான் மனிதர்களை இவ்வுலகிற்குக் கொடுத்திருந்தாலும் சாதாரண சாமானியன் முதல் சாதித்த மகான் கள் வரை அனைவருமே ஏதோ ஒரு தாயின் கருப்பையிலிருந்தே ஜனித்தவர்கள். அப்படிப் பட்ட தாயின் மகத்துவத்தைப் பற்றிச் சொல்ல தாய்மை, தாய்ப்பாசம், தாயின் நினைவுகள், அம்மாவின் அரவணைப்பு, தாயின் தியாகம் இப்படி எவ்வளவோ இருக்கிறது. அதை விவரித்து முழுக்க முழுக்க தாயின் நினைவுகளைச் சுமந்துவரும் வரிகளைக் கொண்டு “உயிர்த்திசை” என்ற தலைப்பின்கீழ்ப் போட்டிக்களம் அமைத்து எழுதக்கேட்டது படைப்புக்குமும். ஆகன் முத்தாய்ப்பான கவிதைகளின் தொகுப்பே உயிர்த்திசை. ■

பாலேஷன் பழையகள்

'யாரும் செல்லாத பாதையில்
பயணம் செய்கிறேன்
இலையுதீர் காலத்து மாலை' - பாலேஷா
வைக்கு கவிதைகளின் கதாநாயகன்
யார் என்று கேட்டால், நிச்சயம் மட்சவோ
பாலேஷா தான். வைக்குவைப் பற்றிப்
பேசும்போதும், எழுதும்போதும் இவரைத்
தவிர்த்து யாராலும், நிச்சயமாக
எழுதமுடியாது. இவரால் எழுதப்பட்டு,
பழைய குளத்தில் குதித்த அந்தத் தவணை
ஏற்படுத்திய சலனங்கள் இன்றுவரையும்
கவிதைகளில் தொடர்வது நமக்கு
ஆச்சரியமளிக்கிறது.

வைக்கு கவிதைகளின் தேடலோடு
ஆன்மீகத் தேடலுக்காகவும் ஒரு நீண்ட
பயணத்தை 1684ஆம் ஆண்டுத் தனது
சீடன் ஒருவனுடன் தொடங்கியவர்
பாலேஷா.

தனது வாழ்நாளின் பெரும்பகுதிகளை,
பயண நாட்களில் மட்டுமே
செலவழித்தவர் என்பது, பெரும் வியப்பை
நமக்கு அளிக்கிறது. அதேசமயம் இதன்
மூலம் ஜென் தத்துவங்களைச் சுலபமாக,
அவரால் பல இடங்களுக்குக் கொண்டு
செல்ல முடிந்தது. அவர் சென்ற
இடங்களிலெல்லாம் வைக்குவையும்

சுமந்தே சென்றார். அங்கிருந்தும் அவர் கற்றுக்கொண்டவை ஏராளம்.

வைக்குவின் ஆசானாகிய பாஷோவின் பயணங்கள் ஆறுகள், மலைகள், காடுகள், பெளத்த ஆலயங்களென நீண்டுகொண்டே செல்கின்றன. அவரது பயணக்குறிப்புகள் மட்டுமே Journal of Bleached Bones in a Field, Kashima Journal, Knapsack Notebook, Sarashina Journal, The Narrow Road to the Deep North என்ற ஐந்து தொகுப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன.

கவிதையைப் பற்றித் தனது சீடர்களிடம் சொல்லும்போது, 'கவிதையென்பது வெறும் கலை மட்டுமல்ல ஆண்மீகத் தேவூலுக்கான வழியும்கூட அதுதான்' என்று கற்பிக்கிறார். அவரது முதல் பயணமே யூனோவில் (Ueno) உள்ள தனது பிறந்த வீட்டை நோக்கியதாகவே அமைகிறது. பயண வழிகளில் தென்பட்ட ஒவ்வொரு காட்சிகளுமே அவருக்குள் பெரும்வியப்பை விதைக்கின்றன. அவையெல்லாம் அவரது வைக்கு கவிதைகளாக அவரது கூடையில் நிறைந்துகொண்டன என்றால் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை.

'கவிதைகளைத் தோன்றும்போதே எழுதிவிட வேண்டும். இல்லையென்றால் அவை இறந்த காலத்திற்குச் சென்றுவிடும்' என்று பாஷோ தனது பயண அனுபவங்களை எழுதும்போது சொல்கிறார். மாற்றமில்லாதது இயற்கையின் சூழல்கள் மட்டும்தான், அவை தன்னை அவ்வப்போது தகவமைத்துக் கொள்வதாகச் சொல்லும் பாஷோ அவற்றோடு நாம் ஒன்றிவிடும்போது வாழ்வதற்கான வழிகளை அவையே நமக்குக் கற்றுத் தந்துவிடும் என்றும் சொல்கிறார். அவரது குழ்பெற்ற வாசகங்களில்

ஒன்று யதார்த்தமாகத் தெரிந்தாலும், கருத்தின் ஆழம் மிக அளப்பரியது. 'பைன் மரங்களிலிருந்து பைனைப் பற்றியும் மூங்கிலிலிருந்தே மூங்கிலைப் பற்றியும் அறியமுடியும்' என்பதுதான் அது.

மட்சவோ பாஷோவின் இயற்பெயர் கிண்சாக்கு என்பதாகும். அவரது புனைப் பெயர்களில் ஒன்றுதான் மட்சவோ பாஷோ. மட்சவோ என்பது அவரது குடும்பத்தின் பொதுப்பெயர். ஜப்பானிய மொழியில் பாஷோ என்றால் வாழைமரம் என்று பெயர். பாஷோவின் சீடர்கள் 1680 ஆம் ஆண்டில் அவரது விருப்பத்திற்கிணங்க, டோக்கியோவின் புற நகர்ப் பகுதியில், ஆற்றங்கரையோரத்தில் அவரது தனிமைக்காக வேண்டிச் செர்ரி மரங்கள் நிறைந்த ஒரு பகுதியில் குடிசை வீடொன்றைக் கட்டித்தருகிறார்கள். அதன் வாசலில் அவரின் ஆத்மார்த்த நன்பரொருவர் பரிசனித்த வாழைமரம் ஒன்றையும் நட்டுவைத்தார்கள். அந்த வாழைமரத்தை அவர் மிகவும் நேசித்து வளர்த்ததால் அவரது பெயரோடு வாழைமரமும் (பாஷோ) பிரிக்க முடியாமல் வந்து ஒட்டிக்கொண்டது. அவரை அடையாளப் படுத்தும்போது, எல்லோரும் மட்சவோ பாஷோ என்றே பின் நாட்களில் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

ஆரம்பக் காலங்களில் அவர் டோபோ, சோபு மற்றும் முனிபியசோ என்ற புனைப் பெயர்களால் அறியப்பட்டாலும் கிண்சாக்கு என்ற இயற்பெயர் கொண்ட அவர் மட்சவோ பாஷோவாகவே பலராலும் இன்றளவும் அறியப்படுகிறார். பாஷோ ஜென் தியானத்தில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டவர் என்பதால் காட்சிகளின் அழகை ரசிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவராகவும் திகழ்ந்தார். பின் நாட்களில் வைக்குவின் ஆசான் எனப் போற்றப்படும் தகுதிக்கு உயர்ந்த மட்சவோ பாஷோ 1644 முதல் 1694 வரையிலான ஆண்டுகளில் ஜப்பானிய இடோ கால்ப்பகுதியில் வாழ்ந்த மிகப் பிரபலமான வைக்கு கவிஞராக இன்றளவும் வரலாற்றில் நினைவுகூரப்படுகிறார்.

மட்சவோ பாஷோ 1644ம் ஆண்டு ஈக்கா மாகணத்தில் உள்ள இவானவின் அகாசாகா என்ற ஊரில், சாழூராய் படைவீர் ஒருவரின் ஆறு குழந்தைகளில் ஒருவராகப் பிறந்தவர். பாஷோவிற்கு இளம் வயதிலேயே கவிதைகளின்

தொகுப்பினை, 1665ஆம் ஆண்டில் ஒரு தொகுப்பு நூலாக வெளியிட்டனர். இதன் மறு ஆண்டே சற்றும் எதிர்பாராமல் ஏற்பட்ட தனது குருவின் மரணத்தால் பாஷோ மனதளவில் மிகுந்த பாதிப்பிற்கு உள்ளானார். இதுவே அவரது தனிமையின் தேடலுக்கும் காரணமாக அமைந்ததாக அவரது பயண நூல் சொல்கிறது.

இடா காலத்தின் நாவலாசிரியர் மற்றும் கவிஞருமான இஹாரா சைக்காக்கு, நாடக ஆசிரியரான சிங்ம்சுசு மற்றும் மொன்ஜேமோன் போன்ற எழுத்தாளர்களின் சமகாலத்தவராக, பாஷோ கருதப்பட்டாலும் அந்நாளின் புதிய நடுத்தர வர்க்கக் கலாச்சாரத்தை அவர் பெரிதும் மதித்ததாகத் தெரியவில்லை. மாறாகத் தொன்மை கலாச்சாரங்களையே மிகவும் நேசித்தார். அவருடைய கவிதைகளிலும் கூட அவரின் நிலைப்பாடு தனித்துத் தெரிந்தது. ஆன்மீக ரீதியிலும் கலாச்சார ரீதியிலும் அவர் கடந்த காலத்தின் ஒரு பெரிய பாரம்பரியத்தையே மீண்டும் கட்டமைக்க முயற்சித்தார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

தனது சிறு வயதிலேயே டோடோயோவித்டா என்ற புகழ்பெற்ற சமையல் கலைஞரிடம் உதவியாளராக வேலைக்குச் சேர்ந்த பாஷோ அவரிடமே சமையல் கலையுடன் கவிதைகளையும் சமைப்பதற்கு மிக அழகாகக் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

டோடோயோவித்டாவைத் தனது குருவாகவே ஏற்றுக்கொண்ட பாஷோவிடம் டோடோவின் உறவு நட்பாகவே மினிர்ந்தது. அப்போது மிகவும் பிரபலமாக இருந்த கேள்வி பதில் பாணிகளில் அமையும், ஹெக்காய்னோ ரெங்கா கவிதைகளையே டோடோயோவித்டாவும் பாஷோவும் அதிகமாக எழுதிப் பகிர்ந்துகொண்டார்கள்.

அதன் கவிதைகளில் முதலில் வரும் ஹோக்கூ என்று சொல்லப்பட்ட 5-7-5 என்ற அசைகளில் அமையும் கவிதைகளே போதுமானதென்று பாஷோ ஒரு முடிவிற்கு வர, பின்னர் அதுவே ஹெக்கூ என்ற புதியதொரு வடிவத்தைப் பெற்று இன்றளவிலும் கவிதையுலகில் புரட்சியினைச் செய்துவருகிறது. 1662ஆம் ஆண்டில்தான் பாஷோவின் முதல் ஹெக்கூ தொகுதி வெளி யிடப்பட்டதாகக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

டோடோயோவித்டாவும் பாஷோவும் வேறு சில நண்பர்களுடன் இணைந்து பாடிய நூறு பாடல்கள் கொண்ட ரெங்கா கவிதைத்

தனது தந்தை பணிபுரிந்த சாமூராய் படைப் பிரிவில் மீண்டும் கிடைக்கவிருந்த வேலையையும் உதறிவிட்டுத் தேசாந்திரியாக வாழ்வியலின் உண்மைகளை அறிந்துகொள்ளப் பயணம் புறப்பட்ட பாஷோவிற்கு, பயண வாழ்க்கையின் அனுபவங்கள் மிகவும் பிடித்தமாகவே பின் நாட்களில் அமைந்துவிட்டன. 'பயணம்தான் எனது வீடு' என்பது பாஷோவின் பொன் மொழிகளில் ஒன்றாகும். மற்றொரு குறிப்பு அவரது பயணம் அன்றைய அரசியலரின் இரகசியத்துவமாக இருந்ததாகவும் சிலர் எழுதுகிறார்கள்.

இதனைத் தொடர்ந்து 1667, 1669, 1671ஆம் ஆண்டுகளில் பாஷோ, தனது கவிதைகளைத் தொகுத்து நூல்களாக வெளியிடுகிறார். 1682இல் இவரின் குடிசை எரிந்துபோகிறது. அதே ஆண்டில்தான் அவரின் தாயாரும் மரண மடைந்தார் என்பது மிகவும் சோகமானதாகும். அவர் தன் தாயாரின் மரணத்திற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே அங்கே சென்றதாகவும், பாஷோ காணவேண்டும் என்பதற்காகவே அவரது சகோதரர் தாயாரின் தலைமுடியைக் கண்ணாடிப் பேழையில் வைத்திருந்து அவருக்குக் காட்டியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

இதனைத் தொடர்ந்து, பாஷோ தனது பயண வாழ்க்கையைப் பல சிரமங்களுக்கிடையில் மீண்டும் மேற்கொள்கிறார். பெரும்பாலும் பாஷோ தனது பயணங்களைத் தனியாக மட்டுமே மேற்கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆபத்தான வழித்துப்பங்களையே அவர் மிகவும் நேசித்தார். மாறிவரும் பருவகாலங்களும் மனிதர்களும் அவருடைய கவிதைகளின் கருப்பொருட்களாக உருவெடுத்தன. தனது கவிதைகளின் பெரும்பாலானவற்றை அவரே விமர்சனங்களுக்கும் ஆட்படுத்திக் கொண்டார் என்பதை அறியும்போது நமக்கு வியப்பளிக்காமலில்லை.

தமது சீடர்களின் கவிதைகளையும் தொகுத்து நால்களாக வெளியிட்ட பெருமை இந்த ஆசானையே சேரும். தனது சீடர்களிடம் அவர் அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தை, 'எப்போதும் ஆசான் களின் அடிச்சுவடுகளை நீங்கள் பின்பற்றாதீர்கள்; அவர்கள் விரும்பியவற்றை மட்டுமே தேடி அலையுங்கள்' என்பதாகும்.

குளிர்காலத் தனிமை -

உலகின் ஒரே வண்ணம்

காற்றின் ஒலி

முதல் குளிர்மழை

குரங்கும் விரும்புகிறது

வைக்கோல் ஆடை

குளிர்கால மழை

மாட்டுக் கொட்டகை மீது விழுகிறது

சேவல் கூவுகிறது

களத்தைச் சுற்றி அலைய

இரவில் போய்விட்டது

அறுவடை நிலா

மாலை மழை :

வாழைமரம்

முதலில் பேசுகிறது

குளிர்காலத் தோட்டத்தில்

தேய்ந்துபோன நிலவைப்

பூச்சிகள் பாடுகின்றன

ஒரு மழைத்துளி மேல்

விழுந்துகொண்டே இருக்கிறது

இன்னாரு மழைத்துளி

போன்ற அர்த்தம் பொதிந்த வைக்கூ கவிதைகளை அவரது பயண நாட்கள்தான் நமக்கு அளித்திருக்கின்றன என்றால் சற்றும் மிகை கிடையாது.

பாஷோவின் பயண நாட்களின் ஆபத்தான வழிகளே அவருக்கு வசதியான வழிகளாகவும் மாறின. பல நண்பர்களைச் சந்திக்கவும் கவிதை உரையாடல்கள் நடத்தவும் பயணத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டார். இடோவில் தொடங்கிக் கியோட்டோ வரையும் நீண்டு சென்ற பயணத்தில் தாங்கள் பாஷோவின் சீடர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்ட சமகாலக் கவிஞர்களை அவர் அப்போதே சந்திக்கத் தொடங்கியிருந்தார். வாழும் காலத்திலேயே பலரால் போற்றப்படும் கவிஞராக உயர்ந்தார்.

1685இல் இடோவிற்குத் திரும்பிய பாஷோ அதிகமான கவிதைகளையும் அதற்கான விளக்கங்களையும் எழுதுவதில் விரும்பிக் காலத்தைக் கழித்ததாக அவரது சீடர்களின் நாட்குறிப்புகள் சொல்கின்றன.

மற்ற மற்ற ஆண்டுகள் கழிந்தன

தலையில் பயணியின் தொப்பி

காலடியில் வைக்கோல் செஞ்சுப்புகள்

என்ற வைக்கூ அவரது பயணம் முடிவிற்கு வந்ததைச் சொல்லாமல் சொல்லியது. 1694இல் கடும் வயிற்றுவலியால் அவதிப்பட்ட பாஷோ தன் மரணத்தை உணர்ந்ததாகவே அறிய முடிகிறது. அவர் இறப்பதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு எழுதிய இந்த வைக்கூ இன்றும் அவரது பெயரோடு உயிர் வாழ்கிறது.

நோய்ப்பட பயணம்

அலைந்து தீரிகிறது கனவு

கூடான தரிசு நிலம். - பாஷோ

- இன்னும் தூர் வாருவோம் ■

பூர்ணாள் சூர்த்து

எங்கள் பயணம் வளைவுகளால் நிரம்பி இருந்தது. இளையராஜா வண்டிக்குள் மழைச் சாரல் வீச.... வெளியே மழையும் பனியும், இசைச் சாரல் வீசிக்கொண்டிருந்தன. மழைகூட கடந்ததுதான்.. இப்படி ஒரு பனியை நாங்கள் கடந்ததே இல்லை. நகரத்தின் சுமை முழுக்க மலைச்சாலை வளைவுகளில் விட்டுக்கொண்டே சென்றோம். சூடான மிளகாய் பஜ்ஜி... சூடான உருந்து வடை.... சூடான தேனீர்... சூடான பனிமழை என்று இந்த மலைச் சுற்றுலா எங்களைக் கொண்டாடியது. உயிர் நிரம்பும் சூட்டில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் குளிர் பனி கொஞ்சல்.

கனவுக்குள் இருந்து கை நீட்டி மழை நீர் தொட்டோம். கனவுக்குள் இருந்து தலை நீட்டிய பனி எங்கள் காரின் நிகழ்வுக்குள் பட்டது.

பரவச நிலை பாதி இமைக்குள். மதுரசம் இல்லாமலே பல ரச சுவை. சுருளும் சளீர் தாகமெனத் தொண்டைக்குள் இறங்கிய தீராவனத்தின் சாயல் எங்கெங்கும் எங்களை நிரப்பி வழியவிட்டது. வழி விட மறுத்த

பனிமுட்டம் முகப்பு வெளிச்சத்தின் நேர்க்கோட்டில் உருவம் பெற்று உருவம் பெற்று விலகியது.

நாங்கள் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு இறங்கினோம். சொர்க்கலோகம் வந்து விட்டது போல இருந்தது. புகைப்படம் பனிக்குள் நீந்தியது. மின்னியது. பனிமுட்டம் முகம் காட்டிய வடிவுக்கு வாழ்க்கை முழுக்க இனிப்பு நினைவு. எங்களைப் போலவே பைக்கினும் காரினும் நிறைய சுற்றுலாவாசிகள். சுகவாசிகள், காடு கண்ட குரங்குகளைப் போலக் குதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் பனிக்குள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் வெளியைக் கடித்துத் தின்னும் ஆவலோடு வெடித்துச் சிரித்துத் தானாகவே பேசித்திரியும் முற்றிய வடிகட்டிய காற்றின் சுவாசத்தை... உ.....உ..... வா...ஹா... என்று வாய் வழியே புகைவிட்டு நடுங்கி நடுங்கி விரிந்து, வளைந்து நெனிந்து பனிக்குள் நுழைந்து. அய்யயயோ... அது ஒரு தேவ நிலை என்றே உருகினோம்.

கடல் மட்டத்திலிருந்து ஆயிரம் அடிக்கு மேல் அந்த இடம். சாலையின் பக்கவாட்டு ஆரம்பம்

எங்கிருந்து துவங்குகிறது, எதுவரை இருக்கிறது என்று கிடைமட்டமாக யூகிக்கவே முடியாதபடி பனிமுட்டம் அசையாமல் நிறைந்திருந்தது. எங்கெங்கு காணினும் வெள்ளை நிறம் பூத்திருந்தது. ஒடிச்சென்று விழுந்தால் மெத்தை போலத் தாங்கும் என்பது குழந்தை மனம். ஒரு குத்துமதிப்பாகப் பத்தடி வரை கண்களுக்குப் புலப்படும் மனித நடமாட்டத்தைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பின் சென்றால் பத்தடியை மெயின்டைன் செய்தால் காட்சிகள் தொடர்ந்து திரையிடும். மானுடம் மாறாத விதி மாற்றம் அது.

நாங்கள் வழக்கமான ஆடை மட்டும்தான் அணிந்திருந்தோம். அதைக்கூடச் சுமற்றிவிடலாம் என்று தோன்றியது. இந்த மாதிரி ஒரு குளிரை அனுபவிக்காத நொடியை எந்த ஸ்வெட்டரில் போட்டு மறைப்பது? நாங்கள் காரணமே இல்லாமல் கூச் சலி ட்டுக் குதித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஒரு நான்கு பெண்கள் சில ஆண்கள் இடுப்போடு மைக்கா கவர்களைக் கட்டி. தலைக்கு மைக்கா முக்காடிட்டு. குளிரில் நடுங்கிக்கொண்டே எங்களைக் கொஞ்சம் கூட சட்டை செய்யாமல் நடந்து கடந்து கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் அவர்களை உற்றுநோக்கினோம். மனதுக்குள் கூட படக்கென்று ஒன்று தோன்றியது. இத்தனை அற்புதமான பணி மூட்டத்தை, பனிக் கனவை உணராத என்னவிதமான ரோபோ மனிதர்கள் இவர்கள். அவர்கள் நடுங்கிக்கொண்டே சென்று எதிரே பத்தடிக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி இருந்த வைன் வீடுகளுக்குள் புகுந்துகொண்டு பலர் பலேரன்று கதவைச் சாத்திக்கொண்டார்கள். அது எங்களுக்கு வினோதமாகப் பட்டது. போவோர் வருவோரெல்லாம் இந்த அற்புத

கணத்தில் நின்று மிதந்து கொண்டாடி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில்.... இப்படி ஒன்று நடப்பதே தெரியாத மாதிரி அவர்கள் நடந்துகொண்டது கேள்விகளுக்குள்ளானது.

கிழுரியாசிட்டி வேலை செய்தது.

கடைசியாக வீட்டுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்த பெண்மணியிடம் கேட்டே விட்டோம்.

காட்டையே திருப்பியது போலத் திரும்பிய அந்தப் பெண்மணி முக்காடிட்டு முகத்தில் கொஞ்சமாய்த் தெரிந்தாள். வாய் மெட்டும் மோனாலிசா ஓவியம் போலத் திறந்து பேசியது. பனிக்காற்றில் அசைந்திருக்கலாம் மின்னிய குறு மூக்குத்தி.

"உங்களுக்குத்தான் இது கொண்டாட்டம். எங்களுக்கு இதுதான் வாழ்க்கை. ஒரு நாள் கூத்துக்கு நீங்க நடிக்கறீங்க. நாங்க நடிச்சா நாளைக்கு வேலைக்குப் போக முடியாது. படுக்க போட்டும். தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யறது அவ்ளோ சலபம் இல்ல. ஒருநாள் சம்பளம் எவ்ளோ தெரியுமா.....? 205 ரூபாய்....! விட்டா மாசக்கடைசில துண்டு விழும். இங்க இந்தப் பனிமுட்டம் இப்படியேதான் தினமும் இருக்கும்...."

அவ்ளோதான் போ என்பது போலக் கதவு சாத்தப்பட்டதில் கொஞ்சம் வேகம் குறைந்திருந்தது.

நாங்கள் அமைதியாகக் காருக்குள் கதவைடைத்து உட்கார்ந்திருந்தோம். வெளியே பனிமுட்டம் முதன்முதலாகக் குளிருட்டுவதாக இருந்தது.

சுரிஞ்சாள் குலங்கை

அடுத்தடுத்துக் களமிறங்கியவர்கள் அடுத்த சுற்றுக்குத் தாங்கள் செல்லவேண்டுமெனும் எண்ணத்தில் துப்பாக்கி முனைத் தோட்டாக் களாகத் தங்களை வெளிப்படுத்தலாயினர். ஒவ்வொரு இணைக்கும் ஒவ்வொரு தலைப்பு என்பதால் பார்வையாளர்களின் செவிகள் கதம்பச் செய்திகளால் கவரப்பட்டன.

“பிற கிரகத்தில் குடியேற வாய்ப்புக் கிடைத்தால் மறுப்பேன் ஏற்பேன்” எனும் விவாதம் கதகதக்கத் (கதைக்கத்) தொடங்கியது. மலேசியாவின் குமரவேல் வேலன் மறுப்பேன் எனப் பேசினார். இவ்வுலகின் பரந்துபட்ட வெளியில் தான் கண்டுணர்ந்தவற்றால் உலகுக்கு நன்றி தான் கூறுவேன். புதியதோர் உலகம் செய்வோம் என்று கூறினாலும், இந்த உலகத்தைப் புதியதாகப் புதுப்பிடிப்பதே அதன் உட்பொருள், தவிர வேறு கிரகத்தில் குடியேறுவதல்ல.. என்றார். இதற்கு மறுப்பு தெரிவித்த இந்தியாவின் அருணாச்சலம் இவ்வுலகில் இல்லாதவற்றைக் கொண்டும், இருக்கத் தேவையில்லாதவற்றை நீக்கியும் புதிய கிரகத்தில் குடியேற முனைவேன் எனுமாறு நிறைவு செய்தார்.

அடுத்து, “மனிதகுல ஆழிவிற்கு மிக வேகமாக இட்டுச்செல்வது நீர்த்தாய்மைக்கேடா அல்லது காற்றுத்தாய்மைக்கேடா” என்ற விவாதத்தில் இலங்கையின் சாருஜன் மெய்யழகன் நீர்த் தாய்மைக்கேடு பற்றி விளக்கினார். பூமியில் 71% நீர்ப்பரப்பு, அதிலே 97% கடற்பரப்பு, மீதமுள்ள 3% மட்டுமே நன்னீர். அந்த மூன்று சுதாவித்திலும் 68% ஆர்டிக் அண்டார்டிக் பிரதேசங்களிலே பனிப்பாறைகளாக இருக்கின்றன. மீதமுள்ள 30% நிலத்தடி நீராகவும் 2% ஏரி, ஆறு, குனங்களிலும் உயிர்ப் பயன்பாட்டிற்காக இருக்கின்றது என்று புள்ளிவிவரங்களை அடுக்கியவர் நீர் மாசடைவால், புவியின் நீர்ச்சமூற்சி மாற்றம்,

அமிலமழைப் பொழிவு, மனிதகுலம் மட்டு மின்றிப் பிற உயிரினங்களின் வாழ்க்கை குறித்த அச்சம், நீர்வாழ் உயிரினங்களின் பாதுகாப்பின்மை குறித்தெல்லாம் விளக்கினார்.

தான் ஒரு மருத்துவ மாணவன் என்பதால், “நீரில் கழிவுகள் (நெட்ரேட் பாஸ்பேட் போன்றவை) கலப்பதால் காற்றின்றி வாழும் பாக்மரியாக்களின் வளர்ச்சி கூடும். இவை வெளியிடும் அதிகப்படியான அம்மோனியாவால் காற்றும் மாசுபடும்” எனவும், மினரல் வாட்டர் என்று போத்தலில்(பாட்டிலில்) அடைக்கப்பட்டு விற்கப்படும் நீரால், நாம் நீர்மாசுபாட்டிற்கே ஆதரவாக இருக்கிறோம். கையசைக்கும் இடமெல்லாம் காற்று கிடைக்கும். ஆனால், தேடித் தேடி அலைந்தாலும் சொட்டு சொட்டாகத்தான் நன்னீர் கிடைக்கும். அத்தகு நன்னீர்ப் பயன்பாட்டை மாக்காது காக்க வேண்டும் எனுமாறு கதைத்தார்.

காற்று மாசுபாடே எனப் பேசிய மலேசியாவின் நித்தியா சைகன், அடிவெங்சில் நெருப்பாற்றின் அனல் பறக்கப் பேசத் தொடங்கினார். உலக நாடுகளில் காற்றுத் தூய்மைக்கேட்டால் மக்களாடைந்த அச்சத்தைச் சுட்டினார், தாணிலும் இருப்பான் துரும்பிலும் இருப்பான் என்பது இறைவனுக்கு அடுத்து காற்றுக்கே சரியானதாக இருக்கும். காற்றுத் தூய்மைக்கேடு என்பது மரபணு மாற்றத்திற்கே வித்திடலாம் என்றார். குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு நீர்க்குடிக்காது இருந்துவிடலாம், ஆனால், பிரானைவாயு உயிர்வளர்த்தலுக்கு இன்றியமையாதது. எது உயிரின் தேவையோ அதுவே உன்னத தேவை எனப் பொருள்பட நிறைவுசெய்தார்.

இக்குழுவிற்கு அடுத்து, “தற்கால இளைஞர் களுக்கு இராணுவப் பயிற்சி அளிப்பதைக் கட்டாயமாகக் கேட்க வேண்டும்! கட்டாயமாக்கக்

ஒஜிவன் ஜிவரடணராஜா

**தற்கால கிளைஞர்களுக்கு
இராணுவம் பயிற்சி அளிப்பதைக்
கட்டாயமாக்க வேண்டும்**

குமரன் உலகநாதன்

**தற்கால கிளைஞர்களுக்கு
இராணுவம் பயிற்சி அளிப்பதைக்
கட்டாயமாக்கக் கூடாது**

கூடாது” என இரண்டு குழுக்கள் வாதிட்டன. முதல் குழுவில் கட்டாயமாக்க வேண்டும் எனப் பேசிய இந்தியாவின் வினோத் தேசியத்திலும் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தும் பள்ளி, கல்லூரிக்குப் பின் பலரது வாழ்விலிருந்து மறந்தும் மறைந்தும் விடுவது போல், நாட்டுநலப் பணித் திட்டம், செஞ்சிலுவைச் சங்கம் போன்ற சீருடைச் சேவைகளில் பள்ளி கல்லூரிகளில் இணைந்து சேவையாற்றிய மாணவர் களுக்கு, சமூகத்துடனான பிணைப்பு அதற்குப் பின் மறைந்திடுகிறது. கிழமொன் அரிமாவைப் போலன்று இளைஞர்கள், அவர்கள் முழங்கும் அரிமாக்கள் பந்தயக்குதிரைகள் போன்றவர்கள். அவர்களை இராணுவம் நெறிப்படுத்தி வளர்க்கும் எனத் தலைப்புக்கு ஏற்றாற்போலப் பேசினார்.

இதற்கு “ஒருவனின் தனிமனித சுதந்திரத்தில் தலையிட யாருக்கும் அனுமதி இல்லை. அவனது அனுமதி இன்றிக் கட்டாய இராணுவப்பயிற்சி என்பது சரியானது கிடையாது. தன் வாழ்க்கையைப் பாதுகாக்க வேலையிடக்கொண்டிருக்கும் இளைஞருக்கு நாட்டைப் பாதுகாக்கப் பயிற்சி அளித்தால் அவன் வீட்டைப் பாதுகாப்பானா? நாட்டைப் பாதுகாப்பானா?” என வினாவி, பல்வேறு தரவுகளுடன் கட்டாய இராணுவப்பயிற்சி கூடாது எனப்

பதிலளித்தார், மலேசியாவின் உமாபரன்.

“தற்கால இளைஞர்களுக்கு இராணுவப் பயிற்சி அளிப்பதைக் கட்டாயமாக்கக்கூடாது” எனும் தலைப்பில் இன்னொரு சூழ பேச ஆயத்துமானது. அநேகமாக அரங்கிருந்தோருக்கு ஆவலை ஏற்படுத்திய இணை எதுவெனில் இதுவாகவே இருந்திருக்கும். ஏனெனில், இலங்கையைப் பிரதிநிதித்து ஷஜீவனும், மியான்மர் தேசத்தைப் பிரதிநிதித்து இரண்டாம் சுற்றுக்கு முன்னேறிய ஒரே நபருமான குமரனும் விவாதித்தனர். இவ்விரு தேசங்களும் இராணுவத்தினால் பாதிப்புகளைப் பலவகைகளில் கண்டனவே. அதனால், இவர்களது வாதங்கள் அரங்கிருந்தோரால் உற்றுநோக்கப் பட்டது.

இராணுவப்பயிற்சி கட்டாயம் எனத் தொடங்கினார் ஈழத்துத் தமிழர் ஷஜீவன். “மாறிவரும் உலகில், அடுத்தநொடி என்ன நடக்கும் என்பதறியா நிலையில், சனாமி, புயல், பூகம்பம், மண்சரிவு போன்ற இயற்கைச் சீற்றங்கள்(!) வரும்போது தன்னை மட்டுமல்ல, தான் சார்ந்த சமூகத்தையும் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு இளைஞர்களிடத்திலே இருக்கிறது. ஆயுதத்தை எடுத்து இன்னொருவனை அழிப்பதல்ல, “தன்னைச் சார்ந்தவர்களைக்

காப்பாற்றக் கற்றுக்கொடுப்பது”, அதனை நிலைப்படுத்த இராணுவப்பயிற் சி கட்டாயமாக்கப்படவேண்டும், என்றார்.

மியான்மர் தமிழரான குமரன், கட்டாயமாக இளைஞர் களுக்கு இராணுவப்பயிற்சி கூடாது என மறுத்தார்! “ஏன்றால், எனது நாட்டில் ஐம்பதாண்டு காலமாக இராணுவப் பயிற்சிதான் கொடுக்கப்பட்டது. இளைஞர் களுக்கான முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் படவில்லை. படிப்பும் இல்லை, முன்னேற்றமும் கிடைக்கவில்லை. மற்ற நாடுகளின் ஆதாவும் இல்லை”, எனத் தன் ஆதங்கத்தைப் பதிவு செய்தார்.

இவ்வாறு பலரது கருத்துக்களும் அரங்கேறி நிறைக்க, இரண்டாம் கற்று நிறைவெட்டியும் தருணமாயிற்று. ஒருவழியாகச் செவிக்கு அளவுக்கு மிஞ்சிய உணவு கொடுத்தாயிற்று போலும், வயிற்றுக்கு உணவுய்ய ஓய்வுநேரம் அறிவிக்கப்பட்டது. பார்வையாளர்கள் அனைவரும் உண்ணச் சென்றார்கள்.

உணவு இடைவேளை ஒருமணிநேரம். அதற்குப்பின் இறுதிப்போட்டி ஆரம்பமாகும் என்ற அறிவிப்பு உணவுண்ணும் முன்னரே செரிமானத்திற்கான சுரப்பிகளைப் போட்டியாளர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருந்தது.

குதிர் காலத்தில் ஏற்பாடு தொடங்கிய அப்பொழுதில் வந்த இன்னுமொரு அறிவிப்பு போட்டியாளர் களான தமிழர்களுக்கு மேலும் இதயத்துடிப்பைக் கணக்கச் செய்தது. “போட்டியாளர்கள் கவனத்திற்கு இறுதிச்சுற்றுக்குச் செல்லும் அந்த நால்வர் பெயர் உடனடியாக அறிவிக்கப்படும்”.

ஜந்து குழுக்களாக விவாதம் செய்த பத்து பேருக்கும், இறுதிச்சுற்றுக்குச் செல்லும் நால்வர் பெயர்ப்பட்டியலில் நம் பெயரும் இருக்கும், இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம். இருப்பினும், போட்டியாளர்களுக்கே உரிய “நீங்க நல்லாப் பேசனீங்க, அந்தப் பாயிண்ட் சொன்னீங்களே அது சிறப்பா இருந்துச்சி, இப்படி கூட பேசலாமானாலு தோணிச்சி, ஏன் இந்தக் கருத்தைச் சொன்னே” என ஒவ்வொருவரும் தோழமை ஊக்கத்தைத் தங்களுக்குள் நிகழ்த்தினோம். பசியிழந்த பொறுமையில் அரையிறுதிச்சுற்று முடிவுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தோம். காத்திருத்தவின் தன்னிறைவில் ஒருவழியாக முடிவுகளும் அறிவிக்கப்பட்டன. நெட்டலைகளாகவும், குறுக்கலைகளாகவும் அரங்கத்தினுள் ஒலித்தன அந்த நான்கு பெயர்கள்.

• அந்த நான்கு பெயர்கள்தாம் என்ன...

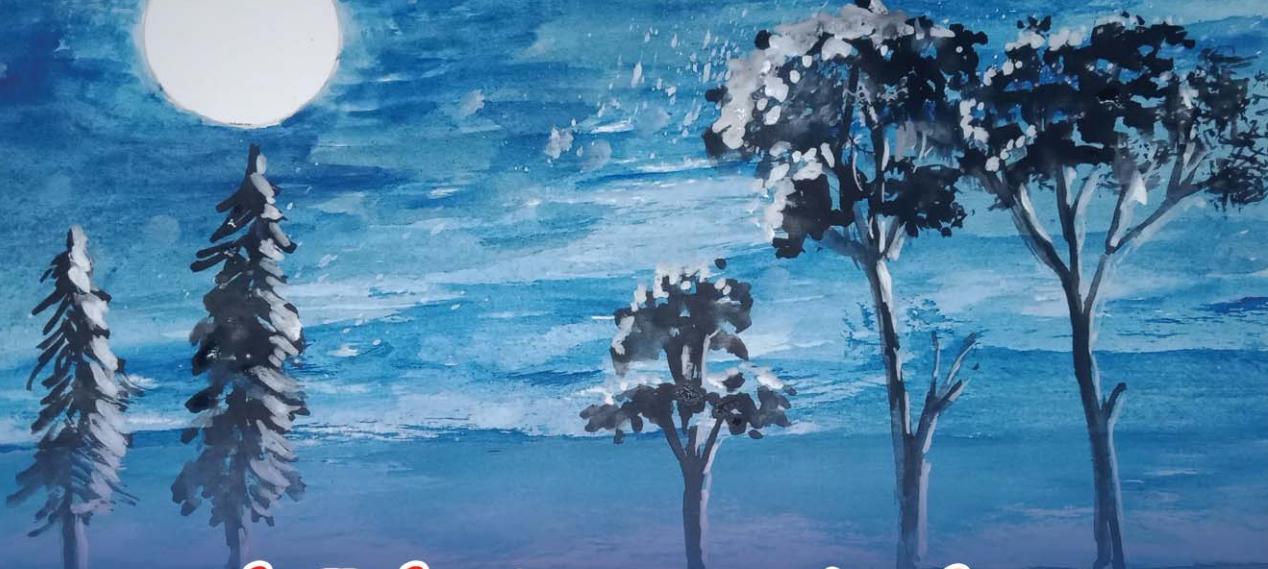
- காத்திருங்கள் ■

படைப்புக் குழுமம்
இரண்டாமாண்டு விழா
புகைப்படங்கள்
சிறந்த யங்களிய்யாளர்கள் விருது...

காற்றின் பொழுதுபோல்

காற்றின் இருக்கையில்
எப்போதும்
அது இருந்ததாக
எந்தக் குறிப்புமில்லை
தீற்ந்த சண்னல்
பரந்த வெளியென அநேகப் பொழுதுகள்
அந்தீய எல்லைக்குள் நுழைவதைப்
பொழுதுபோக்காக வைத்திருக்கிறது காற்று
இன்றும் அப்படித்தான்
விண்மீன்களை
ரசிக்கத் தொடங்கிய காற்றின்
நிமிசங்கள்
அலாதியில்
மலை உச்சியிலிருந்து பாய்ந்து
கனவின் வயிற்றுக்குள் விழ
கனவு அதன் விருட்ச நிழலுக்குள்
அழைத்துப் போனது
காற்று கனவின் எல்லைவரை
சென்று துளாவியுதீல்
கனவுக்குள் மூழ்கிக் கீடந்த
சில மனிதர்களை எதேச்சையாகச் சந்தித்து நலம்
விசாரிக்கக் கிடைத்தது.

நான் ஊர் ஒதுங்கின “படைப்புத் திருவிழா”

ஊர் ருத் திருவிழாவுக்கு வெளியிருக்குப் பொழைக்கப்போன சனமெல்லாம் திரும்ப வரும், பழங்கதை பேசும். பொழைக்கப்போன எடத்துல பட்ட கஷ்டத்தையும் பேசித் தீர்க்கும், என்ன செஞ்சாக் கூறாப் பொழைக்கலாம் நுயோசனை கள் எல்லாம் கிடைக்கும். அப்படித்தான் இருந்தது நான் ஊர் ஒதுங்கின படைப்புத் திருவிழா.

வண்டிகட்டி வந்திருப்பாங்க போல.. ஊரெல்லாம் சென்பகப்படு.. தெருவெல்லாம் பிச்சிப்படு.. அம்புட்டுப் பேரு வருவாங்கன்னு அப்படி ஒரு நினைப்பெல்லாம் எனக்குக் கனவலையும் இல்ல சாமி.

இலக்கியச் சுமையோட வந்தவங்க இறக்கிவச்சி எனப்பாற... இலக்கியப் பசியோட வந்தவங்களுக்கு ரெண்டாவது பந்தியிலையும் எடமிருந்தது. தோழரே.. நண்பரே.. தோழமையே. அன்னே... தம்பி... அய்யா.. அக்கா.. அம்மா.. எனத் தெருவெங்கும் சிதறிக்கிடந்த பூக்களைப் பொறுக்கிக்கொண்டேன். முகமறியா உறவுகளின் அன்பும், நட்பும், உறவும் உதிர்த்த வார்த்தைகளைல்லாம் தரைதொடும்போது புவாகியிருந்தன.

ஊர்வுப் பிரவாகமே எழுத்துன்னா? இவங்கெல்லாம் இன்னும் ஒரு வருஷத்துக்கு

எழுத உணர்வுகளைத் தேத்திட்டாங்க. பள்ளிக்கூடத்துல முதல் வகுப்புக்கு வந்தவங்க கடைசி வரைக்கும் இருப்பாங்களான்னு யாருக்குமே தெரியாது. ஆனா இந்த விழாவுக்கு வந்ததுல ஒரு பயலும் இடையில எந்திருச்சிப் போகலயே? காப்புக்கட்டுன ஊர்ல திருவிழா முடியுமட்டும் ஒத்த சனம் வெளியேறாதுன்னு சொல்லுவாங்க. அப்படித்தான் இருந்தது. ஆனா ஊர்ல காப்பு ஏதும் கட்டாமலே, அததுகெ நெஞ்சுக்குள்ளே காப்புக்கெட்டிக்கிட்டு அசையாம நின்னதுகெ.

ஸ்கூல் வாசல்ல வாத்தியாரு கம்பெடுத்து நிப்பாருன்னு கோட்டைச் சொவர் ஏறிக் குதித்து ஓடின பயக்தான் இன்னைக்கு ஒத்தச் சொல்லு மீறாம ஆறு மணி நேரம் அசையாமல் நின்னது. ஏம்லே இப்படிக் கெட்யாக் கெடக்குறியேன்னா.. அப்யா எங்க ஊருத் திருவிழா, நான் போயிட்டா யாருயா இங்கே இருப்பானு என்னையே எதிர் கேள்வி கேக்குறான். இதைவிட்டா இன்னும் ஒரு வருஷம் ஆகுமே நாங்க கூடுறதுக்குன்னு சொல்லிக்கிட்டே அம்புட்டுப் பேரும் அப்படியே நின்னாங்க.

கையில பறவையாட்டம் ஒன்னை, கொழந்தையாட்டம் தூக்கிட்டு அலைஞ்சதுகெ.. என்ன துன்னேன்? பரிசாம்லே... விருதாம்லே? மனச நெறஞ்சி சொல்லுதேன் நீங்கெல்லாம் நல்லா இருக்கணும்யா.

நம்மது எந்தாரி மனசனாலும், கொஞ்சம் எனகுனென மனசு.. அழுதுக்கிட்டு இருந்தவங்க பக்கம் போகல.. நம்பளையும் அழவச்சிட்டா?

அடுத்தவாட்டி விழாவுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கப்படு.. வேல இருந்தாலும் ஒதறிட்டு வந்திடுறேன். வழிப்போக்கன்னு விட்டுறாதீகே.. ■

கோலாலம்பூரிலிருந்து சென்னை அண்ணோ நூற்றாண்டு நூலகம் நோக்கி...

படைப்பு இரண்டாம் ஆண்டு விழா.

நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு வாரம் இருக்கும்போதுதான் விமானச் சீட்டினை உறுதி செய்தேன். ஒரு வாரத்தில் விசா ஏற்பாட்டைக் கவனிக்கவேண்டும். இந்திய அரசு விசா கட்டணத்தைத் திடுதிப்பெண உயர்த்திக் கண்களில் விரலை விட்டுக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

இதுவரை பலமுறை தமிழகத்திற்குச் சென்று வந்திருந்தாலும், தன்னந்தனியாகச் செல்வது முதல் முறை. வேளச்சேரியில் உள்ள ஒரு நண்பர் வீட்டில் தங்கிக்கொள்வதாக ஏற்பாடு. இரவு 950 க்கு விமானப் பயணம்.

என் மகள் இரவு 7.30 க்கெல்லாம் கோலாலம்பூர் அனைத்துலக விமான நிலையத்தில் என்னை இறக்கிவிட்டார். இரவு 9.50 க்குக் கோலாலம்பூரை விட்டு, விமானம் மேகத் திரஞ்சுகள் நுழைந்து, மூன்று மணி நேரத்தில் சென்னை அனைத்துலக விமான நிலையத்தில் தரையிறங்கியது. ஏற்கெனவே, நண்பர் ஒருவர் விமான நிலையத்தில் இருந்து அழைத்துக் கொள்கிறேன் என்றார்.

விமானத்தில் எனக்கு நடு இருக்கை. வலதுபறுத்தில் ஒரு ஆந்திரக்கார இணைஞர். அவர் பெயர் ஷஷுக் காஜா ஹாசேன். மலேசியாவில் வணிகம் செய்வதாகவும் மாத்திற்கு ஒரு முறை மலேசியா வருவது வழக்கம் எனவும் கூறினார். நான் வசிக்கும் இடத்திலிருந்துதான் அவருடைய வியாபார மையம். விரைவில் சந்தித்து உணவுக்கு அழைக்க வேண்டும் அவரை!

விமானம் சென்னை விமான நிலையத்தை அடைந்தவுடன், விமான நிலைய காயலையில் (wifி) நண்பருக்கு வேறு ஒரு அலுவல் இருப்பதாகவும், உபர் எடுத்துச் செல்லவேண்டிய இடத்திற்குச் சென்று விடும்படியும் கூறியிருந்த தகவலைப் பார்த்து அதிர்ந்துபோனேன். மணி அதிகாலை (இரவு) 1.30. முதன்முதலில் தனிப் பயணம். என் முச வாட்டுத்தை நண்பர் கண்டிருக்கவேண்டும். என்னவென்று கேட்டார். சொன்னேன். தன் கார் ஓட்டுநருடன் வரும் என்றும், எங்குச் செல்ல வேண்டுமோ அங்கு விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிடுவதாகவும் கூறினார். சிரமம் வேண்டாம்.. என மறுத்தேன். அவர் விடவில்லை. என்னைத் தனியாக விட்டுச் செல்ல முடியாது என்று அன்பினால் அடம் பிடித்தார். நெகிழ்ந்து போனேன்.

எப்படி இப்படித் திடைரென உதவி செய்வதற் கென்றே முனைத்து வருகிறார்கள்? வியுந்தபோனேன். முன்பொரு முறை சென்னையிலிருந்து திரும்பும் போது, ஒரு தமிழக இளைஞர் விமான நிலையத்தில் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தார். அதே இரவு 1.30. அவரை என்னுடைய காரில் ஜம்பது கிலோ மீட்டர் தாரம் அவருடைய இடத்தில் விட்டுச் சென்று இல்லம் திரும்பியதை நினைத்துக்கொண்டேன். நாம் ஒருவருக்குச் செய்யும் உதவிகள், பிறகு நமக்கே திரும்பி வருமோ. எங்கோ படித்த ஞாபகம்.

நண்பர் ஷஷுக் அவர்கள் என்னை அண்ணோ நூலகம் முன்பு இறக்கி விடும்போது இரவு (காலை) மணி 2.00.

மறுநாள் காலை 8.00 மணிக்குக் கிளம்பிக் கவிஞர் முமேத்தாவின் ஷீட்டை அடைந்தோம். தன் ஷீட்டின் பின்னால் வாசிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் ஒரு வாசிப்புக் குடிலை உருவாக்கி வைத்திருந்தார். மிகவும் அங்புடன் வாசல்வரை வந்து வரவேற்றார். சற்று நேரத்தில் அவரிடமிருந்து விடை பெற்றோம்.

பிற்பகல் நிகழ்ச்சியில் நான் எழுதுவது கவிதையா என என்னை நானே கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அவற்றிற்குப் பலவாறாகக் கருத்துரைத்தும் பின்னாட்டமிட்டும் என்னை உற்சாகப்படுத்திய நண்பர்களைச் சந்தித்தது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி. இம்முறை என் கவிதைகள் இரண்டின் சிறப்புப் பரிசை என் கவிதைக் குரு கவிஞர் மேத்தா அவர்களின் கையால் பெற்றதை நினைத்துநினைத்து மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். ■

நீதியாங்களை நினைவுத்து இரண்டாம் ஆண்டுவிழா

படைப்புக் குழுமத்தின் இரண்டாம் ஆண்டு விழா என்னைப் பொறுத்தவரை என் வாழ்வில் இனிமையான மறக்கவியலா அனுபவங்களைத் தந்தது. 1974-77 காலகட்டத்தில் நானும் நண்பர் சூர்யகாந்தனும் கோவை அரசுக் கலைக் கல்லூரியில் பயின்றபோது கவிஞர் திரு. மு.மேத்தா அவர்கள் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக இருந்தவர் ஆவார். எனது வசுப்பு நண்பரையும் ஆசிரியரையும் 41 வருடங்கள் கழித்து மீண்டும் சந்திக்க ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிற விழாவாக அமைந்தது குறித்து என் உள்ளம் அளவிடமுடியாத உவகை கொண்டது.

நண்பர் சூர்யகாந்தன் அவர்களைச் சென்னை விழாவுக்காக அவர் தங்கியிருந்த விடுதி அறையில் சந்தித்தபோது நாற்பத்தோரு வருடங்கள் காலத்தைப் பின்னோக்கி நகர்த்திப் பேசத் துவங்கினோம். கவிஞர் மு.மேத்தா அவர்களின் கண்ணீர்புக்கள் கவிதைத் தொகுப்பு தமிழ் இலக்கிய உலகெங்கும் மனம்பரப்பிக் கொண்டிருந்த காலமது. கல்லூரி மாணவனாக நண்பர் சூர்யகாந்தன் 'தாமரை', 'செம்மலர்' போன்ற இலக்கிய இதழ்களில் தனது முத்திரை பதித்து ஒரு இளம் எழுத்தாளராகக் கொங்கு மண்டலத்தை ஈர்க்கத் துவங்கியிருந்த கல்லூரிப் பருவ நாட்கள். இலக்கிய ஆர்வலர்களால்

பின்னாட்களில் பெரிதும் போற்றப்பட்ட சூர்யகாந்தனின் "சிவப்பு நிலா" கவிதைத் தொகுதி அவரது மனதில் உதித்துப் பின் கையெழுத்துப் பிரதி வடிவிலேயே வாசித்து ரசித்த பெரும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தவன் நான். அந்நாட்களில் நாங்கள் பங்கிட்ட இலக்கிய உரையாடல்களை மீண்டும் நினைவுகூர இந்த விழாநாள் ஒரு நல்லதொரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தந்திருந்தது. "உழைப்பாளிகளின் உள்ளத்து மூச்சுக் காற்றுகளால் மண்ணும்கூட நிறங்களின் செந்தமாகச் சிவந்து போய்விட்ட கொங்குபூமி தான் நான் பிறந்த பூமி" என்று சூர்யகாந்தன் பெருமையுடன் சொல்வார். "இந்த பூமியில் எழுதுகோலை ஊடுருவ விடும்போது மின்னலடிக்கும் சிலிர்ப்போடு விண்ணெணல்லாம் சிவக்கிறது. அப்போது நிலாமட்டுமென்ன விதிவிலக்கா..." என்று கேட்டுத் தனது முதல் கவிதைத் தொகுப்புக்குச் "சிவப்பு நிலா" என்று பெயர் வைத்தது குறித்தெல்லாம் விழா நாளன்று அளவளாவினோம்.

சமூகத்தின் அவவ நிலைகளைப் புதுக் கவிதைகள் எனும் சாட்டைகளால் சாடிய இருபெரும் இலக்கிய ஆளுமைகளைச் சந்திக்கும் பேறு பெற்றேன்.

சிறப்பு விழா நாயகர் கவிஞர் மு.மேத்தாவை விழாவுக்கு அழைத்துவரும் அரிதான பயணத்தில் கிடைத்த ஒரு சில மணித்துளிகள் அந்தப் பழைய நாட்களின் நினைவுகளை அசைபோடவும் இன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தின் நிலை குறித்துப் பேசவும் போதவில்லை என்பதுதான் கொஞ்சம் ஏக்கமாக இருந்தது.

மராட்டிய மாநிலத்தின் புனே மாநகரிலிருந்து வந்திருந்த என்னைப் பொறுத்தமட்டில் இவ்விழா என் வாழ்நாளில் மறக்க இயலா நிகழ்வாகும்.

நெந்திச் சாயாவாதக் கவித்துான்கள்

சாயாவாதம் என்றால் நிமில் போன்ற பொருளைப் பார்த்து வெவ்வேறுவிதமாகக் கற்பனை செய்வதாகும். இந்தி இலக்கிய வரலாற்றில் ஜெயசங்கர் பிரசாத், சூரியகாந்த் திரிபாதி நிராலா, சுமித்ரா நந்தன் பந்த், மகாதேவி வர்மா ஆகிய நால்வரும் சாயாவாத இயக்கத்தின் நான்கு தூண்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

ஜெயசங்கர் பிரசாத்

1890இல் காசியில் பிறந்தவர். முக்குப்பொடி வியாபாரியாக இருந்தாலும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியிலும், ஆன்மீகத் தரிசனத்திலும்

வல்லவர். இவருடைய காமாயனி என்ற மகாகாவியம் இந்தி இலக்கிய உலகில் வெகுவாகப் பேசப்பெறுகிறது. சந்திரகுப்த, ஸ்கந்தகுப்த என்ற நாடகங்கள் இந்தி நாடக வரலாற்றின் மயில்கற்கள். ஆன்ஸை (கண்ணீர்) என்ற நீங்கவிதையில் கவிஞர் பிரேமையின் வெளிப்பாடு காதலியுடனா அல்லது இறைவனுடனா என்று ஊகிக்க முடியாதபடி லாகவமாக நமுவிவிடுகிறார். லஹர், ஜர்னா ஆகிய கவிதை நூல்கள் தரமானவை. இவற்றுடன் சாயா, ஆகாஷ்தீப் என்ற கதைத் தொகுப்புகளையும், கங்கால், தித்லி, இந்திராவதி என்ற மூன்று புதினங்களையும் படைத்திருக்கிறார்.

'காமாயனி' (காமன் மகள்) என்ற காவியத்தின் தொடக்கமே 'ஹிமகிரி கே உத்துங்க சிகர்பர்' என்று கம்பீரமாக அமைந்துள்ளது.

இமயத்தீன் உயர்ந்த உச்சியில்
பாறையின் குளிர்ந்த நிழலிலே
அமர்ந்திருக்கும் அந்த ஆடவன்
நோக்குகிறான் பிரளைப் பிரவாகத்தை
நனைந்த நயனங்களுடன்.

நீலத்திலே நீர்ப் பிரவாகம்
வானத்திலே பனிப்படலம்
ஒன்று ஓட்டம் கொண்டது

மற்றொன்று இறுக்கம் கொண்டது
இரண்டின் தன்மையும் ஒன்றுதான்
சடம் எனலாம் சேதனம் எனலாம்

என்ற அடிகள் இயற்கையைப் பாடுவது
போன்று தோன்றும். ஆனால் பேசப்பெறும்
கருத்தோ அத்வைதும், நீரலைகள், பனிப்படலம்
இரண்டும் வேறுவேறாகத் தோன்றினாலும்
அவை வேறு அன்று. இரண்டனுள்ளும்
இருப்பது நீர் என்ற ஒன்றுதான். அதுபோல்
ஆக்மா பரமாத்மா இரண்டும் வேறுவேறாகத்
தோன்றினாலும் வேறு அல்ல ஒன்றுதான்
என்று நயத்துடன் கூறுகிறார்.

அதே போல, பிரசாத்தஜியின் 'லே சல் முஜே'
என்ற கவிதையும் அற்புதமானது.

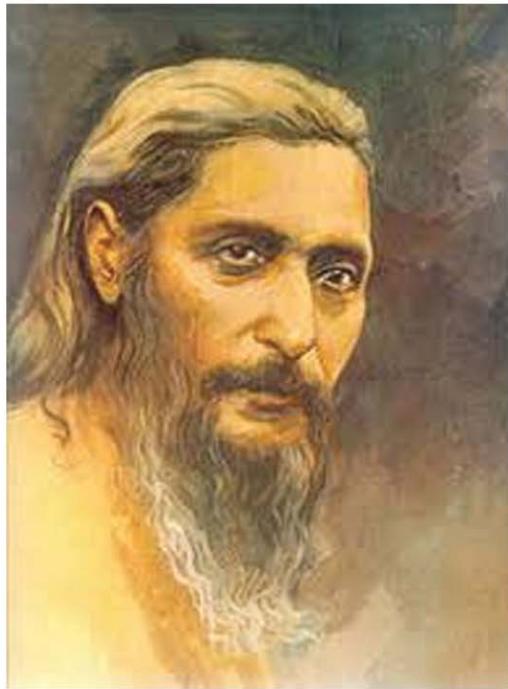
எனது ஓடக்காரனே

நான் அறியாமலே

அழைத்துச்செல் என்னை மெல்ல மெல்ல
ஆளரவமற்ற எந்த இடத்தில் கடலலைகள்
வானத்தின் சௌகிளில்
கள்ளமற்ற காதல் கதையைப் பேசுகின்றதோ
அங்கே அழைத்துச்செல்
ஆரவாரம் நிறைந்த இந்த அவனியிலிருந்து

சூரியகாந்தத்திரிபாதி 'நீராலா'

1899 இல் வங்கபூமியின் மகிஷாதல்
சமஸ்தானத்தில் பிறந்த சூரியகாந்த
திரிபாதிநீராலா பாரதியைப் போலவே
சிறுவயதில் தாயை இழந்தவர். சிறுவயதிலேயே
இந்தி, சமஸ்கிருதம், வங்கமொழி கற்றார். தந்தை
அந்த சமஸ்தானத்தில் சிப்பாயாக இருந்ததால்
ஏழை எளிய மக்களின் வலிகள் வேதனைகளை
நன்கு புரிந்துகொண்டவர். பள்ளி இறுதி
வகுப்பில் தேர்வு பெற்றதும் மன்னரிடம் வேலை
கிடைத்தும் அதை உதறிவிட்டுக் கலக்கத்தாவில்
'ஸமன்வய' பத்திரிக்கையின் ஆசிரியராகப்
பணிபுரிந்தார். பிறகு லக்னோவில் கங்கா
பதிப்பகத்தில் பதிப்பாசிரியராகவும் 'சுதா'
பத்திரிக்கையின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார்.
பாரதியைப்போலவே தன்மானம் மிக்கவர்
நீராலா. யாரிடமும் எதற்காகவும் சமரசம்
செய்துகொள்ளாமல் வறுமையிலேயே
வாழ்ந்தார்.

மரபுக்கவிதையில் தடம் பதித்தவர் எனினும்
காலத்தின் தேவை கருதி நிராலா இந்தியில்
புதுக்கவிதையின் முன் னோடியாகவும்
திகழ்ந்தார். கவித்துவமும், ஒலிநயமும்
நிறைந்தவை இவர்தம் புதுக்கவிதைகள்.
பண்டிதர்கள் புதுக்கவிதையின் போக்கை
எதிர்த்தபோது அதற்குப் பதிலளிக்கும் வகையில்
'தாரா' (பிரவாகம்) என்ற கவிதையை
ஏழுதினார்.

பெருக்கைடுத்து வருகிறது பிரவாகம்
தடுக்க வந்தது ஒரு மத யானை
என்ன நிகழ்ந்தது தெரியுமா?
ஒரு துரும்பு போல அது
அலைகளிலே சுழன்று சுழன்று
காணாமற் போன்று
என்று மரபுக்கும் புதுமைக்கும் இடையே
நிகழ்ந்த ஊடாட்டத்தைப் பதிவிட்டுள்ளார்.
அடுத்து, பிக்ஞாக் என்ற கவிதையில்

வருகிறான் அவன்
நெஞ்சை இரண்டாகப் பிளந்தவாறு
வருகிறான் அவன்

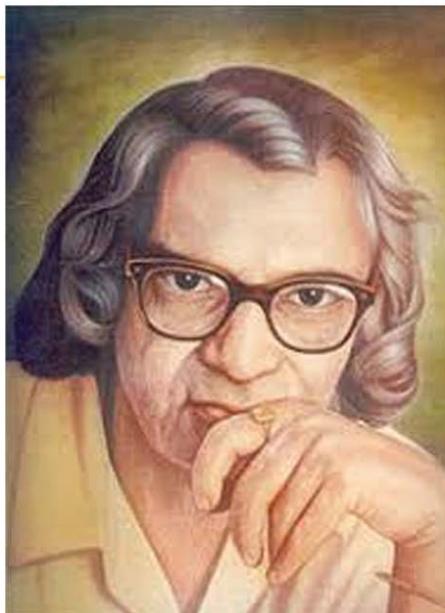

பாதையில் கோலை ஊன்றிக் கொண்டு
வயிறும் முதுகும் ஓட்டி ஒன்றானது
நடக்கிறான் தடியை ஊன்றி
ஓருபிடி தானியம் பெற - பசியை நீக்கிட
கந்தைத் துணிப்பையைப் பறப்பியபடி
வருகிறான் அவன்
நெஞ்சை இரண்டாகப் பிளந்தவாறு
என்று பிச்சைக்காரனின் வறுமை தத்துப்பமாகச்
சித்திரிக்கப்பெற்றுள்ளது.

கல்லை உடைக்கிறாள் அவள்
அலகாபாத் பாதையில்
அவள் கல்லை உடைக்கிறாள்.
என்று கல் உடைக்கிற பெண்ணையும்
வறுமையின் சாட்சியாய் நம் கண் முன்
நிறுத்துகிறார். நிராலா ஆறு கவிதை நூல்கள்,
பத்து கதைத் தொகுப்புக்கள், மூன்று
புதினங்கள் தவிர நிறைய கட்டுரைகளையும்
எழுதியுள்ளார்.

சுமித்ரா நந்தன் பந்த

நிராலா போலவே சுமித்ரா நந்தன் பந்தும் அலாகாபாத்தில் வாழ்ந்தவர். 1900 ஆம் ஆண்டு இமயத்தின் குமாவன் மலைப் பகுதியான அல்மோடா அருகே உள்ள கோசானியில் பிறந்தார். மென்மையான உள்ளம் கொண்ட இக்கவிஞர் தம் கவிதைகளிலும் மென்மையான சொற்களையே பயன்படுத்துகிறார்.

இயற்கை, மனிதநேயம், ஆன்மீகம், தத்துவம் ஆகியன இவரது மொழியில் சொற்சித்திரமாக வெளிப்படுகின்றன. வீணா, கிரந்தி, பல்லவ், குஞ்சன் என்பன இவரின் ஆரம்பகாலக் கவிதைகளாகும். கலையும் கிழட்டு சந்திரனும் எனும் புகழ்வாய்ந்த படைப்பிற்குச் சோவியத்

யுனியன் விருது கிடைத்தது. வாழ்க்கையின் எதார்த்தத்தை நிலவும் மேகமும் ஒன்றை ஒன்று மறைத்துக்கொள்ளும் போக்குவழிக் காட்சிப்படுத்துவதைக் கீழ்வரும் அடிகளில் காணலாம்.

இன்ப துண்பங்களின் இனிய சேர்க்கையால் வாழ்வு நிறைவ பெற்றும்.

மீண்டும் மேகத்தில் மறையட்டும் சந்திரன் மீண்டும் சந்திரனால் மேகம் மறையட்டும். இது கருக்கல் மங்களின் முற்றம் கூடல் பிரிவின் ஆவிங்களம்.

நகையும் அழுகையும் கலந்த முகம் இதுவே மனித வாழ்வு.

மகாதேவிவர்மா

இந்தி என்ற பெருங்கோயிலின் சரஸ்வதி என நிராலாவால் புகழப்பெற்ற மகாதேவி வர்மா வாழ்ந்ததும் அலகாபாத்தில்தான். 1907 இல் பிறந்த இக்கவிதாயினி, இந்தி இலக்கியவானின் துருவநட்சத்திரம்; வேதனையின் பாடசி; இக்கால மீரா எனப் போற்றப்படுவார். 1982 இல் ஞானபீட விருது பெற்ற இவர், பெண்கல்விக்காக நிறுவிய 'பிரயாக் மஹிலா வித்யா பீடம்' இன்று நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகமாகத் திகழ்கிறது.

சமூகச் சீர்திருத்தம், பெண்ணியப் புனைவு, எளிய மக்களின் துயர்துடைக்கச் செய்யும் பார்வை ஆகியன இவர் கவிதைகளின் பாடுபொருள்களாயின. கவிதையில் இனிய சொற்களைப் பயன்படுத்தும் இவர் உரைநடையில் செம்மாந்த சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார். பெளத்த சமயத் தாக்கம் பெற்றவர். மகாத்மா காந்தியின் தூண்டு தலினால் மக்கள் சேவையில் ஈடுபட்டவர்.

நீஹார், ரஷ்மி, நீரஜா, தீபசிகா என்பவை இவர்தம் கவிதை நூல்களாகும். ஸ்மிருதி கீ ரேகாயேன் (நினைவின் ரேகைகள்) அதீத் கேசலச்சித்ர (இறந்தகால வாழ்க்கைச்

சித்திரங்கள்) இவரது உரைநடை எழுத்துக்கள்.

உன்னை நான் வேதனையில் கண்டு கொண்டேன்
உன்னில் நான் தேடுவேன் வேதனையை
என்று இசைக்கும் இக்கவிஞர் இன்னோர்
இடத்தில் குழறுகிறார்.

ஜீவாத்மா என்னும் பறவை நாயகனுடன்
சேரத் துடிக்கிறது. உயிர்முச்சை உடலின்
சவர்கள் தடுக்கின்றன.

ஏன் என்னைப் பறக்கவிடாமல்
என் நெஞ்சின் சுவர்களாகி
என் மூச்சைச் சுழந்துள்ளாய்...

இங்கு ஆன் மீகம் இழையோடக் காண்கின்றோம்.

இந்தி மொழியில் தற்காலத்திலும் நல்ல கவிதைகள் வெளிவருகின்றன. ஆயினும் அவற்றில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் 30 - 60 களில் தோன்றிய கவிதைகளின் ஆழம் காணப்படுவதில்லை. இன்ன எல்களும் இடர்ப்பாடுகளும் சுதிராடும் காலத்தில்தான் உயிரும் ஊனும் உருகிக் கவிதையாக முகிழுக்கின்றனவோ? ■

நால் அறிமுகம் படைப்புக் குழுமம்

தகர்க்கலைாக் கவிதைப் பாலம்..

நால் :

என் தெருவில் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாலம்

நூலாசிரியர்: கோ. முநீதரன்

அணிந்துரை: வேதம்புதீது கண்ணன்

அட்டைப்படம்: ரவி பேலட்

MDT னுட அறிவின் நீட்சி காலத்தின் கைகளில் கணினியை ஒப்படைத்தது போல இலக்கியத்தின் புரட்சி கவிஞர்களின் கருக்களில் புதுக்கவிதைகளைப் பிரசவித்தது. அதிலும் படைப்பாளி கோ. முநீதரன் அவர்கள் வாழ்வியல் வரிகளைத் தனக்குள்ளிருந்தே தரவிற்கக்கம் செய்துகொள்ளும் புதுவகை கவிதைக்கணினியை உருவாக்கி அதை வாசிப்பவரின் கைகளில் ஆயுள் ரேகையாக அணைக்கட்டினார். பின்பு அதில் பொங்கிவரும் மென்பொருள் வெள்ளத்தைத் தன் தெரு வழியாகப் பயணிக்கப் பாதை அமைத்தார். வேடிக்கைப் பார்க்க வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாலம் கட்டினார். கடைசியாக அதற்கு "என் தெருவில் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாலம்" என்று பெயர் வைத்தார். இப்போது பொதுமக்கள் பயணத்திற்காகப் படைப்புக் குழுமம் பெருமையோடு திறந்து வைக்கிறது இப்பாலத்தை.

ஓப்பீடு செய்ய இயலாதபடி கவிதையின் படிமங்களைக் காலக்கண்ணாடியின் வழியே காட்டுகிறார். அதில் பார்ப்பவரின் பிம்பங்களைப் பிரதிபலிக்க வைக்காமல் இந்தச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கச் செய்து மாயக்கண்ணாடியாக்குகிறார். எல்லோருக்கும் எளிதில் புரியும் எதார்த்தத்தை இயல்பாக எடுத்துச் சொல்வதே இவரது கவிதைகள். சென்னையை வசிப்பிடமாகக்

கொண்ட பொறியாளரான இவருக்கு இது முதல் தொகுப்பு. மேலும் படைப்புக் குழுமத்தால் கவிச்சுடர் விருதும் பெற்றவர்.

தாய்வழி மும்மொழிக் கவிதைகள்..

நால்: அஞ்சல மவன்

நூலாசிரியர்: கட்டாரி

அணிந்துரை: ஆண்டன் பெனி

மலையாள மொழிபெயர்ப்பு: ஜி ராஜன்

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு: கருணாநிதி ஷண்முகம்

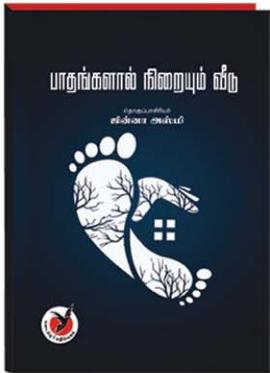
அட்டைப்படம்: கமல் காளிதாஸ்

காலத்தின் பிரதியை நம் கைகளில் தர வல்லமைப் படைத்த ஒரே ஆக்மா தாய். அவள் அன்பின் அரவணைத்தலின் ஆரோகணம்... இப்படி வாழ்வின் ஓவ்வொரு கணமும், பிறப்பின் தொடக்கம் முதல் பிரிவின் முடிவு வரை நேரடியாகவோ நினைவுகளாகவோ நீக்கமற நிறைந்திருப்பது அதே தாய் மட்டுமே. அப்படிப்பட்ட தாயின் நினைவைலக்கணைத் தன் நெகிழிவைலகளோடு கைக்கோர்த்து, பெரும் தங்களையும் பிரிவின் வதங்களையும் அதனுடன் கொஞ்சம் சேர்த்து "அஞ்சல மவன்" எனும் நூலை உருவாக்கி இருக்கிறார் படைப்பாளி கட்டாரி அவர்கள். அன்னையின் சிறப்பைப் பேசும் இந்த நால் முதல்முறையாக மும்மொழித்(தமிழ், மலையாளம் மற்றும் ஆங்கிலம்) தொகுப்பாக வெளியிடப்படுகிறது.

எத்தனையோ வகைமைகள் உள்ளடக்கிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் வட்டார மொழி வகைமைக்கு இன்றுவரை தனியிடம் உண்டு. அதிலும் தனித்துவமிக்கதாக எழுதும் ஒருசிலரில் தனக்கெனத் தனியிடத்தைத் தக்கவைத்துக்

கொண்டவர் படைப்பாளி கூட்டாரி அவர்கள். பட்டுக்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள பேராவூரனியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட மருந்தாக்கியல் பேராசிரியரான இவருக்கு இது இரண்டாவது தொகுப்பு. மேலும் தனது முதல் தொகுப்பான "முதுகெலும்பி" நாலுக்குப் படைப்புக் குழுமத்தால் வருடத்தோறும் வழங்கப்படும் இலக்கிய விருதும் 2017 இல் பெற்றவர்.

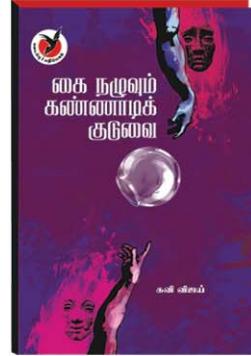

கவிதகளால் நிறையும் உலகம்

நால்: பாதங்களால் நிறையும் வீடு
தொகுப்பு: கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டிக் கவிதகள்
தொகுப்பாசிரியர்: ஜின்னா அஸ்மி வாழ்த்துரை: கலாப்ரியா
அட்டைப்படம்: கமல் காளிதாஸ்

எல்லா உயிர்களுக்கும் இந்த உலகமே ஒரு வீடு, வீடுகளே இல்லாத உயிர்களுக்கும்கூட. அதில் கருவறை தொடங்கிக் கல்லறை வரை பாதங்களால் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் வீடுகள் எத்தனை எத்தனையோ... அதில் எங்கெல்லாம் எப்படியெல்லாம் நம் பாதச் சுவடுகளைப் பதித்தோம் எனப் "பாதங்களால் நிறையும் வீடு" என்ற தலைப்பின்கீழ்ப் போட்டிக்களம் அமைத்து எழுதக்கேட்டது படைப்புக்குமும். அதன் முத்தாய்ப்பான கவிதகளின் தொகுப்பே இந்தக் கணத்தில் உங்களின் மனதில் நிறைந்து கொண்டிருக்கும் இந்த வீடு.

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டியாகப் படைப்புக் குழுமத்தில் நடத்திய "பாதங்களால் நிறையும் வீடு" எனும் கவிதைப் போட்டியின் கவிதைகள் தொகுப்பே இந்நால்.

கறுவிதைகள்..

நால்: கை நமுவும் கண்ணாடிக் குடுவை
நாலாசிரியர்: கவி விஜய்
அணிந்துரை: மு.முருகேஷ்
ஆய்வுரை: முனைவர் ம.ரமேஷ்
அட்டைப்படம்: ரவி பேலை

ஆதிக்காலம் தொட்டே சுருங்கச் சொல்லிப் பெரிய பொருள் தரும்படி இலக்கியங்கள் படைப்பது தமிழின் சிறப்பாக இருந்துவருகிறது. இரு வரிகளில் எடுத்துச் சொன்ன திருக்குறளும் ஒரே வரியில் உரக்கச் சொன்ன ஆத்திச்சுடியும் வாழ்வியல் நெறிகளை இரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொல்லி வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட இலக்கியங்களுக்குச் சான்று. ஐப்பானிய வைக்கூ, லிமரைக்கூ போன்ற குறும்பாக்கள் வகைமைகள் பிறமொழி களிலிருந்து தமிழுக்கு வந்திருந்தாலும் அவற்றை நம் தமிழ்மொழியின் தொடர்ச்சியாகவே படைப்பாளிகள் கருதியதால் மிக எனிதாக அவர்களை இன்று ஆக்கிரமித்துக்கொண்டன. இப்படிப்பட்ட ஆதிச்சரித்திரத்தின் நீட்சியாக வளர்ந்துவரும் குறும்பாக்களை உருவாக்குவதிலும் வெளிக்கொணர்வதிலும் படைப்புக் குழுமம் தன்முனைப்போடு இயங்கிவருகிறது.

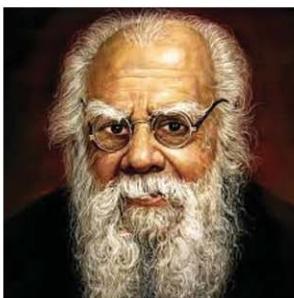
அதன் உந்துதலே இக் "கை நமுவும் கண்ணாடிக் குடுவை" தொகுப்பு. இயற்கையையும் இன்றைய சூழலையும் வாழ்வியலும் அழகியலும் இணைத்துச் சொல்வது போலத் தன் குறும்பாக்களால் சிலாகிக்க வைத்திருக்கிறார் படைப்பாளி கவி விஜய். சேத்துப்பட்டை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட, 'முதுநிலை வணிக நிர்வாகம்' பட்டதாரியான இவர் தனியார் நிறுவன மொன்றில் கிளை மேலாளராகப் பணிபுரிகிறார். இவர் காற்றில் வீசும் கவியைக் குறுவிதைகளாகத் தூவிச் சென்றதை இக் கண்ணாடிக் குடுவை வழியே வாசிப்பவரும் காணமுடியும். ■

பொரியார் மொழிகள்

- தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் என்பவை தமிழோயாகும். மலைநாட்டுப் பகுதியில் பேசும் தமிழ் மலையாளம் என்றும், கர்நாடகப் பகுதியில் பேசப்பெறும் தமிழ் கன்னடம் எனவும்பெறுகின்றது. ஆந்திரப் பகுதியில் பேசப்பெறும் தமிழ் தெலுங்கு எனப்படுகிறது. இந்த நால்வரும் பேசுவது தமிழ்தான்.

நாலு இடத்தில் பேசப்பெறுவதால் நான்கு பெயரில் வழங்குகிறதேயொழிய நாலிடங்களிலும் பேசப்பெறுவது தமிழ் ஒன்று தான். நாலும் ஒன்றிலிருந்து உண்டானவை என்று எண்ணுவது தவறு. ஒன்று தான் நமது அறியாமையால் நாலாகக் கருதப் பெற்றுவருகிறது. இதனை மெய்ப்பித்துக்காட்ட என்னால் முடியும்.

- மொழி உணர்ச்சி இல்லாதவர் கருக்கு நாட்டு உணர்ச்சியோ நாட்டு நினைவோ எப்படி வரும்? நம் பிற்காலச் சந்ததிக்காவது சிறிது நாட்டு உணர்ச்சி ஏற்படும்படிச் செய்யவேண்டுமானாலும் மொழி உணர்ச்சி சிறிதாவது இருந்தால்தான் முடியும். அன்றியும், சமுதாய இன உணர்ச்சி சிறிதாவது இருக்கவேண்டுமானாலும் மொழி உணர்ச்சி இருந்தால்தான் முடியும்.

- தலைவனாக வருபவன் பொதுமக்கள் அத்தனைப் பேர்களின் விருப்பத்தையும் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படக் கூடாது. அது முடியாத காரியம் என்பதோடு அது தேவையற்றதும் ஆகும். மற்றவர்கள் குறைக்குறிஹார்கள் என்பதற்காக லட்சியம் செய்யவேண்டியதில்லை. தனக்குச் சரியென்று

பட்டதைத் துணிவுடன் செய்யவேண்டியதே முறையாகும்.

- முன்னோர்கள் கூறியது என்றோ முன்னோர் செய்தது என்றோ எதையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளாதீர்கள்! நெருப்பென்பதே என்ன வென்று தெரியாத காலத்தில் சிக்கிமுக்கிக் கற்களால் நெருப்பை உண்டாக்கியவன்.. அந்தக் காலத்துக் கடவுள்தான், அந்தக் காலத்து எடிசன்தான். அதைவிட மேலான வத்திப்பெட்டி வந்தபிற்கு எவனாவது சிக்கிமுக்கிக் கல்லைத் தேடிக்கொண்டு திரிவானா நெருப்பு உண்டாக? அப்படித் திரிந்தால் அவனைப் பைத்தியக்காரன் என்றல்லவா உலகம் மதிக்கும்?

- நரக வாழ்வாயிருந்தாலும் அங்கு நான் மனிதனாக மதிக்கப்படு வேனாகி ஸ் அவ்வாழ் வே இப்புலோக வாழ் வை விட மேலென்று கருதுவேன். நரகவாழ்வு மட்டுமல்ல.. அதைவிடப் பல கொடிய கஷ்டங்களை அனுபவிக்க நேரும் இடமானாலும் அவ்விடத்தில் நான் மனிதனாக மதிக்கப்பெறுவேன் என்றால் அவ்வாழ்வே இவ்விழிச்சாதி வாழ்வைவிடச் சுகமான வாழ்வு என்று கருதுவேன்.

- நமக்கு முன் வாழ்ந்தவன் எவனாக இருந்தாலும், குருவாக இருந்தாலும், மதத்தலைவனாக இருந்தாலும், மற்றவனாக இருந்தாலும் அவன் கருத்துக்களை அப்படியே ஏற்கக்கூடாது. அவன் கருத்துக்கள் எவ்வளவு உயர்ந்தனவாக இருந்தாலும் அதனை நம் அறிவைக் கொண்டு சிந்தித்து அவை தற்காலத்திற்கு ஏற்றதா என்று பார்த்து ஏற்கவேண்டும்.

எங்கள் நெஞ்சில் இமர்ந்தவன் சுகன்!

ஏனது முதல் கவிதையை அச்சில் கொண்டுவந்த இதழாசிரியர், கவிஞர் சுகன். எனது நண்பரும் என் அப்பாவின் மாணவருமான அப்யாறு ச. புசுமேந்தி மூலமாகத் தஞ்சை இலக்கிய அன்பர் களைச் சந்திக்கின்ற வாய்ப்பைப் பெற்றேன். '80களில் தஞ்சை, தமிழ்த்தாய் இலக்கியப் பேரவையில் இணைந்த அன்று அப்யா ஜோதிராமலிங்கம், அண்ணன் வெற்றிப்பேரொளி, வல்லம் தாஜ்பால், ஜெகன் போன்ற இலக்கிய அன்பர்களோடு சுகன் அறிமுகமானார். களப்பணி யாற்றுவதில் சுகனைப் பார்த்து நான் வியந்ததுண்டு.

இலக்கியப் பேரவையில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் தன்னையே ஒரு தனித்த இயக்கமாக மாற்றிக்கொண்டவர். அதற்குக் கேட்யமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டதுதான் 'சுகன்' இலக்கிய இதழ். கையெழுத்துப் பத்திரிகைக்காக உருவெடுத்து, ஸ்கைலோஸ்டைல் என்று சொல்லப்பட்ட நகல் பிரதிகளைக்

கொண்டு கவிதை இதழாக மலர்ந்தது சுகன்.

முதல் இதழிலேயே எங்களைப் போன்ற நண்பர்களின் படைப்புகளை வெளிக் கொண்டு வந்தார். அவ்வகையில் எனது கவிதையை அச்சில் கொண்டுவந்ததும் சுகன்தான். அஞ்சலட்டை அளவில் வெளிவந்த சுகன் தடையின்றி வந்தது. தஞ்சை மாவட்டம் மட்டுமல்லாது பிற மாவட்டக் கவிஞர்களின் கவிதைகளுக்கும் அடித்தளமிட்டுக் கொடுத்தது சுகன் என்றால் அது மிகையில்லை.

எழுதத் துடிக்கும் அனைவரின் படைப்புகளையும் கவனித்து அச்சிடுவதில் அண்ணன் வெற்றி பேரெராளி சுகனுக்காகத் தன் மிகுதியான நேரத்தைச் செலவிட்டார். சிறுபத்திரிக்கைகளுக்கு வலுசேர்த்து என்றும் அதன் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்து தமிழகத்தின் பல இலக்கிய ஆளுமைகளைச் சுகன் இதழின் விழாக்களில் பங்கேற்கச் செய்ததன் மூலம் சுகனைத் தமிழகத்தில் பரவலாக்கினார்.

ஆனால்...

சுகனின் முகத்தில் ஏதோ சொல்லமுடியாத ஒரு துயர ரேகையை நான் கண்டேன். அது பயணக் களைப்பாக இருக்கும் என்றுதான் அன்று நினைத்தேன். மரணத்தின் ரேகை என்று நான் கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை.

எனது முதல் கவிதையை அச்சில் கொண்டுவந்த சுகனுக்காக... 'தகவு' மின்னிதழில் முதல்முறையாக 'சுகன்' பற்றிய எனது பதிவு.

2010 செப்டம்பர் மாதத்தில் இறுதி சந்திப்பு சுகனோடு.

2018 செப்டம்பர் மாதத்தில் சுகன் பற்றிய கட்டுரை எனது பதிவாக.. என்று ஒப்பீடுகூட என்னைச் சிலிர்க்க வைக்கிறது.

பன்முகப் பாவலனே

தமிழ் புகழும் தஞ்சை சுகனே உன் எண்ணங்களின் வேர்களைப் பதியவைத்து

செயல்களின் மலர்களை

நுகரவைத்து

பல நாறு கவிஞர்களை

அறிமுகம் செய்து வைத்தாய்
சிற்றிதழும்

கருத்துக்களில் பேரிதழாக மாறிப்போனது
உன் காலத்தில்தான்

வணிகத்தில் சிற்றேடு உன்னைக்
கலங்க வைத்தபோதும்...

கண்ணீரையும் கருத்துக்களாக்கியவன் நீ
அன்று தஞ்சையில் வென்றவன் என்றும்
எங்கள் நெஞ்சில் அமர்ந்தவன்
சுகனே...

உன் வாழ்க்கையில் அர்த்தமுண்டு

சிற்றிதழுகளில் உன்
ரத்தமுண்டு

எப்போதும் உந்தன் மேல் எங்களுக்குப்
பித்தமுண்டு

நின் புகழ் வாழ்க்.. வாழ்க்.. வாழ்கவே! ■

இலக்கிய ஆளுமைகளில் ஆர்ப்பாட்ட மில்லாப் படைப்பாளி எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் அப்யாவின் பாராட்டைப் பெற்றதோடல்லாமல், தன் படைப்புகளை அவ்வப்போது சுகன் இதழில் எழுதிவந்தார். தனது முதல் கடமை சுகன் என்றே வாழ்ந்தவர். சௌந்தர சுகன், சுந்தர சுகன் என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டு வெளிவந்தாலும் இன்றைக்கும் சுகன் என்பதே பலரின் மனதில் தெத்துள்ள பெயராகும்.

இன்று சுகன் மரணத்தை ருசிக்காமலிருந்தால் இனையதனத்தில் பல நாறு கவிஞர்களைத் தமிழ்க்கறும் நல்லுலகுக்கு அறிமுகம் செய்து புகழ் உச்சியில் நம்மை வியக்க வைத்திருப்பார் என்பதில் இருவேறு கருத்துக்கள் இருக்கமுடியாது.

கல் லூ ரி ப் படி ப்பு முடிந்தது ம் பணிநிமித்தமாகப் பலரும் பிரிந்தது போல நானும் எட்டு ஆண்டுகள் தஞ்சை இலக்கிய அன்பர்களைச் சந்திக்கின்ற வாய்ப்பை நழுவவிட்டேன். ஆனால் அவ்வப்போது தொடர்பிலிருந்தேன்.

அண்ணன் வெற்றிப்பேரோளி அவர்கள் ஒருநாள் என்னை அலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு முங்காரி இதழ் ஆசிரியர் கோவை குன்றம் மு இராமரத்னம் அவர்களின் 80வது பிறந்தநாள் விழாவிற்குச் சுகனுடன் கோவை வருகிறேன் என்றார். நானும் அவ்விழாவின் கவியரங்கில் பங்கேற்க இருந்தேன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மிக நீண்ட வருடங்களுக்குப் பிறகு சுகனைப் பார்க்கப் போகிறேன் என்ற ஆவல் என்னை உந்தித் தள்ளியது.

12.9.2010 அன்று மாலை கவிஞர் சுகன் அவர்களைச் சந்தித்தது மகிழ்ச்சியில் தினைக்க வைத்தது. பல நினைவுகளை நானும் அவரும் பகிர்ந்துகொண்டோம். இயல்பான அவரின் சலனமில்லாப் பேச்சும், மாறாத புன்னகையும் '80 களில் பார்த்த, பழகிய, இலக்கிய விழாக்களில் சந்தித்து அளவளாவிய அதே சுகனை மீண்டும் பார்க்க, பேச அமைந்த அந்நாளை என்னால் மறக்க இயலாது.

உயர்த்தியது தமிழ்!

த பாய்மொழியில் பேசுவதைத்
தரக்குறைவாகக் கருதும் மனநோய்
நாகரீகம் என்ற புணப்பெயரில் தமிழர்
களைப் பிடித்துள்ள காலத்தில் தமிழ் கற்க
முடிவெடுத்தவரைத் தற்கொலைக்குத்
தயாரானவராய்க் கருதிப் பரிதாபம்
கொள்வதும், பரிகாசம் செய்வதும்
ஆச்சரியமில்லை. தமிழ் முதுகலை படிக்க
நான் முடிவெடுத்தபோது இனக்கமான
இதயங்களின் இரங்கலையும் பொறுப்
புணர்த்தும் பெரியோர்களின(?) புத்தி
மதிகளையும் நுகர்வுக் கலாச்சார
நுக்கத்திடியில் சிக்கியவர்களின்
நுண்ணறிவுக் கருத்துக்களையும்(?)
அறிவாளிகள் எனப்படுவோரின்
அதிருப்தியையும் குடும்பத்தில் பெரும்
பான்மையோரின் கோபங்களையும்
சாபங்களையும் தாண்டியபிறகே தமிழ்

என்னும் திசைநோக்கிச் சிறகடி க்க
முடிந்தது.

தமிழூப் படித்தால் தகுதி கிடைக்காது, வாழ்வின் தரம் உயராது, வேலை கிடைக்காது, சமூகம் மதிக்காது, ஆனாலே இருக்காது, அதிகாரம் கிடைக்காது என ஏராளமான அவற்றுமிக்கைகளின் ஆழிப் பேரலைகளில் தமிழ்க்கல்வி அடிப்பட்டு, சிறைப்பட்டுக் கிடக்கிறது. இவை அனைத்தையும் பொய்யாக்கி, அருந்தமிழ் கற்றால் அவனியில் உயரலாம் என்ற நம்பிக்கையைச் சமகால உள்ளங்களில் கல்வெட்டாய் எழுதுதற்கு இறைவன் எனக்களித்த வாய்ப்பாகவே தமிழூப் கருதுகிறேன்.

முதன்முறையாகச் சலுகி அரேபியாவின் தலைநகரான ரியாத்திற்குச் சென்று உலகை வெல்லும் உன்னத வழிகள் என்ற

தலைப்பில் அங்குள்ள தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய விழாவில் சிறப்பு விருந்தினராகப் பங்கேற்று உரையாற்றும் வாய்ப்பு கிடைத்தபோது 'எந்த நாட்டிற்கு என் தந்தை ஒரு சாதாரணக் கூலித் தொழிலாளியாகப் பணியாற்ற வந்தாரோ அந்த நாட்டின் தலைநகரில் இந்தப் பெரிய அரங்கில் நடக்கும் விழாவிற்குச் சிறப்பு விருந்தினராகத் தமிழ் அழைத்துவந்துள்ளது' என்றேன் (புகழ்வென்ததும் இறைவனுக்கே).

மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற உலக இஸ்லாமிய இலக்கிய மாநாட்டின் ஓர் அமர்விற்குக் தலைமையேற்கும் அரிய வாய்ப்பு அளிக் கப்பட்டபோது, 'வாழ்வில் ஒருமுறையேனும் விமானத்தில் பறக்க ஆசைப்பட்ட எங்கள் பாவேந்தன் பாரதிதாசனுக்கு அந்த ஆசை நிறைவேறாமல் போனது. ஆனால் அவனது தமிழோடு அவனைப் பேச இந்த அரங்கிற்கு வந்துள்ளேன்', என்று குறிப்பிட்டேன்.

வாழ்வின் மீதான அரைகுறைப் பார்வையும் வெற்றி என்பது குறித்த தவறான வரையறையையும் கொண்டு மனிதன் பண்மரமாய் வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களே தாய் மொழியைக் கற்பதையும் அதன் வழியில் நிற்பதையும் அபாயச் செயல்களாகப் பார்க்கின்றனர்.

தமிழ் படிப்பதில் இருக்கும் தாழ்வுமனப் பான்மையையும் மனத்தடைகளையும் எப்படி உடைப்பது? கல்லூரிகளில் வேறெந்தப் பிரிவிலும் சேரஇயலாத வகையில் மிகக் குறைந்த மதிப்பெண் பெற்ற மாணவர்களின் தலையில் கட்டப்படும் பிரிவாகவே தமிழ் இருக்கின்ற தலைவிதியை எப்படி மாற்றுவது? தமிழ் கற்றவர்களுக்காக விரியும் வேலைவாய்ப்புகளும் தமிழ் படித்தவர்கள் அடையும் உயர்வுகளும் இதை ஓரளவு மாற்றலாம். திருவாரூரில் ஜார்ஜ் மழலைப் பள்ளியில் நான் சேர்க்கப்பட்ட காலத்தில் (1980) மழலைப்பள்ளிப் பாடங்களும் பாடல்களும் தமிழிலேயே இருந்தன.

**"சோறிருக்குது சுகமிருக்குது
சோழ நாட்டிலே**

முத்திருக்குது சொத்திருக்குது
பாண்டிய நாட்டிலே
வளமிருக்குது நலமிருக்குது
சேர நாட்டிலே
அருமையான ஆசிரியருள்ளார்
எங்கள் பள்ளியிலே.."

என்று கூடிப் பாடிய மழலை நினைவுகள் மனதில் கல்வெட்டுகளாய் நிற்கின்றன. இன்று மழலைப்பள்ளி என்பது தாய்தந்தையை டாடி மம்மி என்று அழைக்கப் பயிற்சி தரும் கூடங்களாகிவிட்டன.

தமிழை மறக்கவும் வெறுக்கவும் அந்தியப் படுத்தவுமான ஆயத்தப் பணிகளை மழலைப் பள்ளியே தொடங்கிவிடுகிறது. இங்கிலீஷ் மீடியப் பெருமையோடு வளர்க்கப்படும் பெரும் பான்மையான தமிழ்ப்பிள்ளைகள் தாய் மொழியாம் தமிழை நேசிக்கும் மொழியாக வாசிக்கும் அறிவாக சுவாசிக்கும் உணர்வாக எப்படிக் கருதுவார்கள்?

நான் பயின்ற கல்வி நிலையங்கள் படாடோபம் மிகக் பணக்காரக் கல்வி நிலையங்கள் அல்ல. ஆனால் பண்பாட்டுச் செழுமை மிக்கவை, ஒழுக்கம் வளர்ப்பவை. மோசஸ் நடுநிலைப்பள்ளியில் நீலாவதி (ஐந்றாம் வகுப்பு), மகாலெட்சுமி (இரண்டாம் வகுப்பு), ஆனந்தவள்ளி (மூன்றாம் வகுப்பு), யோகம் (நான்காம் வகுப்பு), பாப்பாத்தி (ஐந்தாம் வகுப்பு), பேரி (ஆறாம் வகுப்பு), சாவித்திரி (எழாம் வகுப்பு), ச.கமலா கிறிஸ்டி கிரேஸ் (எட்டாம் வகுப்பு) மற்றும் விசாலெட்சுமி, சாரதா, மங்களம், மேரி என ஆசிரியப் பெருமக்கள் பாச உணர்வோடு தமிழிலேயே அறிவுட்டினர். அதனோடு ஒழுக்கத்தையும் பண்பாட்டையும் கலந்து உடைப்பினர். இருமாத காலம் ஆக்காரில் உள்ள ஓரியண்டல் உயர்நிலைப்பள்ளியில் படிக்கநேர்ந்தது. அங்கே நாடறிந்த நாவலரான சிவசங்கரன் என்னைத் தனது செல்ல மாணவனாக நடத்தித் தெந்தமிழையும் நடத்துவார். நான் பயின்ற ஆளர் வ.சோ. ஆண்கள் மேல்நிலைப்பள்ளி முத்தமிழ்ரிஞர் கலைஞர் படித்த பள்ளி. அந்தப் பள்ளியில் வாய்ப்புகள் அன்னைத்தமிழை எனக்கு

ஆருயிராக்கின். பல திசைக் கண்களும் அப்போது என்னைப் பாசமாய் நோக்கின.

வ.சோ.ஆண்கள் மேல்நிலைப்பள்ளியில் ஒன் பதாம் வகுப்பு சேர்ந்தபோது தமிழாசிரியர்கள் மட்டுமின்றிப் பிற ஆசிரியர்களும் தமிழனர்வை வளர்க்கும் வகையிலேயே பாடம் நடத்தினர். எம் வகுப்பில் எனது ஆசிரியர் டி.எஸ்.பாபுலால் சௌராஷ்டிரச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர், மதுரையைச் சார்ந்தவர். அவரது தனிப்பயிற்சிக் கூடத்தில் ஆசிரியர் சந்திரசேகரன் நடத்தும் தமிழ் என்னை ஈர்க்கும்வகையில் இருந்தது. உத்தமசீலன் ஜயாவின் சுத்த தமிழ், சோமசுந்தரம் ஜயாவின் மென்மைத் தமிழ், அப. பாலையன் ஜயாவின் அன்புத்தமிழ், யாவினும் மிகுந்த ஈர்ப்புக் கொண்டதாக நாடறிந்த நகைச்சவைத் தென்றல் புலவர், இரெசன்முகவடிவேல் ஜயா நடத்தும் அனுபவத்தமிழ். பதினொன்றாம் வகுப்பில் கவிக்கோ ஞானச்செல்வனிடம் தமிழ் கற்கும் வாய்ப்பு. கவிதைப் பட்டிமன்றம் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து கவிஞர் அண்ணாக்கண்ணன் நடுவராகவும் நான் ஓர் அணித்தலைவராகவும் மேடை ஏறினோம். முதல் அரங்கேற்றமே கவிதைப்

பட்டிமன்றமாக அமைய, அதைத் தொடர்ந்து பேச்சுப் போட்டிகள், கவிதைப் போட்டிகளில் வாங்கிக் குவித்த பரிசுகள் பள்ளியில் மாபெரும் அறிமுகத்தைத் தந்தன. மேலும் என்னைச் செம்மைப்படுத்த கையெழுத்துப் பிரதி நடத்த முடிவெடுத்தேன். என்னைப்போலவே, இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டிருந்த மாணவர் களின் திறன்களை வெளிக்கொணர கையெழுத்துப் பிரதி யே சரியான வாய்ப்பாக எனக்குத் தோன்றியது. மாதிரி இதழைத் தயாரித்து ஆசிரியர் கவிக்கோ ஞானச்செல்வனிடம் முன்னுரை வாங்கினேன். எதிர்காலத்தில் சிறந்த இதழியலாளராக வரும் அடையாளம் என் எழுத்தில் தெரிவதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். ‘இடியோசை’ என்று கையெழுத்துப் பிரதிக்குப் பெயர் வைத்தேன். அந்தப் பள்ளியில் அதற்குமன் கையெழுத்துப் பிரதி நடத்தியவர் கலைஞர் என்ற செய்தி அறிந்தபோது நெஞ்செல்லாம் தித்தித்தது. அதன்பிறகு தமிழ் என்னை வழிநடத்திய பாதைகள் அபாரமானவை, ஆர்வம் தாண்டுபவை, தமிழால் வெல்லமுடியும் என்ற நம்பிக்கையை விதைப்பவை.

- சுவடுகள் தொடரும் ■

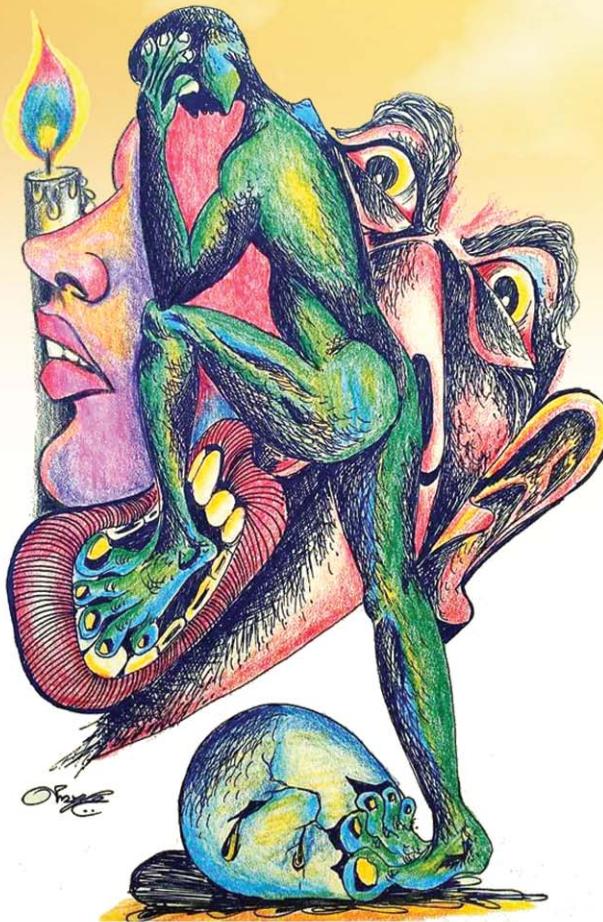

• கவி: யாழ்தன்விகா
சித்திரம்: கொ.வழவேல்

இயலாகமயின் திருப்பு

நிர்க்கதியற்ற வானத்தின் மீது வீசப்படும் ஒரு சொல்
சாத்தான்களால் தீட்டமிட்டு
ஏவப்படும் வன்முறை
குற்றவாளிகள் வாசிக்கும்
தீர்ப்பின் நகல்
இடைவெளியற்ற மௌனங்களுள்
புதைந்திருக்கும் கலவரம்
தொலைந்துபோக வைக்கப்பட்ட
சமாதானத்திற்கான புறா
எதிர்ச்சொற்களற்ற கேள்விகளுக்கான
புதிய உத்தி
மென்று கொண்டிருக்கக்கூடிய
வெற்றுப்பற்களின்
மேலாடிக்கொண்டிருக்கும் ஒலி
எதையோ குறி வைத்து இயங்கக்கூடிய அமானுஷ்யம்
நீல மலர்களைச் சூடிக்கொண்டிருக்கும் மங்களம்
குழந்தைமயின் நேரதீர் வாசம்
இருளை மட்டுமே வீசிக்கொண்டிருக்கக்கூடிய சூரியன்
வேரின் நுனியிலிருந்து கருகத் தொடாங்கியிருக்கும் அதீத
அன்பு
பிம்பங்களை நிறுத்திப் பேச்செய்யும் அரூபம்
நம்பிக்கைகளைத் தூக்கில் ஏற்றிக் கொல்லும் ரசவாதம்
மிருகப்பிசியுடன் காத்திருத்தலுக்குக் கீடைக்கும் அசரீரி
மேய்ப்பன் மறந்துபோன ஆடுகளின் வலசை
எதுவொன்றிலும் சேராது இப்படி வாழ்ந்திருக்கிறேன்
இயலாமையின் இருப்பிற்குள்
ஆனாலும்
என்னை அடையாளம் காட்டுமிடம் எதிலும் என்னைக்
காணாது போய்விடும் உன் அன்பிற்கு
நான் எதுவுமாக இல்லை இப்போது.

நூல் அறிமுகம் படைப்புக் குழுமம்

காதல் என்னும் ஆதி மந்திரம்

நூல்: கடவுள் மறந்த கடவுச்சொல்

- கஸல் கவிதைகள் -

நூலாசிரியர்: ஜின்னா அஸ்மி

அணிந்துரை: ஈரோடு தமிழ்னபன்

ஆய்வுரை: முகமது பாட்சா

அட்டைப்படம்: கமல் காளிதாஸ்

இப்பிரபஞ்சம் தோன்றிய நாள் முதல் தினை வேறுபாடின்றித் தலைமுறை கள் தமக்குள்ளாகவே அல்லது காரணிகளால் உந்தப்பட்டோ தம்மைக் காலத்திற்கேற்றவாறு நவீனப்படுத்திக்கொள்கிறது என்னும் காதல் மட்டும் அப்படியே அதன் ஈர்ப்பும் ஆழமும் குறையாது மரபுகளில் கடத்தி வரப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. காதல், உலகைத் தன் ஆளுமைக்குள்ளவைத்திருக்கும் ஆதி மந்திரம். அதனைத் தன் சிறுகவிதைகளால் இன்னும் மெருகேற்றி இருக்கிறது இக் "கடவுள் மறந்த கடவுச்சொல்". புதுக்கவிதை, நவீனம், பின்நவீனம், வைக்கு போன்ற வகைமைகளின் வரிசையில் கஸல் கவிதைகளை உள்ளடக்கிய இப்புத்தகத்தினைத் தனது பெருமைக்குரிய வெளியீடாகத் தருகிறது படைப்புக் குழுமம். படைப்பாளி ஜின்னா அவர்களால் இக்கடவுச்சொல் வெளிப் படையாகவே சொல்லப் பட்டிருப்பதால் வாசிப்பவர்கள் எழு எழுக் காதலில் விழுவது திண்ணைம்.

படைப்பாளி ஜின்னா அஸ்மி அவர்கள் கடலூரைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்டவர். தற்போது பெங்களூரு மாநகரத்தில் உள்ள ஒரு பன்னாட்டு நிறுவனத்தில் கணினித் துறையில் பணி செய்பவர். அவர் நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு தன் இரண்டாவது தொகுப்பாக இக்கடவுச்சொல்லைக் காணத் தருகிறார். இருபதாண்டு கால இடைவெளியில் சற்றும் குன்றாமல் இன்னும் இளமையோடே வெள்ளைக்

காகிதத்தில் வண்ணம் தெளித்துக்கொண்டே வந்திருக்கிறது இவரின் எழுத்துக்கள்.

நாள்கு விழிகளின் ஆலாபனை

நூல்: வெட்கச் சலனம்

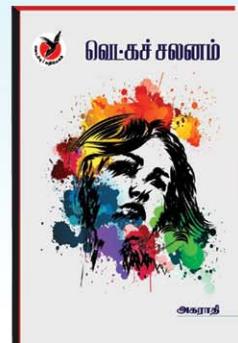
நூலாசிரியர்: அகராதி

அணிந்துரை: பிருந்தா சாரதி

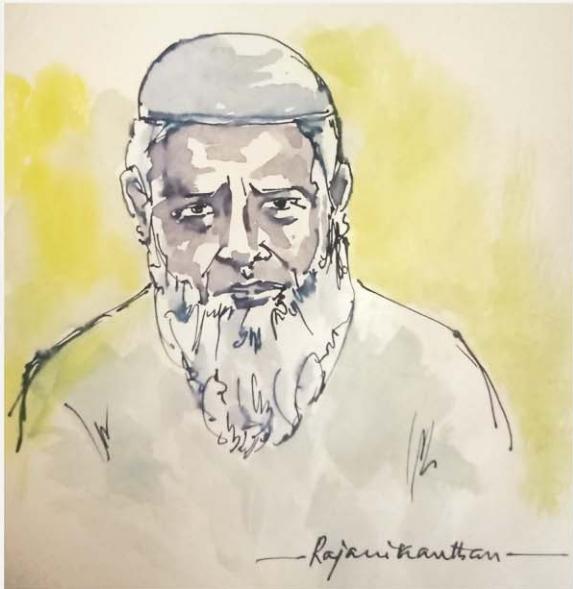
அட்டைப்படம்: கமல் காளிதாஸ்

காதலென்பது உயிருட்டப்பட்ட ஒரு பொருள். அதன் மொழியாத வார்த்தைகளை எழும் பகிராத அன்றைப் பூமியில் ஒளிபெயர்த்துக் கொண்டிருக்கும் நான்கு விழிகளின் ஆலாபனையே கவிதைகளாக உருமாற்றும் கொள்ளும். இதில் எந்த இரு விழிகள் வரிகள் வழியே சிறுகளைத் தருகிறதோ மற்ற இரு விழிகள் அந்த சிறைக்கப் பற்றியே ஒருமிராக யுகம் தாண்டும். இப்படியாக யுகம் தாண்டும் பொழுதில் நிகழும் உணர்வுக் குவியல்களை ஒன்று திரட்டி ஒரு தொகுப்பாக வெளிவருவதே இந்த "வெட்கச் சலனம்". எந்தக் காலக்ட்டத்திலும் காதல் மொழிகளை ஏற்படில் இந்தச் சமூகம் பல்வேறு நிலைப்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தாலும் எழுத்து வடிவில் எப்போதுமே அதை ரசித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. அதிலும் ஒரு பெண் அதை முன்மொழியும்போது அது இன்னும் கூர்ந்து கவனிக்கப்படுகிறது.

படைப்பாளி "அகராதி" அவர்கள் தன் குடும்பத்தைக் கண்கள் மூலம் உருகி வழியும் இவ்வுலகைப் பார்க்கிறார். அதிலும் தான் பார்க்கும் அனைத்திலுமே காதல் இருப்பதாக நினைக்கிறார். அவ்வாறு நினைக்கும்போது வந்து விழும் வார்த்தைகளை குடு குறையாமல் சேகரித்து கவிதைகளாய் வார்த்தெடுத்திருக்கிறார். இப்படியாக வார்த்தெடுக்கப்பட்டவைகளை ஒன்றுசேர்த்து வடிவம் கொடுத்து நூலாக செய்திருக்கிறோம். திருச்சியை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட இவரது கவிதைகள், மனதின் உள்ளாழங்களை வெளிப்படையாக இயல்பாகச் சொல்லும் மெல்லிய உணர்வைகள். ■

பக்கீர் ஆசுர்

அவரை நாங்கள் பக்கீர் அசரத் என்றுதான் கூப்பிடுவோம். ஆனால் அவர் தொழவைக்கிற அசரத் இல்லை. பாங்கு சொல்லிப் பள்ளிவாசலைப் பராமரிக்கிற மோதினார்தான். அவரும் ஏழு வருடங்கள் ஆலிம் பட்டத்திற்குப் படித்தவர்தான். ஆனால் அசரத்தாக விருப்பம் இல்லை. அவருடனான தனிமைப் பொழுதுகளில் பலதடவை இதைக் கேட்டிருக்கிறேன். பலமாகச் சிரிப்பார். சிரிப்பு முடிந்தவுடன் தொடையை அழுத்திக் கிள்ளுவார். அது வலிக்கவே வலிக்காது. நமக்குப் பிடித்த நடிகை ஒருத்தியின் கை பட்டது போலவே இருக்கும். இதையும் கூட அவரிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். 'எந்த நடிகைடா?' இந்தக் கேள்வியையும் கிள்ளிக்கொண்டேதான் கேட்டார். 'குஷ்டு அசரத்'.

பள்ளியில் நடந்த பேச்சுப்போட்டியில் பரிசு வாங்கியபோது பரிசோடு மதரஸாவிற்கு வந்து அவரிடம் காண்பித்தேன். அந்தப் பரிசை ரொம்ப நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். பிறகு

மெதுவாக என் நெற்றியில் முத்தம் கொடுத்து விட்டுச் சொன்னார். 'அடிக்கடி கேப்பிலே என் அசரத்தாகலன்னு. இதுக்காகத்தான். உங்கிட்ட எது கூடுதலா இருக்கோ அது எங்கிட்ட சுத்தமாக் கிடையாது. எனக்குச் சுத்தமாப் பேச வராதுடா. சபையில் நின்னாலே கை காலெல்லாம் நடுங்கும். அசரத்தாயிட்டா வெள்ளிக்கிழமை ஜம்ஆவுல பேசியாகனும்ல. அதனாலதான் மோதியாயிட்டேன்'. 'இவ்வளவு தூரம் ஓதிட்டுக் கோழி அறுக்கவும், கூட்டிப் பெருக்கவும், மோட்டார் போடவும், ஜமாத் தலைவருக்குப் புழக்க வேலை பாக்கவும் அலையறமேன்னு தோனுண்டே இல்லியா பக்கீரு?'. யாருமே இல்லாமல் இருந்தால் அப்படித்தான் கூப்பிடுவேன். அந்த உரிமையை எனக்கு மட்டும் தந்திருந்தார். இந்தக் கேள்விக்கு ரொம்ப நேரம் மௌனமாக இருந்தார்.

அவர் எங்களிடம் மௌனமாய் இருப்பது ஆழர்வம். எப்போதும் சலசலத்துக்கொண்டே யிருக்கிற நீரோடை அவர். மெல்லிய குரலில் என்னைப் பார்க்காமல் கேட்டார் 'உன் வயச என்ன?' பதிமுனு 'இந்த வயசுக்கு நீ சிந்திக்கிறது ரொம்ப ஒவர். உன் அறிவுதான் உன் பலமும், பலவீனமும். பின்னாடி ரொம்பக் கவுடப்படப் போற்'. அது எச்சரிக்கை மாதிரியோ, சாபம் மாதிரியோ இல்லாமல் ஏதோ ஒரு மந்திரம் போல ஒலித்தது. எனக்குக் காரணமே இல்லாமல் கண்ணீர் வந்தது. என் கண்ணீரைப் பார்த்ததும் பதறிப்போய்விட்டார், 'டேய்.. டேய்.. பைத்தியக்காரப் பயலே. கவுடம் வரும்டா. ஆனா நீ அத குதிங்கால்ல ரொம்ப ஈஸியாத் தாண்டிப் போயிடுவ். அன்று நீண்ட நேரம் என் தலையைக் கோதிக்கொண்டிருந்தார்.

பக்கீர் அசரத் அதிகாலை நான்கு மணிக்கெல்லாம் எழுந்துவிடுவார். பள்ளி வாசலிலே அவருக்கென்று ஒரு அறை ஒதுக்கித்

சிகரெட் கூட வாங்கித் தருவார். அவர் செய் என்றோ செய்யாதே என்றோ சொல்லமாட்டார். உன் பணிவிடைகளுக்கு நான் தகுதியானவன்தான் என்பது போல் நடந்துகொள்வார். ஆனால் பேரரச் சொல்லிக் கூப்பிடாமல் 'மெளவானா' என்றுதான் இவரைக் கூப்பிடுவார். அந்தப் பரிசிலேயே பக்கீர் அசரத் குறைந்தபோவார்.

ஜஃபருல்லா மெளவானாவிற்குச் சொந்த ஊர் சித்தார். பெரும்பாலும் அவர் ஊருக்குப் போகமாட்டார். பின்னைகளோ, மனைவியோ அவரைப் பார்க்க வருவார்கள். சம்பளத்தை மணியார்டரில் அனுப்பிவிடுவார். பக்கீர் அசரத்துக்கு எந்த ஊர் என்று யாருக்கும் தெரியாது. நீடுரில் ஒதியவர் என்பது மட்டும் தெரியும். திருமண நாளன்று இரவே மனைவி பூநாகம் தீண்டிச் செத்துப் போனதாகச் சொல்லிக்கொள்வார்கள். ஒருதடவை அதையும் கேட்டேன்.. 'பூநாகத்தோட பேசறவனுக பூராம் ஒங்க ஊர்லதாண்டா இருக்கானுக் சிரித்தபடியே கடந்துவிட்டார். பல வருடங்களாக இங்குதான் இருக்கிறார். அவருடைய இன்னொரு திருமணம் குறித்து அவரோ, பிறரோ யோசிக்கவேயில்லை.

ஜஃபருல்லா மெளவானா ஊருக்குப் போயிருந்த ஒரு நாளில் அவர் தொழி வைத்தார். அன்று அதிசயமாய் நானும் கூடத் தொழிப் போயிருந்தேன். மாலை நேரத் தொழுகை. என்வாழ்வில் முதல்தடவையாக அந்தக் கட்டிடத்தை அப்போதுதான் இறையில்லமாக உணர்ந்தேன். ஒரு சிகவின் மெல்லிய மழைவையாகத் துவங்கிய அவர் குரல் சகலரையும் தன் அலகால் தூக்கிக் கொண்டு ராஜாளியாகப் பறந்துகொண்டிருந்தது. திடீரென்று அது கீழே விழுந்தது. தற்செயலாகவோ அல்லது திட்டமிட்டோ கூட அது விழுந்திருக்கலாம். விழுந்த இடம் ஒரு மயானம். மனிதர்களை மீண்டும் மழைவைகளாக்கி அது உரத்த குரலில் சிரிக்கத் தொடங்கியது. அனைவரின் உடலும் நடுங்க ஆரம்பித்தன. இரண்டு மூன்று முறையாவது அவர் குரல் உடைந்திருக்கும். ஸஜ்தா செய்வதற்காகக் குளிந்தவர் ஜந்து நிமிடம் எழவேயில்லை. பலர் தொழுகையை நட்டாற்றில் விட்டுவிட்டுத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தார்கள். சிலருக்குச் செத்துவிட்டாரோ என்ற சந்தேகம். எழுந்து போய் முக்கில் விரல் வைத்துப் பார்த்தார்கள்.

தந்திருந்தார்கள். அதை அறை என்று சொல்வது கூட ஒரு பெருந்தன்மை மட்டுமே. ஒரு பெரிய பெருச்சாளி குடைந்த பொந்து அளவிற்குத்தான் அது இருக்கும். அவர் படுத்தால் கால் கதவில் இடிக்கும். ஃபேன் கூடக் கிடையாது. பெரும் பாலும் அதற்குள் படுக்கமாட்டார். மதரசா இயங்கும் பகுதியில் உடம்பைக் கிடத்திக் கொள்வார். ஒரே ஒரு தடவை அவரோடு தூங்கியிருக்கிறேன். தலையணையெல்லாம் கிடையாது. இரண்டு கைகளைப் பின்புறமாக அண்டக் கொடுத்து நேராகக் கிடப்பார். துளி அசைவு இருக்காது. படுத்த ஒரே நிமிடத்தில் தாங்கிப்போனார். எனக்குத்தான் கொசுக்கடியில் தூக்கமே வரவில்லை. எந்த சப்தமும் இல்லாத அமைதியான தூக்கம். குழந்தைகள்தான் இப்படித் தாங்கும். அலாரமே வைக்காமல் நாலு மனிக்கு எழுந்துவிட்டார். யார் கோழி அறுக்கக் கூப்பிட்டாலும் போவார். கண்டமேனிக்கு அவரை வேலை வாங்குவார்கள். எல்லா வேலைகளையும் முகம் சுளிக்காமல் செய்வார். தலைவர் வீட்டுக்கு அடுப்பு ஏரிக்க மட்டைகளைத் தள்ளுவண்டியில் சமந்து வருவார்.

அசரத்தாக இருக்கிற மெளவிஜஃபருல்லாவுக்கும், இவருக்கும் ஊர்ச்சாப்பாடுதான். தினம் ஒரு வீடு என்று முறை வைத்துக் கொள்வார்கள். இவர்தான் கேரியரில் போய்ச்சாப்பாடு வாங்கி வருவார். சாப்பாடு தருகிற வீட்டில் கண்டிப்பாக ஏதாவது ஒரு வேலை சொல்லிவிடுவார்கள். எந்தச் சுணக்கமும் காட்டாமல் செய்வார். கல்யாணம், காதுகுத்து, மரண வீடு என்று நீஞும் அவரது பணிகளுக்கு எல்லையே இல்லை. காய்கறிக்கடை, ஈபி ஆஃபிஸ், மெட்ரிகுலேஸன் ஸ்கல் என்று அவர் கால்படாத இடமே இருக்காது. அந்த மஹல்லாவில் பிறந்த பின்னைகளின் குண்டியை மட்டும்தான் அவர் கழுவிவிடுவதில்லை. அதையும் கூடச் சொல்லி யிருந்தால் செய்திருப்பார். அந்த ஜமாஅத்தார்களின் நெஞ்சு அந்த அளவிற்குக் கல்லாகாமல் இருந்ததால் தான் அது நிகழவில்லை. இது போதாதென்று ஜஃபருல்லா மெளவிக்கு எல்லாப் பணிவிடைகளையும் இழுத்துப்போட்டுச் செய்வார். அவர் ஜட்டி உட்பட துணிகளைத் துவைப்பதிலிருந்து பாத்திரம் கழுவுவது வரை எல்லாமே இவர்தான்.

சமயங்களில் சினிமாப் பாட்டு பாடுவோம். ஒன்றிரண்டு பாட்டை அவரும் ஹம் பண்ணுவார். விதவிதமாய்க் கேள்வி கேட்போம். அவரிடம் என்ன வேணும்னாலும் கேக்கலாம். நகைச்சவையாய்ப் பதில் வரும். 'அசரத்து புள்ள எப்படி பொறக்குது?'. அலாவுதீன் தான் இதுமாதிரியான எடக்குமுட்கான கேள்விகளைக் கேட்பவன். இதற்காகவே அவன் மதரஸாவிற்கு வருகிறான். 'அல்லா தர்றான்'. 'அந்த ஸர வெங்காயமெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும். எப்படின்னு சொல்லுங்க? 'கல்யாணத்தன்னிக்குப் பால் பழம் தர்றாங்கல்லடா. அந்தப் பழத்தை நம்ம அசரத் ஓதித் தருவாரு. அத மாப்பிள்ளை பொண்ணுக்குத் தந்த உடனே வயித்தலு புள்ள உருவாகிடும். பெறகு வளரும். புத்து மாசம் கழிச்ச வெளிய வந்துரும். க்வா க்வான்னு சவுண்டோடு செய்துகாட்டுவார். 'அப்ப முதலிரவு எதுக்கு? சினிமாவுல ழ விரியுற மாதிரி காட்றாங்க. பெட்ஷீட்டைப் போத்திக்கிறாங்க. கடலை பொங்குது. குருவி முத்தங் கொடுத்துக்குது. அதெல்லாம் என்ன?' 'உங்களுக்கெல்லாம் கல்யாணமே தேவையில்லடா. பாத்ரும்லயே புள்ள பொறந்திரும்' அடித்து விரட்டிவிடுவார்.

சமயங்களில் மதரஸாவிற்கு என் நண்பன் ராஜேஷஷயும் கூட்டிட்டுப் போவேன். ஜஃப்பருல்லா மெளவானா பத்து நிமிஷம்தான் இருப்பார். பிறகு அவருக்கு ஏதாவது ஃபாத்திஹா ஒத அழைப்பு வந்துவிடும். அவர் போன உடனே ராஜேஷ் வந்துவிடுவான். ராஜேஷம் அசரத்திடம் குண்டக்க மண்டக்க எதையாவது கேட்பான். 'என் அசரத்? உங்களுக்குத்தான் சொர்க்கமா? எங்களுக்கெல்லாம் நல்லது செஞ்சாலும் நரகமாமே?' அவனை இமுத்து மடியில் போட்டுக்கொள்வார். 'இல்ல கண்ணு. அப்படியெல்லாம் இல்லை. நாளைக்கு என்ன நடக்கும்னே யாருக்கும் தெரியாது. அது எப்பவோ...' இதற்குள் அவர் குரல் தழும்பிவிடும். 'அல்லா எடுக்கிற முடிவு என்னன்னு மனுஷனால எப்புடிச் சொல்ல முடியும்? அப்படியே இருந்துச்சன்னு வை. நானும் அல்லாட்ட சொல்லிட்டு ராஜேஸோடவே நரகத்துக்கு வந்துருவேன்'.

அவர் விளையாட்டாக நடந்துகொண்டாலும் அவரிடம்தான் நாங்கள் அரபியை அட்சர

தொழுகை முடிந்ததும் பிரார்த்தனையைத் தமிழில்தான் கேட்டார். அது பிரார்த்தனையாகவே இல்லை. அவர் யாருடனோ அன்போடு சண்டை போடுவதை நாங்கள் சாட்சியாய் இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

அந்த வாரம் முழுவதும் ஊரே அவரைப் பற்றித்தான் பேசியது. ஜஃப்பருல்லா மெளவானா விடமும் போய் அவர் பெருமையை இறக்கிவைத் தார்கள். ஜஃப்பருல்லா மெளவானா இரவெல்லாம் தூங்காமல் யோசித்துவிட்டுக் காலையில் பக்கீர் அசரத்தைக் கூப்பிட்டுத் தொழுகைக்குன்னு ஒரு கண்ணியம் இருக்கு. நம்மள் அல்லா பாத்துட்டிருக்கான். அவன் முன்னாடி சம்மா நாடகம் போடக்கூடாது மெளவானா. இனிமே நான் ஊருக்குப் போனா நீங்க தொழு வைக்க வேணாம் 'சரிங்க அசரத். அந்த ஆட்டுக்குடி மறுப்பேயின்றித் தலையாட்டியது. அதற்குப் பிறகு ஒருமாதத்திற்கு ஊர் அவரிடம் புழுக்கை வேலை சொல்லத் தயங்கியது. பக்கீர் அசரத் தானே வலியச் சென்று அந்தத் தயக்கங்களை உடைத்தார். பார்க்கிறவர்களிடமெல்லாம் 'நான் செய்தது தப்பு. அசரத் என்னைய கடுமையாத் திட்டிட்டாங்க' என்று சயவிளக்கம் அளித்தார். அதற்குப் பிறகு ஊர் அந்த ஒருநாள் உணர்வெழுச்சியை மறந்துவிட்டு அவரை மீண்டும் புழுக்கையாக்கிக் கொண்டது.

பக்கீர் அசரத் எப்போதும் பெரிய மனிதர்களிடம் அதிகம் பேசமாட்டார். கேட்ட கேள்விகளுக்கு மட்டுமே பதில் சொல்வார். அவ்வளவுதான். ஆனால் சிறுவர்களுடனான அவரது உலகம் தனி. அங்கிருக்கும் பக்கீர் வேறொரு ஆள். எல்லோருக்கும் அவரை அவ்வளவு பிடிக்கும். சிறுமிகளைப் போடி, வாடி என்றுதான் கூப்பிடுவார். மதரஸாவை விட்டு அவர்களைச் சீக்கிரம் அனுப்பிவிடுவார். 'உடனே வீட்டுக்குப் போகாதீங்கடி. எல்லாத் தெருவையும் சுத்துங்க. அப்பறம் குத்த வச்சுட்டாக் கால ஒடிச்ச வீட்ல உக்காற வச்சுருவானுச்.

பொம்பளப் பிள்ளைகள் போன பிறகு ஒரே ஜமாய்தான். அவர் மடியில் ஏறி உட்கார்ந்து கொள்வோம். கரும்பலைகையில் 'வருங்கால முதல்வர் பக்கீர் அசரத்' என்று எழுதிப் போட்டுவிட்டு 'வாழ்க வாழ்க' என்று கத்துவோம்.

சுத்தமாகக் கற்றுக்கொண்டோம். இஸ்லாமிய வரலாறுகளை அவ்வளவு சுவையாகச் சொல்வார். அவரிடம் கதை கேட்பதற்காகவே யாஸ்மின் ஃபிரெண்டு மல்லிகாவும் வரும். பிறகு மல்லிகா சொல்லி இன்னும் சில பெண்கள். அவர் சொல்லும் கதைகள் அவ்வளவு அழகாக இருக்கும். ஆண் சகவாசமே இல்லாமல் உண்டாகிவிட்ட மரியன்னையின் தத்தளிப்பை அவ்வளவு உருக்கமாகச் சொல்வார். கிட்டத்தட்ட எல்லோருமே அழுதுவிட்டோம். சலைமான் நபியின் வரலாற்றைச் சொன்னபோது 'மிருகங்கள் எப்படி மனுவன்கிட்ட பேசும்? சும்மா அடிச்சு விடாதீங்க அசரத்' என்று கவுண்ட்டர் கொடுத்தேன். புதிலே சொல்லாமல் கதையைத் தொடர்ந்தார். நானும் விட்டுவிட்டேன்.

மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. பள்ளி விடுமுறை. ஏதோ ஒரு வேலையாகப் பள்ளிவாசலுக்குப் போயிருந்தேன். மய்யத்தாங்கரையில் யாரோ நிற்பது போல் இருந்தது. பக்கீர் அசரத்துதான். அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்த தென்னைமரத்தில் இரண்டு குரங்குகள் ஏறவும், இறங்கவுமாய் இருந்தன. அவர் தோளிலும், கையிலும் குருவிகள். சில காகங்கள் பறப்பதும், அமர்வதுமாய் வினையாடிக்கொண்டிருந்தன. அந்தக் காட்சி எனக்கு ஆச்சர்யமாய் இருந்தது. அவர் எதுவும் பேசவில்லை. அமைதியாக நின்றிருந்தார். ஆனால் அங்கே மாபெரும் உரையாடல் ஒன்று நிகழ்ந்துகொண்டிருந்ததாகவே எனக்குப்பட்டது. நான் அருகில் போனதும் அவை சுடுதியில் பறந்துவிட்டன. ஒரு குரங்கு மட்டும் என்னை நோக்கி ஓடிவந்தது. அதை விரட்டி விட்டு என்னிடம் வந்து தோளில் கை போட்டார். 'சலைமான் நபி மட்டுமில்ல. எல்லவனும், எல்லாத்தோட்டயும் பேசலாம். அதுக்கு ஒரே நிபந்தனைதான். நீ ஒன்ன உயிரா மட்டுமே உணரணும். ஆமா உயிரா மட்டுமே. உடம்பையும் கடந்த வெறும் உயிர். மத்த களிமண்ணையெல்லாம் உதுக்கத் தெரியணும். நமக்குதான் அது களிமண்ணுன்னே தெரியதே. தங்கம்னனு இல்ல நினைச்சிட்டு இருக்கோம். பதிமுனை வயசல நீ பேச்சாளர்ந்ற கொம்போட அலையுற. உங்கிட்ட எப்படிப் பறவையோ, மிருகமோ பேசும்? கபுறுஸ்தானில் எலும்பாகிக் கிடக்கும் அண்ணாத்துரை வேணும்னாப்

பேசவார். நான் தலையைக் கவிழ்ந்திருந்தேன். என் விலாவில் மெல்லக் கிள்ளினார். 'தொட்டாச்சினுங்கி'.

இருவரும் மௌனமாக நடந்துவந்தோம். 'சரி இதையெல்லாம் மிம்பர்ல ஏறிப் பேசலாமல். ஊருக்கு உதவும்ல. எதுக்குக் கபுறுஸ்தான்ல எலும்புகளுக்குப் பாடம் நடத்திக்கிட்டிருக்கின்க?' குத்தட்டுமே என்றுதான் சொன்னேன். என் குரலில் பழிவாங்கும் கவுச்சி. 'நிசம்தாண்டா. உங்கிட்ட அழகாகச் சொல்றேன். இது வேற. இது ஏதோ இதயத்துக்கு வாய் முளைச்சு இன்னொரு இதயத்துக்கிட்ட பேசற மாதிரி இருக்கு இது பேச்சு கூட இல்லை முத்தம் மாதிரி. டக்குன்னு ரெண்டும் கவ்விரும். உடம்புல ஜிவ்வுன்னு ஒடுமே அந்த மின்சாரம்தான் பேச்சு. ச்சை இதெல்லாம் உங்கிட்ட போய்ச் சொல்றேனே. உனக்கென்ன தெரியும்.. சின்னப்பயலுக்கு?'. 'அதெல்லாம் தெரியும்'. 'நினைச்சண்டா... கள்ளப்பய' இப்போதும் விலாவில் கிள்ளினார்.

'நீயும் நானும் பேசிக்கறதோ மதரஸாவில உங்கிட்ட பேசறதோ வேற்டா. அது பூ பூக்கற மாதிரி இருக்கு. ஆனா சபையில நின்னவுடனே பொய்யைத்தானே உடம்பு பூராம் பூசிக்கிறோம். 'கண்ணியமிக்க ஜமாத்தார்களே' இப்படித்தானே தொடங்குவீங்க. அங்கயே பொய் ஸ்டார்ட் ஆகிடுது. அவரு தப்பா நினைச்சக்குவாரோ, இவர் கோவிச்சக்குவாரோ, அவருக்குப் பிடிக்குமோ, இவருக்குப் பிடிக்காதோ.. எல்லாத்தையும் விட சத்தியத்தைப் பத்திப் பேசறபோது மனசல சத்தியம் இல்லாம, கேக்குறவங்கப் பத்தியே கவனத்தோட இருப்போம். புலி முன்னாடி ஆடற வித்தைதான் மேடைப் பேச்சு. கொஞ்சம் பிச்சினாப் புலி அடிச்சப்போடும். பேசறதுக்கு முன்னாடி நல்லா இருக்கணுமேங்கற தவிப்பு. பேசி முடிச்ச பிறகு எவனாவது பாராட்ட மாட்டானாங்கற ஏக்கம். உலகத்துலயே பெரிய பிச்சைக்காரன் உன்ன மாதிரி பேச்சாளனுகதான். என் முகம் சுருங்கிப்போயிருந்தது. 'அப்ப நான் பொய்யனா? அழைச வரும் போலிருந்தது. 'இல்ல நீ நதியோட போறவன் கிடையாது. அப்பப்பக் கரையேறி நதியோட ஓட்டத்தைப் பாக்கத் தெரிஞ்சவன்.' என் கண் களிலிருந்து நீர் கரகரவெனப் பெருகி வழிந்தது. இம்முறை அதைக்

துடைத்துவிட்டு என் கன்னத்தில் முத்தமிட்டார். ஏதோ ஓர் உருவம் மெல்ல அசைந்ததைப் போல் உணர்ந்தேன். ஆனால் கவனிக்கவில்லை.

பக்கீர் அசரத் மீது ஜஃபருல்லா மெளலானா விற்குச் சொல்லத் தெரியாத குரோதம் இருந்தது. அவர் தன் செயல்களால் சத்தமே இல்லாமல் இவர் பீடத்தை உருவி அந்தரத்தில் நிறுத்தி யிருந்தார். கத்தியில்லாமல் உயிரை உருவுவதற்கு நிகரானதாக இதனை மெனலானா உணர்ந்துவைத்திருந்தார். ஜமாத் தலைவருக்கு எல்லவனுக்கும் புழக்கை வேலை பார்ப்பதால் உள்ளுக்குள் எரிச்சல் இருந்தது. தன் தனிப்பாட்ட ஆளுகைக்கு விடப்பட்ட சவாலாகவே அவர் இதனைப் பார்த்தார். இஸ்லாமிய இளைஞர் மன்றத்துக்கு வேறொரு கோபம். எவனோ ஒரு பலியாட்டை மதம் மாற்றுவதற்காகப் பள்ளிவாசலுக்கு அழைத்து வந்திருந்தனர். பக்கீர் அசரத் கக்கூசில் நின்றபடி அவனோடு ஒரே ஒரு நிமிடம்தான் பேசியிருக்கிறார் போல. அதிலேயே அவன் தெளிந்துவிட்டான். எல்லா வழியும் நேர்வழிதான் என்று தோல் வெட்டப்பட்ட புதுக்குஞ்சோடு கருப்பசாமி கோவில் கிடாக்கறியை ஒரு வெட்டு வெட்டப்போய் விட்டான். அன்றிலிருந்து அவர்கள் பக்கீர் அசரத்தை இஸ்லாமிய விரோதியாக முடிவு செய்துவிட்டார்கள். மஹல்லாவில் இருந்த பலருக்கும் பக்கீர் அசரத் வரையறைகளுக்குள் அடங்காத மர்ம ஆசாமி. தொப்பி வைத்துக் கொண்டே பசங்களோடு கிரிக்கெட் ஆடுவதும், அவ்வப்போது படத்திற்குப் போய் வருவதும் அவர்களுக்கு ஏனோ எரிச்சலுடைன.

இதற்கு முன்னால் அவரைப் பற்றி ஹோமோசெக்ஸ் ஆன்' என்று அரசல்புரசலாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். பெண் பிள்ளைகளை அனுப்பிவிட்டு அவர் பையன்களோடு கூத்தடிப்பதாக ஒரு தீயைப் பலரும் பற்றவைத்துக் கொண்டேயிருந்தனர். அவர் தொடையில் கிள்ளுவதையும், நாங்கள் அவர் மடியில் உட்கார்வதையும் பல சாட்சிகள் பார்த்திருக் கின்றன போலும். அன்று கபுறுஸ்தானில் வைத்து அவர் என்னை அகமது ஜமாத்தில் வைத்து சாட்சி சொன்னார். ஜமாத்தில் சரமாரியாக ஏதேதோ கேட்டிருக்கிறார்கள்.

‘விடலைப் பசங்களைத் தடவறுதுக்காகத்தான் தொப்பிய வச்சிக்கிட்டுக் கல்யாணம் பண்ணாமத் திரியிறியா?’ என்று தலைவர் கேட்டபோது எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் முகத்தைக் கோணித்துக்கொண்டு ஒரு மிருகத்தைப் போல் அழுதிருக்கிறார். பிறகு உள்ளே போய் டிரங்க பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டாராம். யாரும் அவரைத் தடுக்கவில்லை. விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டபோது எனக்கு அவமானம்தான் தூக்கலாக இருந்தது. அவரைப் பற்றி யோசிக்கத் தோன்றவில்லை. அதற்குப் பிறகு மதரஸாவிற்குப் போவதை நிறுத்திவிட்டேன். அதற்குத்த மாதமே தாத்தாவுக்கு டிரான்ஸ்ஃபார் ஆனதால் நாங்கள் பாளையம் வந்துவிட்டோம். அதற்குப் பிறகு நான் பக்கீர் அசரத் பற்றி யோசிக்கவேயில்லை.

ரெண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு வேலாரில் ஒரு நிகழ்ச்சி. அன்று வெள்ளிக்கிழமை. மதியம் ஜம் ஆ தொழுவதற்காகப் பக்கத்தில் இருந்த பள்ளிக்குப் போனேன். செருப்பைப் போடு வதற்குள் ஆணும், பெண்ணுமாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டு கையேந்தினார்கள். விட்டில்களுக்கு மத்தியில் சிக்கிக்கொண்ட நெருப்பு. சட்டைப் பையைத் தடவியபோதுதான் அவரைப் பார்த்தேன். மதிலோரமாய்ச் சாய்ந்திருந்தார். வெறித்த பார்வை. யாரையோ கூர்மையாய்க் கவனிப்பது போலவோ, எவரையுமே கவனிக்காதது போலவோ ஒரு பார்வை. அல்லது அப்படி ஒரு பாவனை. அவர் குரலெழுப்பவே இல்லை. அவர் முன்னால் இருந்த தட்டு சில்லறையே இல்லாமல் வெறுமையாக இருந்தது. இது பக்கீர் அசரத்துதானே. புலன்கள் விழித்துக்கொள்ளக் கூர்மையாகப் பார்த்தேன். அவரேதான். சந்தேகமே இல்லை. ‘பக்கீர் அசரத்’ கூவினேன். அவர் லேசாகக் கலைந்தார். நீரை வீசி எறிந்து தூக்கத்தைக் கலைத்தவனைப் பார்ப்பது போல் என்னைப் பார்த்தார். அது கூட ஒரு நொடிதான். அடுத்த நொடியே தட்டைக் கையில் எடுத்து ‘சில்ற போடுங்க பாவா’ மீண்டும் கண்களில் அந்த மைய்யமான பாவம் வந்துவிட்டது. உள்ளே யாரோ ஒரு மெளலானா ‘சத்தியத்தைப் பற்றி ஆவேசமான குரவில் முழங்கிக்கொண்டிருந்தார். என்னிடம் சில்லறை தீந்துபோயிருந்தது. ■

படைப்புக் குழுமம்
நூற்றாண்டு நூலகம்
புகைப்படங்கள்
கவிச்சுபர் விருது

லைக்கிய விருது - 2017

கவிஞர்கள் உலகின் காவல்காரர்கள்!

பிருந்தா சாரதி :

'படைப்புக் குழுமத்தின்' இலக்கியப் பரிசு எனது 'எண்ணும் எழுத்தும்' கவிடை நூலுக்குக் கிடைத்திருப்பதில் மகிழ்ச்சியும், பெருமையும் கொள்கிறேன். என்களில் கவிதை தேடிய என் முறைச் சூரியோடு கூடிய குழுமத்தின் முறைகளை வெளியிடுவது முன்னால் அவர்கள் இயற்கையைக் கொண்டாடுவதற்கான அறத்தை நேசிப்பவர்கள், உண்மையைத் தேடுவதற்கான ஒரு மரம் வெட்டப்படும்போது தனது சிரமே வெட்டப்படுவதைப்போலப் பதைப்பதற்கான அமல் கொட்டி என்னை மலை உச்சியில் அமர வைத்துவிட்டதைப் போல உணர்கிறேன். இனி பறப்பதைத் தவிர இந்தப் பறவைக்கு வேறு என்ன வேலை? ஏனென்றால் எனக்குப் பறவை என்றும் பெயருண்டு. எழுதுவதால் இருக்கிறேன். எழுதுவதற்கே இருக்கிறேன்.

கவிஜி : எனது "ஊதா நிறக் கொண்டை ஊசிக் கதைகள்" சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு 2017 ஆம் ஆண்டின் இலக்கிய விருது பெற்றிருக்கிறேன்.

அடையாளமற்ற படைப்பாளியாய் இருப்பது கொடுமை. அடையாளமற்ற படைப்பாய் இருப்பது அதினிலும் கொடுமை. இரண்டுக்கும் அற்புதமான அடையாளம் கிடைத்திருக்கிறது. இந்த விருது பாராட்டு மட்டு மல்ல, கூடுதல் பொறுப்பு.

எழுதுவன் கேட்பதெல்லாம் இப்படிப்பட்ட பாராட்டுக்களையும் அங்கீகாரத்தையும்தான். மனம் நெகிழ்சிரது. கூடவே மகிழ்சிரது. நோக்கம் சரியாக இருப்பின் பாதை தானே தன்னை வகுத்துக்கொள்ளும். அப்படித்தான் படைப்புக் குழுமத்தின் பயணத்தைக் காண்கிறேன். அந்தப் பயணத்தில் நானும் இருக்கிறேன் எனும்போது நிஜமாகவே என் கண்களில் ஊதா நிறம்தான். இன்னும் எழுதத் தான்டும் உற்சாகத்தை எனக்குள் கொட்டி என்னை மலை உச்சியில் அமர வைத்துவிட்டதைப் போல உணர்கிறேன். இனி பறப்பதைத் தவிர இந்தப் பறவைக்கு வேறு என்ன வேலை? ஏனென்றால் எனக்குப் பறவை என்றும் பெயருண்டு. எழுதுவதால் இருக்கிறேன். எழுதுவதற்கே இருக்கிறேன்.

கட்டாரி தமிழ் : அஞ்சல மவன்... மனசுக்கு நெருக்கமான புத்தகம்! எனக்கும் அம்மாவுக்கும் இடையேயான பந்தத்தை எழுத்துக்களாக்கினால் என்னவென்று தோன்றியது. ஒரு மீட்டலாக இல்லாமல் எல்லோருக்குமான புத்தகமாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் ரொம்பக் கவனமாக இருந்தேன். கொஞ்சம் பிசினாலும் அது என்னோட நாட்குறிப்பு ஆகிடும். அஞ்சல மவனை மொழி கடந்து எல்லோருக்கும் கொண்டு சேக்கணும்நக்கிற குறிக்கோணோட ஆங்கிலத்திலையும் மொழிபெயர்த்தோம். அந்த உருவாக்கம் பிடித்துப்போய்க் கூடவே மலையா எத்திலையும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. புத்தக வெளியீட்டுக்கு அப்புற மாக வரும் விமர்சனங்கள் ஒரு சரியான விசயத்தைச் சரியான இடத்துலை வத்துச் செஞ்சிருக்கோம் என்று நம்மையே தட்டிக்கொடுக்கச்

சொல்கிறது. இந்த நிறைவுக்குக் காரணமாக இருந்த எல்லாருக்கும் என்னோட கடனை நன்றிங்கிற ஒரே வார்த்தையில் முடிச்சிட முடியாது.

அகராதி : வெட்கச் சலனம் எனது முதல் நூல். அன்பு இல்லாத இடம் ஏது? உங்களில் என்னில் நம்மைச் சுற்றியும் இருக்கும் அமுதசரபியான அன்பின் வெளிப்பாடுதான் இந்த வெட்கச்சலனம். இதன் பக்கங்களில் சில உங்கள் மனதோடு பேசி உங்கள்

இயல்பு வாழ்வின் நகர்வைப் பிரதிபலித்து, சுவாசமாக மனக்குமாயின், வேறென்ன.. அதுதான் இந்த நாலுக்கான மாபெரும் விருது. இந்தப் புத்தக அச்சிற்குப் பின் ஒரு புத்தகம் என்னவெல்லாம் செய்யும் என்று புரிந்தது. அன்பு, மரியாதை, பொறுப்பு எல்லாம் கொடுத்தது. மேலும் மேலும் இன்னும் கவனமாகு என்று. ஆகிறேன். நன்றி.

ஸ்டெல்லா தமிழரசி :

நிராகரிப்பின் வலி உணர்ந்தவர்களுக்குத்தான் வெற்றி யின் வலி மை வலுவாகத் தெரியும்னனு சொல்லுவாங்க. அப்படித்தான் இந்த முதல் பரிசு எனக்கு ஒரு வலுவான நம்பிக்கை கையக் கொடுத்திருக்கிறது. நான் கவிதை எழுதக் காரணமான முதல் உந்து சக்தி எனது அம்மாதான். எனது கவிதைக்குக் கிடைத்த முதல் பரிசும் அம்மா பற்றிய கவிதைக்குத்தான். ஆகவேதான் இந்தப் பரிசை, விழா அன்று எனது அம்மாவின் கையால் வாங்கினேன்.

தமிழ்ச்செல்வன் : நல்ல கவிஞர்களின் பேச்சைக் கேட்பது ஒரு சுவையான அனுபவம். அவர்கள் மேற்கோள் காட்டும் கவிதைகள்

அவர்களை ஆழமாகத் தாக்கி யவரிகளாக இருக்கும். நூல் வெளியீட்டு விழா ஒரு புத்தகத்தைப் புதியதொரு கோணத்தில் அலசி ஆராயும் ஒரு புதிய பார்வை. என்னற்ற நல்ல கவிஞர்களைச் சந்திக்க, மிகச்சிறந்த ஆளுமைகளின் உரைகளைக் கேட்க, அரியதொரு வாய்ப்பு. இவையெல்லா அனுபவங்களும் ஒருசேர வாய்ப்பது இதுபோன்ற விழாக்களால்தான். அதுமட்டுமல்ல, கவிஞர்களின் சபையில் அமர்வதே ஒரு கவித்துவமான அனுபவம்தான்.

தீபா கணேஷ் :

எல்லாவிதமான கவிதைகளையும் படைப்புப் பக்கத்தில் பார்க்கலாம். இதில் வரும் தரமான கவிதைகளுக்கு நான் நல்ல ரசிகை. படிக்கும்போது அதில் ஈர்க்கப்படுவது மட்டும் இல்லாமல் எங்களையும் எழுதத் தாண்டுகிறது. படைப்பு விழாவில் அத்தனைப் படைப் பாளிகளையும் ஒரே இடத்தில் கண்டது மிகக் மகிழ்ச்சி.

வள்ளி ராம வி :

கவிதைகள் அரங்கேறிய, கவிஞர்கள் புடைசூழ்ந்த ஓர் அழகிய பொன்மாலைப் பொழுதில் நானும் இருந்தேன் என்பதே மகிழ்ச்சி. வாசகியாகப் பேருவைக்கடிம், பெருமகிழ்வும் கொண்ட

தருணம் அது. இளம் கவிஞர்கள், புதிய கவிஞர்களின் அரவணைப்பில், அலங்கரிப்பில் தமிழ் இலக்கிய உலகம் மறுமலர்ச்சி பெறும் என்பது உறுதி.

- கவி: முருகன்.சுந்தரபாண்டியன்
சித்திரம்: அழ.ரஜினிகாந்தன்

நான் ஒரு நீர் வரத்தில்லாத நதி
உறவுகள் வெட்டப்பட்டுக்
குத்தப்பட்டுக்
கழி தோண்டப்பட்டுப்
பிரிந்துவிட்ட பின்
சௌல்லும் சைழிப்போடு கரைகளில்
தீவெத்திருந்தவர்களின்
கண்ணீர்த் துளிகளின் ஈரத்தோடு
வறண்ட நான் ஒரு நதி
இல்லை
இது என் பழைய பெயர்
இப்போது சொல்ல விருப்பமில்லை
உங்களுக்குக் கொஞ்சம் உபயோகமாய்க்
கடைசி நேற்றில் என்னிடம் முடசெடிகளின்
மறைவிருந்தது சிறுநீர் கழிக்க
இன்று சிறு வண்ணக் கல் தூண்களோடு
சுத்தமாயிருக்கிறது
இன்னும் பெயர் தெரியவில்லை எனக்கு
ஆனால் வைப்பார்கள்..
சொல்ல விருப்பமில்லை
நல்ல விலைக்குள் விரும்புகிறார்கள் என்னை! ■

ஞனி

நாம் சிலசமயம் வெளியூர் பயணம் செல்லும்பொழுதோ, மலைவாச ஸ்தலங்களுக்கு விடுமுறையில் செல்லும்பொழுதோ அப்படியே அதன் அழகில், அமைதியில், குளிர்ச்சியில் சொக்கிப்போய்விடுவோம். போகும் வழி யெல்லாம் தோன்றும் வழிகளும், கிளைவழிகளும் ‘அது எங்கே போகும்?..’ அதன் முடிவில் என்ன இருக்கும்?..’ என்ற ஆர்வத்தை நம்மிடையே எழுப்பிக்கொண்டே இருக்கும்.

நகரங்களிலும் மரங்கள் அசைய வரும் காற்றும் (காற்று வர அசையும் மரம்?) மலைவாசஸ்தலத்தில் அடிக்கும் காற்றும் அடிப்படையில் ஒன்றாயினும், அங்கு இருக்கும்போது அதை ரசிக்கும் மனமும் நேரமும் இருக்கிறது (கையில் கைப்பேசி இருந்தால் சிக்னல் இருக்கக்கூடாது). குயில்களும், பறவைகளும் கூவுகின்றன, பலவித வண்ண மலர்கள் பூத்துச் சிரிக்கின்றன, ஏரிகளில் நீர் படிப்பத்துக்கொள்கின்றன, அருகே ஒரு உச்சியில் இருந்து நேற்றைய மழை நீர்வீழ்ச்சிபோல் விழுகிறது, கைகோர்த்துச் சிந்தையில்லாமல் நடப்பது இதுமாக இருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு

நாள் நீடிக்கும்.. எல்லாம் அழகாகத் தெரியும்.

தாரத்தே தெரிந்த மலையின் அப்பால் என்ன இருக்கும்? மனச ஆர்வத்தில் துடித்தது.. அருகில் இருந்த உள்ளூர்க்காரரைக் கேட்டேன்.

“அங்கெல்லாம் அடர்ந்த காடு சார்.. யாரும் போகமாட்டார்கள். பாதை கிடையாது..” என்றார்.

எனக்குப் பார்க்க வேண்டும்போல் இருந்தது.. அவரிடம் கேட்டேன்.. அவர், “சார்.. அது காட்டிலாக்காக் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது.. யாரையும் அனுமதிப்பது இல்லை” என்றார். என்னால் ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. சென்று பார்த்துவிடுவது என்று முடிவு செய்துவிட்டேன். முதுகில் ஒரு பையில் ஒருநாளுக்குத் தேவையான உடை, கொஞ்சம் பிஸ்கட், கேக், பழம், தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டேன். கையில் ஒரு தடித்த உருட்டுக்கட்டை, டார்ச் லைட்டுடைன், அடுத்த நாள் அதிகாலை கிளம்பிவிட்டேன். சூத்துமதிப்பாக அந்த மலையை நோக்கிப் பயணம் துவங்கியது.. சின்ன வயதில் நம் தெருமுனைக்கு

அப்பால் என்ன இருக்கும் என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் இருக்கும் அல்லவா.. அதே ஆர்வம்தான்.

கையில் உள்ள கட்டையால் வழியில் உள்ள தடைகளைத் தவிர்த்து முன்னேறினேன். தூரம் செல்லச் செல்லக் காடு அடர்த்தியானது. மலை ஏறுவதும் கடினமாக இருந்தது.. இருந்தும் அந்த மலைக்கு அந்தப் பக்கம் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் உந்தித் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. மதியம் சுமார் இரண்டு மணிக்கு உச்சியை அடைந்து விட்டேன்.. அங்கிருந்து பார்க்க இரு பக்கமும் ஒரே காடாகத்தான் தெரிந்தது. இருப்பினும் இறங்கித்தான் பார்ப்போம் என்று இறங்க ஆரம்பித்தேன். மாலை சுமார் ஐந்து மணி இருக்கலாம். கிட்டத்தட்ட கீழே வந்திருப்பேன் என நினைக்கிறேன். என் கண் முன் கண்ட காட்சி என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை..

(இந்தக் கதையை இங்கேயே முடித்திருக்கலாம், ஒரு பாதை.. ஒரு சின்ன மக்கடை.. சிலர் அமர்ந்து மூலம் குடித்துக்கொண்டு மாலை மலர் படித்துக் கொண்டு.. என.).

ஆனால் நடந்தது அது அல்ல.. என்ன சொன்னேன் “என் கண் முன் கண்ட காட்சி என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை...”

காடுகள் முடிந்து ஒரு பரந்த புலவெளி என் கண்முன் விரிந்தது.. அந்தப் பள்ளத்தாக்கைச் சுற்றி நான்குபுறமும் மலைகள், மலைக்காடுகள். நடுவில் ஒரு மிகப்பெரிய ஏரி. ஏரியைச் சுற்றி மிக அழகான நேர்த்தியான நடைபாதை. புலவெளியில் ஆங்காங்கே அழியை பூந்தோட்டம், பூ மரங்கள். மலைக்காடும் புலவெளியும் சங்கமிக்கும் இடத்தில் கணிவகை மரங்கள். மலையிலிருந்து ஓரிடத்தில் வெள்ளிச் சரிகை போல் கொட்டும் நீர்வீழ்ச்சி. பின் சிறிய ஆறுபோல் சலசலத்து அந்த ஏரியில் சங்கமித்துக் கொண்டிருந்தது.. அருவி தரும் நீரும் நிரம்பி வழிந்து எங்கோ சென்று கொண்டிருக்கும் தானே...! மாலைச் சூரியனின் கிரணங்கள் வெள்ளிச் சரிகையில் பட்டு வர்ணஜாலமாக வானவில் மலையில் பட்டுப் பிரதிபலித்தது.

இயற்கைச் சூழலின் ரம்யத்தில் லயித்த நான் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அந்தப் புலவெளி முடிவில், ஒரு சோலையின் நடுவில் ஒரு வீடு. என் கால்கள் என்னை அறியாமல் அங்கே

அழைத்துச் சென்றது.. சுமார் அரைக் கிலோமீட்டர் நடைக்குப் பின் அந்த அழகான வீட்டின்மூன் நிற்கிறேன். இன்னும் இருட்ட வில்லை... முன் பக்கம் நேர்த்தியாகப் பராமரிக்கப்பட்டிருந்தது. தோட்டமும் நடைபாதையும் பார்க்க மிக அழகாக இருந்தன. மரத்தால் ஆன வீடு.. கீழ்த்தளமும் மேல் தளமுமாகக் கொஞ்சம் பெரிதாகவே இருந்தது.. யாரேனும் வீட்டில் இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது.

நான் சற்று சந்தேகமாகக் கதவைத் தட்டினேன். சிறிது நேரம் கழித்து மேல் தளத்தில் ஏதோ அரவம் கேட்டது. ஜன்னலைத் திறந்து யாரோ எட்டிப் பார்ப்பது போன்று இருந்தது. உடனே ஜன்னல் மூடப்பட்டது. எனக்குக் கொஞ்சம் பதட்டமாக இருந்தது.. திரும்பி வந்தவழி ஓடிவிடலாமா என்றால் இந்த இருட்டில் காட்டில் எங்கே செல்வது? தயங்கி நிற்கையில் வாயில் கதவு திறக்கும் ஒசை கேட்டது. ஒரு வயதான மனிதர்.. சுமார் அறுபதிலிருந்து எண்பதுக்குள் எங்கே என்று மதிப்பிட முடியாத தோற்றும்.. கைகளில், கழுத்தில் சுருக்கம், தீர்க்கமான கண்கள்.. கூரிய பெரிய மூக்கு.. என்னைப் பார்த்துக் கணத்தார். உற்றுப் பார்த்தவர் “உள்ளே வா..” எனச் சைகையால் அழைத்தார். நான் அவர் பின்னால் தயக்கத்துடன் தொடர்ந்தேன்.

உள்ளே அமரச் சொன்னவர், ஒரு மூலையில் கட்டைகளைக் கணல் மூட்டி வைத்திருந்த இடத்தில் இருந்து சிறிது தண்ணீர் காய்ச்சி மேலோன்ற பானம் ஒன்றைத் தந்தார். சிறிது நேர அழைத்திக்குப் பின்..

“எதுக்கு வந்ததே...?” என்றார். அவர் குரல் கரகரவென்று இருந்தது.

“இல்ல சார்.. ஒரு ஆர்வக்கோளாறு..”

“என்னைப் போலை...” என்று சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டார். “இங்கயே தங்கி விடுகிறாயா..?”

“இல்ல சார்.. போகணும். மனைவி, பின்னைகள் எல்லாம் இருக்காங்க..”

மீண்டும் வினோதமாகச் சிரித்தார்.. கையில் சில பழங்களை எடுத்துக்கொண்டு “வா...” என்றார். அவர் பின்னாலேயே சென்றேன்.

அந்தப் பாதை ஏரிக்கரைக்குச் சென்றது. கரையில் மரத்தை வெட்டி அமைத்த இருக்கைகள் இருந்தன. அதில் அமர்ந்துகொண்டோம். அந்தி நேரமாதலால் பறவைகள் நிறுத்தாமல் ஒலி எழுப்பிக்கொண்டிருந்தன.. அன்றைய இரை தந்த இறைவனுக்கு இரைந்து இசைத்து நன்றி புகல்கின்றனவோ? அவர் அமைதியாக இருந்தார். சாயும் காலமாதலால் இருள் குழுத் துவங்கியிருந்தது. நான் மெல்ல அவரிடம் “இங்கே பயப்பட ஒன்றுமில்லையே...” என்றேன்.

அவர் கரகரவெனச் சிரித்துக்கொண்டே “என் என்னைப் பார்த்தால் பயமாக இல்லை...” என்றார்.

கையில் உள்ள பழம் ஒன்றைக் கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொன்னார். சட்டென்று நான் கொண்டுவந்தது நினைவுக்குவர எடுத்து நீட்டினேன். வேண்டாம் எனக் கை அசைத்து மறுத்துவிட்டார். மீண்டும் ஒரு நீள் மவனம்.

என்னைப் பார்த்து “நான் எப்படி இங்கே இருக்கிறேன் என்றுதானே நினைக்கிறாய்...?” என்றார்.

“ம...ம....” என்றேன்.

“உன்னைப் போல்தான்...” என்று சிரித்துத் தாரத்தில் உள்ள மண் மேட்டைக் காண்பித்தார். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.. அவர் தொடர்ந்தார்.

“உன்னைப் போல் அதைத் தாண்டி என்ன இருக்கு என்று பார்க்கத் தோன்றி இறங்கினேன்.. எனக்கு இந்த இடம் பிடித்துவிட்டது... தங்கிவிட்டேன். எவ்வளவு அழகான இடம் பார்.. என்ன அமைதி பார்...” மெல்ல அமானுஷ்யமாகச் சிரித்தார்.. எனக்கு முதுகுத் தண்டு சில்லிட்டது.. ஏரியின் குளிரோ..?

வானத்து நிலா பளிச்சென்று ஏரியில் மின்னியது.. மெல்லிய காற்றலையில் ஏரி நீர் நிலவொளியில் மின்ன, வெள்ளி அருவி நீரவீச்சியும் சற்று அமானுஷ்யமாய் இருந்தது.. நாங்கள் இருவர் இழுக்கும் மூச்சின் ஒலியே அமானுஷ்யமாகக் கேட்டது.. அவர் அங்கு வந்ததிலிருந்து அந்த இடத்தில் என்னவெல்லாம் செய்தார் என்பதை விளக்கிக்கொண்டே செல்ல நேரம் சென்றது தெரியவில்லை.

→

‘சரி வா... படுக்கலாம்.’ என்று என்னை அந்த வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். மேல்தளத்தில் படுக்கச் சொன்னார். தரையில் படுக்க ஒரு இற்றுப் போன கம்பினியும் கொடுத்தார். நான் கொண்டுவந்த பை, கட்டை முதலியவற்றை அருகில் வைத்துக்கொண்டு தூங்கச்சென்றேன். மிகுதியாக நடந்த களைப்பில் உடனே கண் இழுத்துவிட்டது. ஆழ்ந்த தூக்கம்.

“என்னங்க.. என்னங்க.. எங்கே போயிட்டங்க...?” என்ற மனைவியின் குரலும், “அப்பா.. அப்பா..” என்ற பிள்ளைகளின் கூச்சலும் கேட்க இடையில் அந்தப் பெரியவரின் கரகர சிரிப்பொலி கேட்டது. ஏரியிலிருந்து ஒரு பறவை படபட வென இறக்கை ஒலி எழுப்பி மேலே பறந்து சென்று நிலவில் போய் அமர்ந்துகொண்டு கீழே பார்த்து விணோதமாகக் கத்தியது. ஒரு குரங்கு அந்த வானவில்லைன் வர்ணங்களை ஒவ்வொன்றாய்ப் பிரித்துப்போட்டுக் கொண்டிருந்தது. நான் “பிரிக்காதே.. பிரிக்காதே..” என்று அலறிக்கொண்டு எழுந்தேன். அட, கனவு காலை மணி எட்டு இருக்கும்.. சண்னல்வழி சூரியன் உள்ளே வந்திருந்தான்... (இங்கேயாவது கதையை முடித்திருக்கலாம்...).

எழுந்து சுற்றும் முற்றும் பார்க்க அந்த மரவீட்டின் மேல்தளத்தில்தான் இருந்தேன். மெல்ல எழுந்து கீழே பார்த்தேன். பெரியவரைக் காணவில்லை. கீழே வந்து தேடினேன். “சார்... ஜயா... சார்...” என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டே வாசலுக்கு வந்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன்.. அவரைக் காணவில்லை. ஏரிக்குச் செல்லும் பாதை வழி நடந்து தேடினேன்..

அங்கே!!!!

நேற்று இரவு அவர் அமர்ந்திருந்த இடத்தில் அவர் வித்தியாசமாகப் படுத்திருந்தார். அவரையாரோ பலமாகத் தாக்கியிருந்தார்கள். மண்டை உடைந்து இரத்தம் உறைந்திருந்தது.. மூச்ச இல்லை.. எனக்குப் பதட்டமாக இருந்தது. அங்கிருந்து ஒடு எத்தனிக்கும்போதுதான் கவனித்தேன்.. அவர் உடல் அருகில் நான் கொண்டு வந்த கட்டை இரத்தக் கறையுடன்.

எனக்கு ஏரிக்கரை ஓரத்தில் தெரிந்த மேடு கண்ணை உறுத்தியது.

இனி..... ■

படைப்புக் குழுமம்
இரண்டாமாண்டு விழா - புதைப்படங்கள்
வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது 2017 - மு.மேத்தா

மாதாந்திரச் சிறந்த படைப்பாளிகள்...

யாசி யார்ந்து காதல்!

**ஒருஞ் கேணி யுண்டுறைத் தொக்க
பாசி யற்றே பசலை காதலர்
தொடுவழி தொடுவழி நீங்கி
விடுவழி விடுவழிப் பரத்த லானே (குறுந். 399)**

- பரணர்

தோழி : என் னாயிற்றுடி உனக்கு..
நானுக் கொருமுறை நிறம் மாறி க்
கொண்டிருக்கிறாய்? இரண்டு நாட்களுக்கு முன்
கலகலப்பாக இருந்தாய். இப்போது முகம்
வாடிப்போய்க் கிடக்கிறது. என்னாயிற்று?

தலைவி : அவர் பணிக்குப் போகிறேன் என்று
சொல்லி என்னை விட்டுப் பிரிந்து
போய்விட்டார். மீண்டும் எப்போது வருவார்
என்பதும் உறுதியாகத் தெரியவில்லை.
அதனால்தான் இந்த வருத்தம்.

தோழி : இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு அவர்
இருந்தாரா?

தலைவி : முன்பு இருந்ததால் அல்ல; என் முன்பு
இருந்ததால் எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

தோழி : அவர் உன்னுடன் இருந்தால்
மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறாய். இல்லையென்றால்
முகம் வாடிவிடுகிறது. இது என்ன கோலமடி,
ஒருபோதும் நான் இப்படிப் பார்த்ததில்லையே?

தலைவி : எனக்கும் இது புதியதாகத்தான்
இருந்ததடி, இன்று காலையில் நம்முர்க்
கிணற்றுத் தண்ணீர்த்துறைக்குச் செல்லும்வரை.
அதற்குப் பிறகு எனக்குப் புரிந்துவிட்டது.

தோழி : என்ன புரிந்தது?

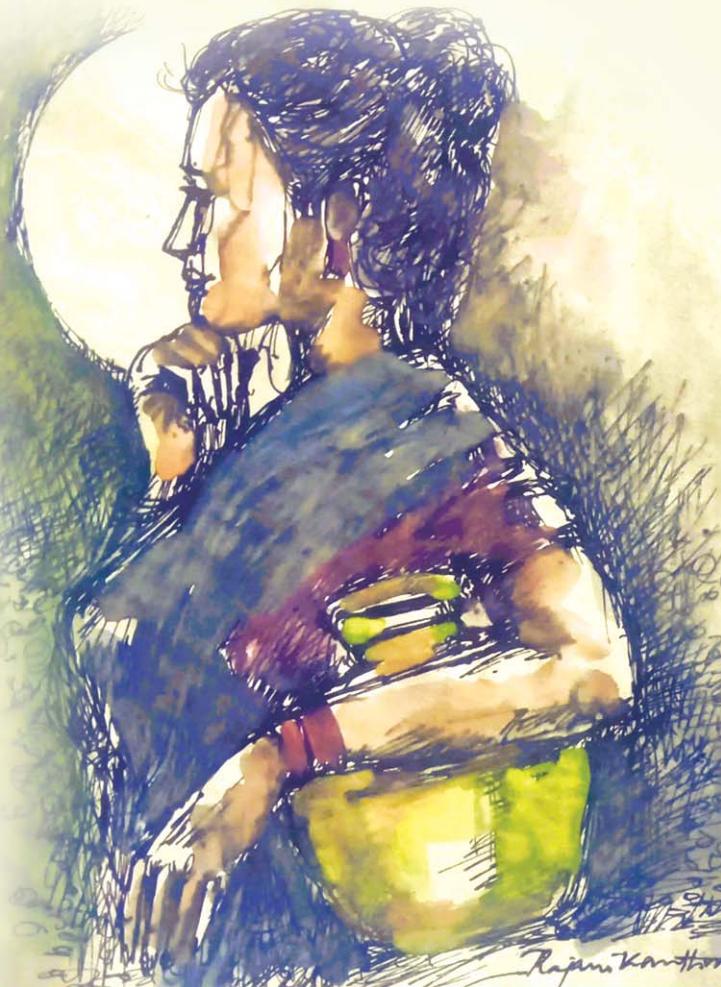
தலைவி : தண்ணீர்த்துறையில் நீர் எடுப்பதற்குத்
தண்ணீரைத் தொடும்போது நீரின் மேற்பரப்பில்
படர்ந்திருக்கும் பாசிப்படலம் தண்ணீரைக்
காட்டி விலகிச்செல்கின்றது. நாம் கையை
எடுத்தவுடன் அந்தப் பாசிப்படலம் மீண்டும்
தண்ணீரின் மேல் படர்ந்து நீரை
முடிக்கொள்கிறதல்லவா?

தோழி : அதைப் போல்..

தலைவி : அதைப் போல அவர் என்னுடன்
இருக்கும்போது எனது வாட்டம் என்னை விட்டு
நீங்கிவிடுகிறது. அவர் சென்றவுடன் மீண்டும்
வந்து என்னை முடிக்கொள்கிறது.

தோழி : ஆக.. உனக்கு வாட்டம் எப்போதும்
இருக்கிறது. கலகலப்புத்தான் வந்துவந்து
போகிறது?

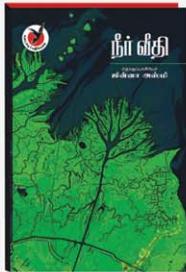
தலைவி : ஆமாம். அவரைப் போல. ■

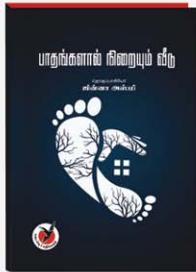

பயப்புற் பதியகம் வெளியீடுகள்

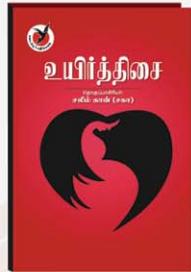
நால்களைப் பெற - 97908 21981

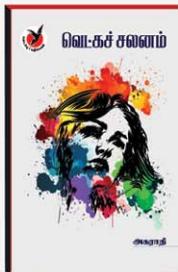
பயப்புற் மின்னிதழ்களில் வந்த கவிதைகளின் தொகுப்பு

பாதங்களால் நிறையும் வீடு கவிக்கோ பிறந்த நாள் கவிதைகளின் தொகுப்பு

உயிர்த்திசை அம்மையார் ஹெந்ரான்பீவி நினைவு கவிதைகளின் தொகுப்பு

வெட்கச் சலவாம் அகராதி

சின்ட்ரெல்வாவின் தூரிகை குறிஞ்சி நாடன்

அசோகவளம் செல்லும் கடைசி ரயில் அத்தா

என் தெருவில் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாலம் கோ. ஸ்ரீதரன்

அஞ்சல மவன் கட்டாரி

கடவுள் மறந்த தெட்டி மொல் ஜின்னா அஸ்மி

கை நழுவும் கண்ணாடிக் குடுவை (ஹெக்க கவிதைகள்) கவி விஜய்

